వెడలిపోయిన ప్రాయవాయువును మళ్ళీ ప్రతిష్ఠించాను. నా మీద కష్టపెట్టుకోవద్దు. ఇక దుఃఖించకు' అని చెప్పి అదృశ్యులయ్యారు. శాంతాదేవి తృళ్ళిపడి నిద్రలేచింది గాని, 'ఇది నా పుత్రవ్యామోహం వలన వచ్చిన కలే గాని, చనిపోయినవాడింక బ్రతుకుతాడా? నా ప్రారబ్దమిలా వుంటే శ్రీగురుడేమి చేస్తాడు? అనుకున్నది. ఇంతలో ప్రక్కనున్న శవం కదలసాగింది. ఆమె త్రాకి చూస్తే వెచ్చగా వున్నది. అంతలోనే ఆమెకు ఆ శరీరంలో ఏదైనా భూతమావేశించిందేమోననిపించి, భయమేసి దూరంగా వెళ్ళింది. కాని పిల్లవాడు లేచి కూర్చుని, 'అమ్మా! ఆకలేస్తున్నది. అన్నం పెట్టు!' అని ఏడుస్తూ ఆమె వద్దకొచ్చాడు. ఆమెకప్పుడు అద్భుతంగా స్తన్యమొచ్చింది. ఆమె బిడ్డకు పాలిచ్చి, భర్తను నిద్రలేపి, జరిగినదంతా వివరించింది. అప్పుడాదంపతులు భక్తితో ఆ ఉదుంబర వృక్షానికి ప్రదక్షిణలు, సాష్టాంగ నమస్కారము చేసి శ్రీ గురునిలా స్తుతించారు.

ఓ శ్రీ గురుమూర్తీ! జయము జయము. సాక్షాత్తూ త్రిమూర్తి స్వరూపులైన మీరు భక్తులపై వాత్సల్యంతో మానవరూపం ధరించారు. వారి హితం కోరి, నిరంతరమూ వారిని కనిపెట్టి కాపాడి తరింపజేయడానికై ఈ క్షేత్రంలో వెలిశారు. భక్తుల తాపాలను హరించే మీ మహాత్మ్యాన్ని వర్ణించడం ఎవరితరమూ గాదు. తల్లివలె మీరు మా తప్పులు క్షమించి కృప చూప మిమ్ములను శరణ వేడుతున్నాము.' తర్వాత వారు పిల్లవానితో సహా వెళ్ళి సంగమ స్నానం చేసి, ఆ నీటితో గురు పాదుకలు కడిగి శుభ్రం చేసి ఉదుంబర వృక్షాన్ని, పాదుకలనూ అభిషేకించి పూజించారు. ఇంతలో సూర్యోదయమయింది. శవదహనం కోసమని గ్రామం నుండి వచ్చిన బ్రాహ్మణులు, ఆ బాలుడు బ్రతికి వుండడం చూచి ఆశ్చర్యపడి శ్రీ గురు మహిమను కొనియాడారు. ఆ దంపతులు ఆనందంతో బ్రాహ్మణులకు భోజనం పెట్టారు. తర్వాత ఆ పిల్లవాడు విద్యా వినయ సంపన్నుడు, దీర్ఘాయువు, భాగ్యవంతుడూ అయ్యాడు.

కనుక నామధారకా! ఈ క్షేత్రమహిమను వర్ణించడం ఎవరితరమూ గాదు. అచ్చటి మేడిచెట్టు మూలంలో శ్రీ గురుడు నిశ్చయంగా నిత్యనివాసం చేస్తున్నాడు. అక్కడ ఆయనను భక్తితో సేవించిన వారికి కోరినవన్నీ నెరవేరుతాయి. సందేహం లేదు. అందుకే అచ్చటి మేడిచెట్టు సాక్షాత్తూ కల్పవృక్షమే!".

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః.

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః. శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

***** శుక్రవారం పారాయణ సమాప్తము *****

*** శనివారము పారాయణ ప్రారంభం ***

శ్రీ గురు చరిత్ర

అధ్యాయం - 22

శ్రీ గణేశాయ నమః, శ్రీ సరస్వత్యై నమః, శ్రీ గురుభ్యో నమః.

ప్రస్తావన : 22, 23, 24 అధ్యాయాలు ఈ క్రింది విషయాలను విశద పరుస్తాయి : త్రిమూర్త్యాత్మకుడైన సద్గురువు సర్వ సమర్థుడు. ఆయన వాక్కు పరమేశ్వర శాసనమే. శ్రీ అక్కల్‌కోట స్వామి లాగ శ్రీ గురుడు గూడ మాటమాత్రం చేత ఒక గొడ్డు బఱ్ఱెను పాడి గేదెగా మార్చాడు. ఇష్ట దేవతోపాసన సద్గురువును ఆశ్రయించడంతో గాని సఫలం గాదని, సద్గురువు సకల దేవ స్వరూపమని, విశ్వరూపుడని "శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్ర" లాగ, ఈ చరిత్రలోని త్రివిక్రముని అనుభవం తెల్పుతుంది. అంతేగాక ఇంకా యీ క్రింది అంశాలు గూడ గమనించదగినవి. (1) అతనివంటి సన్న్యాసులకు, పండితులకు గూడ ధర్మసూక్ష్మం తెల్పవలసినవాడు శ్రీ గురునివంటి సద్గురుడే. (2) కుమశీ గ్రామానికి ఆయనతో వచ్చిన రాజు, పరివారమూ గొప్ప యతి సంఘంగా దర్శనమిస్తారు. సద్గురు భక్తులైన సంసారులు గూడ అంతరంగంలో నిష్కాములైన సన్న్యాసులే. సద్గురువు నాశ్రయించని సన్న్యాసులు గూడ ద్వంద్వాలను విడువని సంసారులు గానే వుండిపోతారు.

కథారంభము

నామధారకుడు, "సిద్ధమునీ, మీ వలన నాకు అజ్ఞానాంధకారము తొలగి, జ్ఞానోదయమైంది. అందువలన మీరే నా గురుదేవులు. కామధేనువు వంటి శ్రీగురుచరిత్ర నాకు వినిపించి నాలో గురు భక్తిని వికసింపజేస్తున్నారు. శ్రీ గురుకథ నా మనసును హరిస్తున్నది. అటుపైన ఏమి జరిగిందో సెలవీయండి" అని ప్రార్థించాడు. సిద్ధయోగి, "నాయనా, నీకు గురుకృప లభించింది. నీకు యీ కథ వినిపించడం వల్ల నా జన్మ గూడ ధన్యమయింది.

అటు తర్వాత శ్రీ గురుడు ఈ గంధర్వపురం చేరి, భీమ-అమరజా సంగమంలో నివసించడం వలన యీ క్షేత్రంలో అపారమైన మహిమ వెల్లడవు తున్నది. ఇక్కడ ఈ రెండు నదులు కలిసి ఉత్తరదిక్కుగా ప్రవహిస్తాయి. కనుక యిది చాలా గొప్ప క్షేత్రం. ఇక్కడ ఎంతో మహిమ గల ఎనిమిది తీర్థాలున్నాయి. ఇక్కడ గూడ శ్రీగురుడు అదృశ్య రూపంలో నిత్యనివాసం చేస్తున్నారు. ఆయన దివ్యపాదాలలోనే సమస్త తీర్థాలున్నప్పటికీ, మరుగుపడిన యీ క్షేత్ర మహాత్మ్యం లోకానికి తెల్పడానికే ఆయన యిక్కడ విజయం చేస్తున్నారు. ఆయన మొదట యిక్కడ గూడ తమ మహిమ ప్రకటమవనీయక, గుప్తంగా సాధుజీవితం గడిపే వారు. ఆయన సంగమం వద్ద అడవిలో సంచరిస్తూ, దగ్గరలోనున్న గంధర్వపురానికి భిక్షకు వెళ్ళేవారు. ఆ గ్రామంలో సుమారు వంధ బ్రాహ్మణ కుటుంబాలుండేవి. వారంతా వేదవిదులు. ఆ గ్రామంలో గుణవంతుడైన ఒక పేద బ్రాహ్మణు డుండేవాడు. అతని భార్య పతివ్రత. వారికి ఒక ముసలి గొడ్డు బఱ్ఱె వుండేది. గ్రామంలోని రైతులు దానిని మట్టి, ఇసుక మొ॥నవి మోయించుకోడానికై అద్దెకు తీసుకెళ్తుండేవారు. అతడు యాయవారం (భిక్షాటన) తోనూ, గేదెపై వచ్చు బాడుగలతోనూ జీవనం సాగిస్తుండేవాడు.

శ్రీనృసింహసరస్వతీ స్వామి తరచు వీరింటికి భిక్షకు వెళ్ళేవారు. అదిచూచి కొందరు, 'గ్రామంలో శ్రోత్రీయులము, శ్రీమంతులము అయిన బ్రాహ్మణులము యింతమందిమి వుండగా, యీ సన్యాసి మన యిండ్లకు భిక్షకు రాకుండా ఆ దరిద్ర బ్రాహ్మణుని యింటికే వెళ్ళాలా? అక్కడ ఆయనకేమి దొరుకుతుంది?' అని విమర్శిస్తుండేవారు. కాని శ్రీకృష్ణుడు గూడ దుర్యోధనుని వంటి రాజుల భవనాలకు వెళ్ళక, పేదవాడైన విదురుని యింటికే వెళ్ళాడు. భగవంతునికి సత్త్వగుణమందే ప్రీతిగాని, ధనమదంలో చిక్కినవారితో ఆయనకేమి పని? ఆయన అనుగ్రహిస్తే క్షణంలో దరిద్రునికి గూడ సామ్రాజ్యం అనుగ్రహించగలడు. ఆ విషయంలో ఆయన మహిమ ముందు బ్రహ్మలిపి గూడ మారవలసిందే!

ఒక వైశాఖమాసంలో మధ్యాహ్నపుటెండ నిప్పులు చెరుగుతున్న సమయంలో శ్రీగురుడు వారింటికి భిక్షకు వెళ్ళారు. ఆనాడు గ్రామంలో ఎవరూ ఆ గేదెను బాడుగకు తోలుకుపోలేదు. ఆ బ్రాహ్మణుడు భిక్ష కోసం గ్రామంలోకి

వెళ్ళాడు. శ్రీగురుడు వాకిట్లో నిలచి, 'భవతీ భిక్షాం దేహి' అన్నారు. ఆ యిల్లాలు నమస్కరించి, 'స్వామీ, యజమాని యాయవారానికై గ్రామంలోకి వెళ్ళారు. వారొచ్చే సమయమైంది. కోపగించక దయతో కొద్దిసేపు మీరీ ఆసనం మీద కూర్చోండి' అని, పీట వేసింది.

శ్రీ గురుడు పీటపై కూర్చొని చిరునవ్వుతో, 'నీ భర్త వచ్చేదాకా ఆగడానికి సమయం లేదు. మాకు భిక్షే యివ్వనవసరం లేదు. మీ ముంగిట వున్న బఱ్ఱె పాలు కొంచెమిచ్చినా చాలు!' అన్నారు. అప్పుడామె, 'స్వామీ! ఇది గొడ్డుబఱ్ఱె. ఒక్కసారైనా కట్టనూలేదు, ఈననూలేదు. ఇప్పుడిదెంతో ముసలిది. పళ్ళుగూడ వూడిపోతున్నాయి. దీనిని బరువులు మోయడానికి ఉపయోగించుకుంటున్నాము' అన్నది. శ్రీ గురుడు అదేమీ పట్టించుకోక, 'ఎందుకు యీ వట్టి మాటలు? అయినా పాలు పితుకు చూస్తాము!' అన్నారు. ఆయన స్వయంగా చూస్తే వాస్తవం తెలుస్తుందని తలచి ఆమె పాత్ర తెచ్చి పితకనారంభించింది. ఆశ్చర్యం! ఆ గొడ్డుబఱ్ఱె రెండుపాత్రలు నిండుగా పాలు యిచ్చింది. ఆ యిల్లాలు ఆశ్చర్యపడి, ఆ యతీశ్వరుడు సాక్షాత్తూ పరమేశ్వరుడేనని తెలుసుకున్నది. వెంటనే ఆమె పాలు కాచి స్వామికి సమర్పించింది. శ్రీగురుడు ఆ పాలుత్రాగి సంతోషించి, 'అమ్మా, మీరు అఖండైశ్వర్యంతోనూ, పుత్రపౌత్రులతోనూ సుఖించగలరు' అని ఆశీర్వదించి సంగమానికి వెళ్ళిపోయారు. తర్వాత ఆ బ్రాహ్మణుడు యింటికి వచ్చి, జరిగిన వింత తెలుసుకుని, భార్యతో గూడ సంగమానికి వచ్చి స్వామిని పూజించాడు. తర్వాత వారికి స్వామి ప్రసాదించిన వరం అక్షరాలా ఫలించింది" అన్నారు సిద్ధయోగి.

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః.

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీ వల్లభాయ నమః. శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః.

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 23

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ గురుభ్యో నమః.

సిద్ధముని యింకా యిలా చెప్పారు : "నామధారకా! శ్రీ గురుడు గొడ్డు బఱ్ఱె నుండి పాలుపితికించడంతో అంతవరకూ గుప్తంగా వున్న ఆయన మహిమ వెల్లడైపోయింది. ఆ మర్నాడు కొందరు గ్రామస్థులు మట్టి తోలుకోడానికి బఱ్ఱెను బాడుగకు యిమ్మని అడగటానికి వచ్చారు. అప్పుడా బ్రాహ్మణుడు, 'అయ్యా! మా గేదె పాలిస్తున్నది. కనుక యికనుండి దానిని మట్టి తోలడానికి పంపలేము' అని చెప్పి, నాడు ఆ గేదె యిచ్చిన పాలు చూపించాడు. ఆ గ్రామస్థులు, 'అరెరే! యింతవరకూ ఒక్కసారైనా కట్టని యీ ముసలిబఱ్ఱె పాలు ఎలా యిచ్చింది?' అని ఆశ్చర్యపోయారు. అద్భుతమైన ఈ వార్త ఆ ప్రాంతమంతా ప్రాకి ఆ నగరమేలే రాజుకు చేరింది. అతడాశ్చర్యపడి, కుతూహలంతో బ్రాహ్మణుని యింటికి వచ్చి చూచి, అది సంగమంలో నివసిస్తున్న యతీశ్వరుని మహిమ అని తెలుసుకొన్నాడు. వెంటనే అతడు సకుటుంబంగా, పరివారంతో గూడ సంగమానికి వెళ్ళి శ్రీగురునికి సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి యిలా స్తుతించాడు : 'జగద్గురూ! పొర్లుదండాలు పెట్టి, సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి యిలా స్తుతించాడు : 'జగద్గురూ! మీకు జయము. మాయామోహితుడైన నాకు త్రిమూర్తిస్వరూపులైన మీ అపారమహిమ తెలియలేదు. పరంజ్యోతి స్వరూపా! నన్ను మీరే యీ సంసారం నుండి ఉద్ధరించాలి. పామరుల దృష్టికి మానవునిలాగా కన్పించే మీరు విశ్వకర్తలు'

శ్రీ నరసింహ సరస్వతి సంతోషంతో అతనిని ఆశీర్వదించి, 'రాజా! మేము తపస్వులము. అరణ్యంలో నివసించే సన్యాసులము. నీవు సకుటుంబంగా పరివారంతో మా దర్శనానికి వచ్చావేమి?' అన్నారు. రాజు సవినయంగా నమస్కరించి, 'ప్రభూ! మీరు భక్తులనుద్ధరించడానికి అవతరించిన నారాయణులే. వాత్సల్యంతో వారి కోరికలను అనుగ్రహించి సంతోషపెట్టడమే మీ స్వభావము. అట్టి మీరు యీ అడవిలో నివశించడమెందుకు? నా ప్రార్థనను మన్నించి మీరు గంధర్వపురంలోనే నివశించండి, మీరు అనుష్ఠానం చేసుకోడానికి మఠం నిర్మించి

సమర్పించుకుంటాను. మీరు అక్కడ వుండి మమ్మల్ని ఉద్ధరించండి. మా పట్టణాన్ని పావనం చేయండి' అని స్వామి పాదాలు పట్టుకున్నాడు. అప్పుడు స్వామి, 'ఇది భగవదేచ్ఛ. మేము ప్రకటమయ్యే సమయమాసన్నమైనది. కనుక కొంతకాలం గంధర్వపురంలో నివసించి రాజును, భక్తులనూ రక్షించాలి' అనుకొని అనుమతించారు. రాజెంతో సంతోషించి, శ్రీగురుణ్ణి పల్లకీలో కూర్చోబెట్టి వాద్య, నృత్య, గీతాదులతో పట్టణానికి తీసుకువెళ్లాడు. పల్లకీకి ముందు ఏనుగులు, గుఱ్ఱాలు, వాటి వెనుక రాజు, అతని పరివారము, వందిమాగధులు నడచివచ్చారు. రాజు స్వయంగా స్వామికి ఛత్రం పట్టుకున్నాడు. విప్రులు వేద మంత్రాలు చదువుతుంటే, వంది మాగధులు శ్రీగురుని స్తుతిస్తున్నారు. నగరవాసులందరూ భక్తితో స్వామికి ఎదురేగి జయజయధ్వానాలు చేస్తూ ఊరిలోకి తీసుకొస్తున్నారు.

ఊరేగింపు పడమటి దిక్కునుండి గంధర్వనగరంలో ప్రవేశిస్తున్నది. అక్కడొక పెద్ద రావిచెట్టు వున్నది. దాని సమీపంలోని యిళ్ళన్నీ పాడుబడి నిర్మానుష్యంగా వున్నాయి. అందుకు కారణం, ఆ చెట్టుమీద ఒక బ్రహ్మరాక్షసుడుండేవాడు. అతడు ఆ ప్రదేశంలోకొచ్చిన మానవులను, జంతువులను మ్రింగివేస్తుండేవాడు. అతనికి భయపడి ఆ ప్రాంతంలోని వారందరూ తమ యిండ్లు విడిచిపోయి, ఆ పట్టణంలోనే వేరొక చోట నివశిస్తున్నారు. ఊరేగింపు ఆ చెట్టు దగ్గరకు రాగానే, స్వామి తమ పల్లకీ నుండే ఆ చెట్టుపైకి చూచారు. మిగిలిన ఎవ్వరికీ కనిపించక పోయినా, ఆ బ్రహ్మరాక్షసుడు చెట్టుదిగి వచ్చి స్వామికి నమస్కరించి తననుద్ధ రించమని ప్రార్థించాడు. పరాత్పరుడు, కరుణామూర్తి అయిన శ్రీ నరసింహ సరస్వతి అతని తలపై తమ చేయి పెట్టి ఆశీర్వదించారు. తక్షణమే అతనికి మానవాకారమొచ్చి అందరికీ కనిపించాడు. స్వామి అతనితో, 'నాయనా! నీవు వెంటనే సంగమానికి వెళ్ళి స్నానం చేయి. నీ పాపం నశించి ముక్తి పొందుతావు' అని ఆదేశించారు. అతడు స్వామికి నమస్కరించి, వెంటనే సంగమానికి వెళ్ళి స్నానం చేసి ఆ శరీరం విడిచి పెట్టి ముక్తిపొందాడు.

ఈ సన్నివేశం చూచిన పట్టణవాసులు, శ్రీగురుడు సాక్షాత్తూ పరమేశ్వరుడని తెలుసుకున్నారు. అపుడు శ్రీగురుడు, 'నాకు మఠమిక్కడే నిర్మించాలి' అన్నారు. అప్పటికప్పుడే ఆ సమీపంలోవున్న ఒక పాడుబెట్టిన యిల్లు శుభ్రం చేసారు. దానినే

ఆ రాజు ఒక మఠంగా రూపొందించి స్వామికి సమర్పించారు. స్వామి అందులో వుంటూ రోజూ స్నానానికి, అనుష్ఠానానికీ, సంగమానికి వెళ్ళి వచ్చేవారు. నిత్యమూ రాజు ఆయనను దర్శించి పూజించేవాడు. శ్రీ గురుడు సంగమానికి వెళ్ళేటప్పుడు, మళ్ళీ మఠానికి తిరిగి వచ్చేటప్పుడూ ఆయనను పల్లకీలో కూర్చోబెట్టి రాజ మర్యాదలతో తీసుకువెళ్ళేవాడు. నిత్యమూ ఎందరెందరో శ్రీగురు దర్శనానికి వస్తూండేవారు. ఆ పట్టణంలో ప్రతినిత్యమూ బ్రాహ్మణ సంతర్పణలు జరుగుతూండేవి. అలా శ్రీగురుని కీర్తి గ్రామగ్రామాలకూ ప్రాకిపోయింది.

గంధర్వనగరానికి కొద్దిదూరంలోని 'కుమసి' అనే గ్రామంలో త్రివిక్రమ భారతియనే సన్యాసి వుండేవాడు. వేదవిదుడైన ఆ యతి, నిత్యమూ నృసింహావతారాన్ని మానస పూజతో ఉపాసిస్తుండేవాడు. ఇతడు శ్రీగురుని గురించి విని, 'ఆ యతి దాంభికుడు; సన్యాసాశ్రమధర్మానికి విరుద్ధంగా వైభవం అనుభవిస్తున్నాడు' అని ఆక్షేపిస్తూండేవాడు. విశ్వవ్యాపి, సర్వసాక్షియైన శ్రీగురుడు ఆ సన్యాసి చేస్తున్న ఆత్మనిందను తెలుసుకున్నాడు. అప్పుడొక అద్భుతం జరిగింది."

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః.
శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః.

శ్రీగురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 24

శ్రీ గణేశాయ నమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీ గురుభ్యో నమః.

సిద్ధయోగి యింకా యిలా చెప్పారు : "త్రివిక్రమభారతి శ్రీగురుని నిందిస్తున్నాడని విని, రాజు ఒకరోజు స్వామితో, 'స్వామి! అతడు మిమ్మల్ని నిందిస్తుంటే మీరూరకుంటారేమిటి? అతని అజ్ఞానాన్ని తొలగించరాదా?' అని వేడుకున్నాడు. శ్రీగురుడు అంగీకరించి బయల్దేరారు. రాజు వెంటనే స్వామిని పూలమాలలతో అలంకరించి, పల్లకీలో కూర్చోబెట్టి, రాజలాంఛనాలతో కుమసీ గ్రామానికి తీసుకు వెళ్ళాడు.

ఆ ఊరేగింపు మహా వైభవంగా కుమసీ గ్రామం సమీపించే సమయానికి, త్రివిక్రమభారతి పూజ చేసుకుంటున్నాడు. ప్రతిరోజూ నరసింహావతారం అతనికి దర్శనమిచ్చేవాడు. త్రివిక్రముడు ఆ మూర్తిని మనస్సులో నిలుపుకొని మానస పూజ చేసేవాడు. కాని ఆరోజు అతడెంత ప్రయత్నించినా ఇష్ట దేవతామూర్తి దర్శనమీయలేదు. త్రివిక్రముడు 'స్వామీ! నృసింహా! యీ రోజు మీరు నన్నెందుకు కరుణించలేదు? ఎంతోకాలంగా చేస్తున్న నా తపస్సంతా యీరోజు భంగమయింది. ఇక నేనేమి చేయగలను?' అని ఆర్తితో తనను కరుణించమని ప్రార్థించాడు. వెంటనే అతని మనస్సులో, సపరివారంగా ఆ గ్రామానికి వస్తున్న శ్రీగురుని దర్శనమై, 'ఇప్పుడు నేను నదీ తీరంలో వున్నాను. అక్కడికి వచ్చి దర్శించుకో!' అని దివ్యవాణి విన్పించింది. త్రివిక్రమభారతి వెంటనే లేచి నది వద్దకు వెళ్ళాడు. కాని అతనికి ధ్యానంలో కనిపించిన శ్రీగురుడే అక్కడ దర్శనమివ్వడంతో అతడు ఆశ్చర్యపడి, శ్రీగురునికి సాష్టాంగ నమస్కారం చేసాడు. మరుక్షణమే అతనికి సమస్త ప్రాణులు, రాజు, పరివారము గూడ యతులలాగ కన్పించారు. త్రివిక్రమభారతి నివ్వెరబోయి, అంతమంది సన్యాసులలో శ్రీగురుని గుర్తించలేక, 'స్వామీ! త్రిమూర్తిస్వరూపా! వీరందరిలో మీ రూపమేదో గుర్తించలేకున్నాను. నాపై కృపతో మీ నిజరూపం దర్శింపజేయండి. ఇంత కాలం నేను చేసిన మానస

పూజలకు సంప్రీతుడైన ఆ నరసింహావతారుడే మీరూపంలో నేడు ప్రత్యక్ష దర్శన మనుగ్రహించారు. ఈ రోజు నా తపస్సు ఫలించింది. అందువలననే మీ దర్శనం లభించింది.' అన్నాడు. శ్రీగురుడు సంతోషించి తమ నిజరూపంతో కన్పించారు. అంతకు ముందు కనిపించిన యతీశ్వరుల రూపాలు అదృశ్యమై, వాటి స్థానాలలో స్వామిని అనుసరించి వచ్చిన రాజు, పరివారము కనిపించారు. స్వయంగా రాజుచేత వింజామరలతో వీచబడుతున్న శ్రీగురుని దివ్యమంగళ రూపాన్ని త్రివిక్రముడు కన్నులారా చూచాడు. అపుడు శ్రీగురుడు, 'త్రివిక్రమా! ఎవరిని దాంభికుడనీ, భ్రష్టుడనీ నిందించావో, ఆ సన్యాసియే మేము. మేమిపుడే నిన్ను పరీక్షించాము. నృసింహభక్తుడవైన నీవు మమ్ములను ఏ కారణంగా విమర్శించావు? దంభిలక్షణాలేమిటో తెలుసుకోవాలని వచ్చాను. నీ నృసింహుని అనుగ్రహంతో నా విషయమై నీ సంశయమేమిటో వివరించు!' అన్నారు.

శ్రీగురుడు తన విషయమంతా వివరించి చెప్పడమే గాక, ఆయన ప్రసాదించిన దివ్యదర్శనంతో పరవశించిన త్రివిక్రమభారతి శ్రీగురునికి నమస్కరించి, 'సద్గురూత్తమా! మీరు మానవరూపంలో అవతరించడం వలన నేను తెలియక మూఢునివలె ప్రవర్తించాను. నన్ను క్షమించండి. విదురుని వద్దకు, ద్రౌపది వద్దకూ అనుగ్రహించ వచ్చిన శ్రీకృష్ణునివలె, నన్నునుగ్రహించడానికై మీరే స్వయంగా వచ్చారు. మీరు సాక్షాత్తు త్రిమూర్తిరూపమైన పరమేశ్వరులే. పగటి వెలుగును చూడలేని గుడ్లగూబ వలె, అజ్ఞానినైన నేను మీ పరంజ్యోతి స్వరూపాన్ని గుర్తించలేక భ్రమించాను. మీరు నన్ను జ్ఞానమనే నావలో యెక్కించి, మీ కృపయనే అనుకూల వాయువును ప్రసరింపజేసి, ఆత్మయనే ఒడ్డు చేర్చండి. భారతంలో అర్జునునికి శ్రీకృష్ణుడు విశ్వరూప దర్శనమిచ్చిన కథ విన్నాను. గాని, యిప్పుడు మీ అనుగ్రహంతో మీ విశ్వరూపం ప్రత్యక్షంగా దర్శించి కృతార్థుడనయ్యాను. భేదబుద్ధిని సులభంగా తొలగించగల చింతామణివలె మీరు నాకు యీనాడు లభించారు. మీరే నా ఉపాస్యదైవమైన నృసింహస్వరూపులు. శరణు, శరణు!' అని స్తుతించాడు. శ్రీగురుడతనిని అనుగ్రహించి, 'త్రివిక్రమా! నీ భక్తికి సంతోషించాము. నీవు నృసింహస్వామికి చేసే అనుష్ఠానం మాకే చెందుతుంది. అదే

చేస్తుంది. నీకు పునర్జన్మ లేదు. నీకు జీవన్ముక్తుడవై పరమాత్మలో ఐక్యమవగలవు!' అని ఆశీర్వదించి, త్రివిక్రమభారతిని ఆ గ్రామంలోనే వుండమని ఆదేశించారు. తర్వాత ఆయన గ్రామాధిపతితోనూ, పరివారంతోనూ, 'మాకు అనుష్ఠాన సమయమైంది. మేము ముందుగా వెళ్తాము. మీరు వెనుక రండి!' అని చెప్పి, మనోవేగంతో సంగమానికి చేరుకున్నారు. తర్వాత శ్రీగురుడు స్వస్థానమైన గంధర్వపురం చేరారు.

కనుక నామధారకా! శ్రీగురుడు భగవంతుడుకాడని, మానవ మాత్రుడేననీ తలచేవాడు ఏడు జన్మలు నరకమనుభవిస్తాడు. గురువే బ్రహ్మ, విష్ణు, మహేశ్వరులని వేదాలు చెబుతున్నాయి. నా మాటపై విశ్వాసముంచి, లోకులు శ్రీగురుపాదాలను ఆశ్రయింతురు గాక! అందరికీ అందుబాటులో యీ గురుకథ అనబడు చలివేంద్రమును స్థాపించాము. దీనినుండి ప్రజలు గురుకథామృతమును సేవింతురు గాక!" అన్నారు సిద్ధయోగి.

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః.

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 25

శ్రీ గణేశాయ నమః,   శ్రీ సరస్వత్యై నమః,   శ్రీ గురుభ్యో నమః.

ప్రస్తావన : శ్రీ గురుడు - అక్కల్‌కోట స్వామిలాగ - విద్యాగర్వాంధులైన పండితులకు గర్వభంగం చేయడానికి అంత్యజుని చేత వేదం చదివిస్తారు. ఈ కుపండితులు వేద విప్రనిందలో యవనరాజు చేతిలో కీలుబొమ్మలయ్యారు. వీరిని నిగ్రహించడానికి సన్యాసధర్మాన్నతిక్రమించి శాస్త్రవాదంలో వారినోడించవచ్చో లేదో తెలియని శిష్యుని కోరికపై శ్రీ గురుడు తమ ఆశ్రమ ధర్మమతిక్రమించకుండానే వారిని నిగ్రహించడం వారి ధర్మ దక్షతకూ, సర్వ సమర్థతకూ నిదర్శనం. అట్టి ధర్మ సందేహం కలిగిన సచ్ఛిష్యుడు సద్గురువును శరణు పొందాలని సూచన. ఎంత శ్రోత్రియత, పాండిత్యము గూడ ధనకీర్తి కాంక్ష వలన వ్యర్థమే గాక అరిష్టప్రదమని తెలియాలి. సమర్థ సద్గురు సమాగమం వలన గాని శ్రోత్రియత, పాండిత్యమూ సార్థకంగావన్నమాట. అంతేగాదు! నిజమైన సద్గురు భక్తుడు, సద్గురువు గూడా దుష్టులెంత రెచ్చగొట్టినా గూడ తామే ప్రమాణమని పల్కి ఋషి ప్రోక్తమైన శాస్త్రమే ప్రమాణమని చెప్పి దానినే సామాన్య సాధకులవలె శ్రద్ధతో పాటిస్తారు.

సద్గురువు చెప్పిన వేదస్తుతి రూపమైన యీ 25, 26, 27 అధ్యాయాలు పాఠకులకు పవిత్రతనూ, నిరహంకారాన్నీ, సద్గురువుపై భక్తినీ పెంపొందిస్తుంది.

కథారంభము

అటుపైన శ్రీగురుడు చేసిన దివ్య లీలలను వినిపించమని ప్రార్థించిన నామధారకునితో సిద్ధముని యిలా చెప్పారు : 'ఒకప్పుడు వైధూర్య నగరంలో ఒక ముసల్మాను పరిపాలిస్తుండేవాడు. అతడు హిందూమత ద్వేషి, ఎంతో కఠినాత్ముడు. అతడు తన రాజ్యంలోగల వేద వేదాంగ పారంగతులైన పండితులను నిర్బంధంగా తన దగ్గరకు రప్పించుకొని, తన యెదుట వేద మంత్రాలు చదివించి వాటి అర్థాలు చెప్పమని శాసిస్తుండేవాడు. అందుకు అంగీకరించని వారికి ధనాశ చూపుతుండేవాడు. అయినప్పటికీ కొందరు శిష్టాచారపరులు అలా చేయడం

తమవల్ల గాదని చెప్పి నిరాకరించేవారు. కొందరు నికృష్టులు మాత్రం అతడిచ్చే సంభావనలను ఆశించి, వైదిక ధర్మాలకు విరుద్ధంగా అతని యెదుట వేదార్థము చెబుతుండేవారు. యజ్ఞకాండలోని అంశాలు వారినుండి విని, ఆ దుష్టుడు, యజ్ఞాలలో పశుహింస చేసే బ్రాహ్మణులు, యితరులు చేసే జీవహింసను నిందించడం తగదని అవహేళన చేస్తుండేవాడు. అలా వేదార్థం చెప్పిన వారికి తన చేతికొచ్చినంత సంభావనలు యిస్తుండేవాడు. ఆ సంగతి విని, ధనాశపరులెందరో అతని మెప్పును కోరి అతనివద్దకు తమకై తామే వచ్చి వేదార్థం చెప్పసాగారు.

ఒకనాడు ఉత్తరాదినుండి వేద పండితులైన బ్రాహ్మణులిద్దరు వచ్చి ఆ రాజును దర్శించి, 'రాజా! సకల విద్యలలోనూ మాకు సాటియైనవారు యెక్కడాలేరు. మేము దేశంలోని పండితులను శాస్త్ర వాదంతో ఎదుర్కొని జయించడానికి బయలుదేరాము. మీ రాజ్యంలో మాతో వాదించగల విద్వాంసులు యెవరైనా వుంటే పిలిపించండి. మా ప్రతిభ నిరూపించగలము' అన్నారు. పరాయి మతాన్ని కించపరచడానికి మరొక మంచి అవకాశం లభించిందని తలచి, ఆ రాజు వెంటనే నగరంలో దండోరా వేయించి, నాటి మధ్యాహ్నం సభ యేర్పాటు చేయించి, ఆ పండితులను వాదంలో ఓడించినవారికి గొప్ప బహుమానాలు యివ్వగలనని, ఓడినవారిని దండించగలననీ ప్రకటించాడు. అటువంటి బహుమానాలను ఆశించి మన వేదశాస్త్రాలను ఆ దుష్టులయెదుట వల్లించడం యిష్టపడని శిష్టాచారులు కొందరు, తమకంతటి సామర్థ్యం లేదని చెప్పి తప్పుకున్నారు. మరికొందరు, నిండు సభలో తమకు అవమానం జరుగుతుందని భయపడి ముందుకు రాలేదు. వీరంతా ఆ కుపండితులకు జయపత్రాలిచ్చివేయక తప్పలేదు. అప్పుడా రాజు ఆ కుపండితులిద్దరికీ వస్త్రాలు, ఆభరణాలు, భారీ యెత్తున కానుకలూ బహుమానమిచ్చి ఏనుగునెక్కించి, మేళతాళాలతో ఊరేగించాడు. వారికొక అగ్రహారంగూడ యిచ్చాడు. వేద పండితులను వేద పండితులే కించపరచడం ఆ రాజుకు వినోదమైంది.

అంతటితో ఆ పండితులిద్దరూ మరింత గర్వించి, ఆ నగరంలోని విద్వాంసులందరినీ నోటికి వచ్చినట్లు దూషించసాగారు. ఒకనాడు వారు రాజుతో, 'అయ్యా! మా పాండిత్యము, మా ప్రతిభ యిక్కడంతా తెలిసి పోవడం వలన యిక్కడ మాతో వాదానికి యెవరూ ముందుకు రావడంలేదు. కాని వాదన లేకుంటే మేము చేసే పరిశ్రమ వలన ప్రయోజనమేమిటి? కనుక మీరు సెలవిస్తే మేమీ రాజ్య

మంతటా సంచారం చేసి, పండితులందరితో వాదించ దలచాము. మీరు అనుమతిస్తే అలా దిగ్విజయం చేసి వారి నుండి జయపత్రికలు తీసుకురాగలము' అని చెప్పారు. రాజు అందుకంగీకరించి, వారిని సగౌరవంగా సాగనంపాడు. వారు ఏనుగులనెక్కి దక్షిణదిశగా బయలుదేరి ఊరూరా తిరిగి జయపత్రికలు పొందసాగారు. వాళ్ళిద్దరూ ప్రజల జయజయధ్వానాలతో, పర్యటిస్తూ, ఒకరోజు కుమసీ గ్రామానికి వచ్చారు. అచటి త్రివిక్రమభారతి వేదవేదాంగ పారంగతుడని విని ఆయనను దర్శించి, 'ఏమయ్యా! నీవు వేదజ్ఞుడవైతే మాతో వాదించు. లేకుంటే, ఓటమి అంగీకరిస్తూ మాకు జయపత్రమైనా యివ్వు!' అన్నారు.

అందుకు త్రివిక్రమభారతి, 'అయ్యా! నాకు వేదం రాదు. వచ్చి వుంటే నేను గూడ మీలాగే రాజ సన్మానాలు అందుకుంటూ భోగాలు అనుభవించేవాడినేగదా? నేను ఈ అరణ్యంలో ముక్కుమూసుకుని కాలక్షేపం చేస్తున్న భిక్షువును. నాలాంటి వాడిని జయించినా మీకు వచ్చేది యేమీ లేదు. మీరు నాతో వాదించడం, కేవలం పిచ్చుక మీద బ్రహ్మాస్త్రం వేసినట్లే అవుతుంది' అని చెప్పాడు. ఆ పండితులు, 'అయ్యా! మాతో వాదించగలవారు మాకెక్కడా కనిపించలేదు. కనుకనే మాకు లెక్కలేనన్ని జయపత్రాలు లభించాయి. అలాగే నీవు గూడ ఒకటి వ్రాసివ్వు, లేదా మాతో వాదించు' అని పట్టుబట్టారు. అప్పుడా సన్యాసి, 'వీరికి గర్వం తలకెక్కింది. ఒళ్ళుపై తెలియకుండా సాటి పండితులందరినీ నిందిస్తున్నారు. వీరికి బుద్ధిజెప్పడానికి నా గురుదేవులే సమర్థులు. వారి దగ్గరకు వీరిని తీసుకుపోతాను' అని ఆలోచించుకుని, వాళ్ళతో యిలా అన్నాడు: 'పండితోత్తములారా! నేను స్వతంత్రుడనుగాను; గంధర్వపురంలో మాగురుదేవులున్నారు. వారి ఆజ్ఞతీసుకుని మీరు కోరినట్లే ఆ రెంటిలో యేదో ఒకటి చేయగలను. మీరు గూడా నా వెంట గంధర్వపురానికి రండి'.

అందుకా మదాంధులంగీకరించి గంధర్వపురానికి బయల్దేరారు. త్రివిక్రమభారతి, వినయంతో కాలినడకన వెళుతుంటే, ఆ దుష్టులిద్దరూ ఏనుగు మీద కూర్చుని వెళ్తున్నారు. సాధుసత్పురుషుల వద్దకు అలా వెళ్ళడం వలన ఆయుః క్షీణమవుతుందన్న శాస్త్రవాక్యాన్ని గూడ వాళ్ళు లెక్కపెట్టలేదు. గంధర్వపురములో మఠం చేరుకున్నాక త్రివిక్రమభారతి శ్రీగురునికి నమస్కరించి, ఆనందభాష్పాలు కారుస్తూ, గద్గదస్వరంతో ఆ కుపండితుల సంగతి విన్నవించి, 'పరాత్పరా! గుడ్లగూబ సూర్యుని చూడలేనట్లే, అజ్ఞానాంధులు మిమ్మెరుగలేరు. మీచేత వారికి హితం

చెప్పించడానికై వారినిక్కడకు తీసుకువచ్చాను. ఈ మదాంధుల బారినుండి నన్ను, వేదధర్మాన్నీ కాపాడండి!! మీ ఆజ్ఞకోసం వచ్చాను. మీరేది చేయమంటే అది చేస్తాను' అని ప్రార్థించాడు. వాళ్ళు, 'మా కాలం వ్యర్థమైంది. ఇతడు జయపత్రమివ్వడు, వాదభిక్ష యివ్వడు. మమ్మల్ని యిక్కడకు తీసుకువచ్చాడు గనుక, మీ గురుశిష్యులలో ఎవరైనా ఆ రెంటిలో ఏదో ఒకటి చేసి తీరాలి' అన్నారు. శ్రీగురుడు నవ్వుతూ ఆ దుష్టులతో యిలా అన్నారు: 'అయ్యా! మీవంటి వేదవిదులకు, వాదించడం వలన కల్గే ప్రయోజనమేమున్నది? వాదంలో సాటి విప్రులను యిలా పరాభవించినందువలన మీకు కలిగే లాభమేమిటి? యతులమైన మాకు జయించడం వలన వచ్చే గౌరవము, ఓడినందువలన చిన్నతనమూ యేమీ కల్గవు. అటువంటి మావలన మీకేమి ప్రయోజనము?' అన్నారు. అందుకు వారిద్దరూ, 'అలా అయితే; యింతకు ముందటి పండితులందరూ యిచ్చినట్లు త్రివిక్రముడు జయపత్రమివ్వక, మమ్మల్ని యిక్కడకు ఎందుకు తీసుకువచ్చాడు? కనుక మీయిద్దరిలో ఎవరైనా సరే, మాతో వాదానికి రండి; లేకుంటే జయపత్రమైనా యివ్వండి' అని పట్టుబట్టారు.

అప్పుడు శ్రీగురుడు నవ్వి, 'అయ్యా! వేదం సంపూర్ణంగా తెలిసికోవడం బ్రహ్మాదులకే సాధ్యంగాలేదు. వేదాలు అపారమైనవి. అటువంటప్పుడు వేదవిదులమని చెప్పుకోవడం విఱ్ఱవీగడమే అవుతుంది. ఈ జయపత్రికల వల్ల ప్రయోజనమేమున్నది? మా మాట విని యికనైనా యిలాంటి ప్రగల్భాలు మానండి' అన్నారు. అప్పుడు వాళ్ళు రోషంతో, 'అయ్యా! మా సామర్థ్యం తెలుసుకోకుండా వ్యర్థంగా మాట్లాడవద్దు. మేము సాంగోపాంగంగా వేదమంతా నేర్చుకున్నాము. మమ్మల్ని మించినవారు ఎవరూ లేరు' అన్నారు".

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః.

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః. శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః.

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 26

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీ గురుభ్యో నమః.

నామధారకుడు పట్టరాని ఉత్సుకతతో, "స్వామీ! శ్రీగురుడు విద్యావంతులైన ఆ మూర్ఖులను ఎలా సమాధానపరచారు?" అనడిగాడు. అందుకు సిద్ధముని యిలా చెప్పారు:

"శ్రీగురుడు కొంచెం తీవ్రమైన కంఠంతో ఆ మూఢులకిలా బోధించారు: 'నాయనలారా! మీరు ఈ విధంగా మాట్లాడడం దుస్సాహసమే అవుతుంది. ఎవరైనా వేదవిదులమనుకోవడం దురహంకారమే. వేదాల లక్ష్యం పరమార్థమే గాని -- ధనము, కీర్తి, అహంకారము గావు. సమదర్శనమే పండిత లక్షణం. నిజానికి వేదాలను సంపూర్ణంగా తెలుసుకున్నవారెవరూలేరు. వేదము ఆద్యంత రహితము, అపారము. దానిని పూర్తిగా తెలుసుకొనడం బ్రహ్మదేవునికే సాధ్యపడలేదు.

పూర్వం భరద్వాజ మహర్షి వేదాన్ని సంపూర్ణంగా అధ్యయనం చేయదలచి, బ్రహ్మచర్యమవలంబించి, బ్రహ్మదేవుని వరంతో మూడుసార్లు దీర్ఘాయువు పొందాడు. నాల్గు యుగాలూ 5వేల సార్లు పునరావృత్తమైతే బ్రహ్మకొక పగలు. అటువంటిది పూర్వం భరద్వాజ మహర్షి బ్రహ్మచర్యంతో మూడు బ్రహ్మ దివసాలు గురువువద్ద వేదం నేర్వడానికి చాలక తపస్సు చేస్తే, బ్రహ్మ సాక్షాత్కరించి, 'వేదం పూర్తిగా నాకే తెలియదు. నీకు వేదరాశిని చూపుతాను, చూడు!' అని చెప్పి కోటి సూర్యుల కాంతితో వెలిగిపోతున్న మేరు పర్వతాల వంటి అపారమైన వేదరాశులను చూపాడు. భరద్వాజుడది చూచి భయపడి, 'అయ్యో! నేనింతకాలం పఠించిన వేదమంతా కలసి యిందులో ఒక్క పిడికిడైనా లేదే! వేదమంతా అధ్యయనం చేయడం ఎన్ని కల్పాలకైనా సాధ్యమవుతుందా?' అని తలచి, "నాకవసరమైనది మీరే నిర్ణయించి ప్రసాదించండి" అన్నాడు. అపుడు బ్రహ్మ, అనంతమైన ఆ వేదరాశినుండి మూడు పిడికెళ్ళు తీసి అతనికి ప్రసాదించి, "ఇదంతా అధ్యయనం

చేసేంతవరకూ నీవు జీవింతువు గాక!" అని వరమిచ్చాడు. కాని ఆ మూడు పిడికిళ్ళ వేదమూ అధ్యయనం చేయడమే అతనికి యింతవరకూ పూర్తిగాలేదు. కనుక సాక్షాత్తూ నారాయణుడే బాదరాయణుగా అవతరించి, వేదాన్ని నాలుగు భాగాలుగా విభజించి, వాటిని పైలుడు, వైశంపాయనుడు, జైమిని, సుమంతుడు అను శిష్యులకు ఒక్కొక్కవేదం చొ॥న తెలిపాడు. వారు కల్పాంతం వరకూ అభ్యసించిగూడ వాటిని పూర్తిగా తెలుసుకోలేకపోయారు. అటువంటప్పుడు అల్పాయుష్కులైన మీరు నాలుగు వేదాలనూ సంపూర్ణంగా అధ్యయనం చేసామనుకోవడం ఎంత తెలివి తక్కువ!

వేదమంతా నేర్వగలగడం ఏ ఒక్కరికీ సాధ్యంగాదు గనుకనే వ్యాసుడు దానిని నాలుగు భాగాలుగా విభజించాడు. ఋగ్వేదాన్ని పైలుడనే శిష్యునికి బోధించి, దానిని ధ్యానించడానికై దానిని గురించి యిలా చెప్పాడు: ఋగ్వేదానికి ఉపవేదం ఆయుర్వేదము. ఆత్రేయసగోత్రం. గాయత్రీ ఛందము. ఋగ్వేదానికి అధిదేవత బ్రహ్మ. ఎర్రని వర్ణము, తామరరేకుల వంటి కళ్ళు, సుస్పష్టమైన కంఠము, గిరజాలజుట్టు, వంకమీసమూ కలిగి, రెండుమూరల పొడవైన దేహం గలిగి వుంటాడు. నీవు ఆ రూపాన్ని ధ్యానించు. దీనిలో చర్చ, శ్రావకము,చర్చకము, శ్రవణీయపారము, క్రమపారము, జట, రథక్రమము, దండక్రమము అనే భాగాలున్నాయి. ఆ క్రమం ప్రకారమే దానిని పారాయణ చేయాలి. ఈవేదానికి అశ్వలాయని, సాంఖ్యాయని, శాకలా, భాష్కలా, మాండుకేయులనే అయిదు శాఖలున్నాయి." వాటిని ఆనాడు వ్యాసుడు పైలునికి చెప్పాడు గాని, ఈనాడు వాటిని సంపూర్ణంగా చదివినవారెవరు?

తర్వాత వ్యాసమహర్షి తన రెండవ శిష్యుడైన వైశంపాయునికి యజుర్వేదం చెప్పి, దాని లక్షణాలు యిలా చెప్పారు: "యజుర్వేదానికి ఉపవేదము ధనుర్వేదము. భారద్వాజసగోత్రము. త్రిష్టుప్ఛందస్సు. దీనికి రుద్రుడు అధిదేవత. సన్నగావుండి చేతిలో కపాలం ధరించి సుమారు 5 మూరలు పొడవున్న తామ్రవర్ణ శరీరం గలిగి వుంటాడు. దీనికి గల 85 శాఖలలో యిప్పుడు 18 మాత్రమే మిగిలి వున్నాయి. యజుర్వేదము యజ్ఞ విధానాన్ని విశేషించి వివరిస్తుంది. మంత్ర

బ్రాహ్మణ సంహిత అనేది దీనికి మూలము. ప్రతిపదము, అనుపదము, ఛందస్సు, భాష, ధర్మము, మీమాంస, న్యాయము, తర్కము అనే ఎనిమిదీ దీనికి ఉపాంగాలు. శిక్ష, కల్పము, వ్యాకరణము, నిరుక్తము, ఛందస్సు, జ్యోతిషము అనే ఆరు అంగాలు దీనికున్నాయి" ఇంత విస్తారమైన ఈ యజుర్వేదాన్ని వైశం పాయనునికి వివరించి చెప్పి, వేదవ్యాసుడు మూడవ శిష్యుడైన జైమినికి సామవేదాన్ని యిలా వివరించాడు :

"దీనికి ఉపవేదము గంధర్వము. విష్ణువు అధిదేవత, జగతీచ్ఛందస్సు. కాస్యపసగోత్రము. దీని ధ్యేయమూర్తి మెడలో పూలదండ, మొలకు తెల్లని వస్త్రము, చర్మము, దండము ధరించి ఆరుమూరల పొడవు గలిగి వుంటాడు. ఆయన శరీరచ్ఛాయ తెలుపు; శమము, దమము మొదలైన దైవీసంపదగలవాడు. సామవేదానికి వెయ్యి శాఖలున్నాయి. ఇట్టి సామవేదాన్ని పూర్తిగా పఠించిన వారెవ్వరూ లేరు".

వ్యాసమహర్షి సుమంతుడనే శిష్యునికి అధర్వణ వేదం చెప్పి, "దీనికి అస్త్రరూపం ఉపవేదము. గోత్రము బైజానకము. ఇంద్రుడు అధిదేవత. త్రిష్టుప్ఛందస్సు. అధర్వణ వేదపురుషుడు తీక్ష్ణమైన ఆకారము, నల్లని వర్ణముగల కామరూపుడు. ఏకపత్నీవ్రతుడు. ఏడుమూరల పొడవు. ఈ వేదానికి తొమ్మిది శాఖలు, ఐదు కల్పాలూ వున్నాయి.

పూర్వం అన్ని వేదాలనూ సాంగోపాంగంగా నేర్వగల యోగ్యత గల వర్ణాశ్రమాచారనిరతులెందరో భరత భూమిలో వుండేవారు. కనుకనే వేదాలన్నీ నిలువగలిగాయి. ఈ కలియుగంలో బ్రాహ్మణులు కర్మభ్రష్టులవుతున్నారు గనుక, ఈ మంత్రాలలో శక్తి లోపిస్తున్నది. పూర్వపు బ్రాహ్మణులలో దేవత్వము, మహత్తూ వుండేవి. అందుకే వారిని భూసురులు అనేవారు. రాజు గూడ వారిని సేవించేవాడు. వారు ఎంత ధనమిస్తానన్నా లెక్కజేయక, భోగాలపట్ల నిర్లిప్తులుగా వుండేవారు. వేదాధ్యయన బలం వలన త్రిమూర్తులు గూడ వారికి ఆధీనులై వుండేవారు. ఇంద్రాది దేవతలు గూడ వారిని సేవిస్తుండేవారు. మాటమాత్రం చేత గడ్డిపరకను

మేరుపర్వతంగాను, మేరుపర్వతాన్ని గడ్డిపరకగానూ మార్చి వేయగలిగి వుండేవారు. జగత్తంతా దేవతలకు అధీనము: దేవతలందరూ మంత్రాధీనులు; మంత్రాలన్నీ బ్రాహ్మణుల అధీనంలో వుండేవి. వారిని విష్ణువు గూడ పూజించేవాడు. కాని ఈ కలియుగంలో బ్రాహ్మణులు ధనాశతో హీనులకు లొంగి, మ్లేచ్ఛుల యెదుట గూడ వేదం చదువుతున్నారు. అట్టివారి ముఖమైనా చూడకూడదు. అటువంటప్పుడు మీరు వేదవేత్తలమని విర్రవీగుతూ, ద్విజులందరినీ ఈ విధంగా అవమానించడం వలన మీకు ఒరిగేదేమిటి? మీకు యిట్టి దుస్సంకల్పాన్ని ప్రేరేపించినదెవరు? మిమ్మల్ని మీరు పొగుడుకొని, జయపత్రాలు పొగుచేసుకొనడమే గాక, త్రివిక్రముని గూడ జయపత్రికను యివ్వమంటున్నారే! ఇలాంటి దురహంకారంతో లేనిపోని కష్టాలను కొనితెచ్చుకోవద్దు. ఇకనైనా మా మాట విని మీరు వెళ్ళండి' అన్నారు. కాని ఆ మూర్ఖులు తమ పట్టుదల వదలక వాదమైనా చేయమని, లేక జయ పత్రికనైనా యివ్వమనీ కోరారు".

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః.

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః. శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః.

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 27

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీ గురుభ్యో నమః.

నామధారకుడు పట్టరాని ఆసక్తితో, "అటు తర్వాత ఏమి జరిగింది స్వామీ?" అన్నాడు. సిద్ధుడిలా చెప్పారు: "శ్రీగురుడు ఎంతచెప్పినా వారు వినలేదు. అపుడు శ్రీ గురుడు వారితో, 'అలా అయితే మీకోరిక యిప్పుడే తీరుస్తాము' అని, అటు ప్రక్కగా పోతున్న ఒకనిని పిలిచి, 'నీవెవరు? నీ కులమేది? నీదేవూరు? ఎక్కడికి పోతున్నావు?' అని అడిగారు. అతడు, 'అయ్యా, నేను కడజాతివాణ్ణి. నన్ను మాతంగుడంటారు. నేనీ వూరిబయట వుంటాను. ఈనాటికి నాపై మీకు దయకలిగింది' అని నమస్కరించాడు. అప్పుడు శ్రీగురుడు అతనిపై తమ కృపాదృష్టి సారించి, శిష్యునికి తమ దండమిచ్చి, దానితో నేలమీద ఏడు గీతలు గీయించారు. అప్పుడా చండాలునిమీద విభూతి చల్లి, వానిని ఒక్కొక్క గీత దాటమని చెప్పారు. అతడు మొదటి గీత దాటగానే ఆయన, 'నీవెవరు?' అని అడిగారు. 'నేను వనరక్షకుడైన భిల్లుడను' అన్నాడతడు. అతడు రెండవ గీత దాటి, 'నేను రావణుడనే కిరాతకుణ్ణి' అన్నాడు. మూడవ గీత దాటి, 'నేను గాంగేయుడనే జాలరిని' అని, నాల్గవగీత దాటి, 'శూద్రుడనైన రైతును' అని, అయిదవ గీతను దాటి, 'నేను సోమదత్తుడనే వైశ్యుణ్ణి' అని, ఆరవగీత దాటి, 'గోవర్ధనవర్మయనే క్షత్రియుణ్ణి' అని, ఏడవ గీత దాటి, 'నేను వేద విదుడను, అధ్యాపకుడను అయిన బ్రాహ్మణుడను' అనీ వెనుకటి జన్మలలో తానెవరో చెప్పాడు. అప్పుడు శ్రీగురుడు, 'నీవు వేదజ్ఞుడవైతే వాదంలో ఈ విప్రులను జయించు' అన్నారు. అతడు వెంటనే వేద గానం చేసి వారితో చర్చకు సంసిద్ధుడయ్యాడు.

అది చూచి ఆ కుపండితులకు భయంతో నోరెండింది; కడుపులో నొప్పి ఆరంభమైంది. అప్పుడు వారు స్వామి పాదాలపైబడి, 'స్వామీ! సాక్షాత్తూ పరమేశ్వరులైన మిమ్ము ధిక్కరించాము. బ్రాహ్మణులను దూషించాము. మాకు విద్య నేర్పిన

గురువు ఆదేశం ఉల్లంఘించి, మ్లేచ్ఛుల ఎదుట వేదం చెప్పి, అతని సత్కారానికై ఆశపడ్డాము. మీరు సర్వ సమర్థులు. మీ మహిమను తెలుసుకొనడం మా తరం గాదు. మమ్మల్ని ఉద్ధరించండి!' అని వేడుకున్నారు. అప్పుడు స్వామి, 'మీరు బ్రాహ్మణ దూషణ, ధర్మోల్లంఘన చేసి ఎందరినో బాధించారు గనుక, ముందు జన్మలో బ్రహ్మరాక్షసులవుతారు. చేసిన కర్మ అనుభవించక తప్పదు గదా?' అన్నారు. అప్పుడు వాళ్ళిద్దరూ శ్రీగురుని పాదాలపైబడి, తమను కరుణించి తరుణోపాయం చెప్పమని ప్రార్థించారు. అప్పుడు స్వామి, 'విప్రులారా! మీకు పశ్చాత్తాపం కలిగింది గనుక మీ పాపంలో కొంత భాగం నశించింది. ఇక మీరు బ్రహ్మ రాక్షసులుగా 12 సం॥లు జీవించాక, ఒక బ్రాహ్మణుని వలన వేదంలోని నారాయణానువాకం వినడం వలన మీకు పిశాచత్వము తొలగి, ద్విజులై సద్గతి పొందుతారు' అన్నారు. వారు శ్రీగురుని వద్ద సెలవు తీసుకుని గ్రామ పొలిమేరకు చేరేసరికి వారిద్దరికీ గుండెనొప్పి వచ్చింది. నదీ తీరానికి చేరేసరికి అది తీవ్రమై మరణించి, రాక్షసులై 12 సం॥లు అక్కడే నివసించారు. తర్వాత అక్కడొక బ్రాహ్మణుడు, మంత్రం గుర్తురాక యిబ్బంది పడుతుంటే వారతనికి ఆ నారాయణానువాకం ఉపదేశించారు. తర్వాత ఆ సద్బ్రాహ్మణుడు అది పఠిస్తుండగా విని, ఆ పుణ్యఫలం వలన పాప విముక్తులయ్యారు.

ఏడు జన్మల క్రిందట తాను వేదవిదుడన్న స్మృతి కలిగిన ఆ చండాలుడు స్వామికి నమస్కరించి, 'సద్గురోత్తమా! మీరు జ్ఞానజ్యోతి స్వరూపులు. పూర్వజన్మలో వేదవిదుడనైన నేను ఈ జన్మలో కడజాతివాణ్ణి ఎలా అయ్యాను? త్రికాలజ్ఞులైన మీరు నాకీ జన్మ ఏకారణంవల్ల వచ్చిందో తెలుపవలసింది' అని వేడుకున్నాడు.

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః.

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః. శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః.

శ్రీ గురు చరిత్ర

అధ్యాయం - 28

శ్రీ గణేశాయ నమః, శ్రీ సరస్వత్యై నమః, శ్రీ గురుభ్యో నమః.

ప్రస్తావన : వివేకం వలన వైరాగ్యము, తీవ్ర ముముక్షుత్వమూ కల్గి, పూర్వ పాపాల నుండి ప్రాయశ్చిత్తం ద్వారా విముక్తి పొందాలన్న పశ్చాత్తాపం కల్గు తుంది. అపుడే ప్రాయశ్చిత్తం సార్థకమవుతుంది. శాస్త్రోక్తమైన పాప కర్మఫలముల వివరం వినడం వలన ఆత్మ నిగ్రహం దృఢతరమవుతుంది. శ్రీ గురుడందుకే కర్మ విపాకముపదేశించాడు. అని మానసిక 'భస్మము' (పాపాలను భయపెట్టునది). ఒక వంక ఈశ్వర మహిమను స్మరింపచేసే 'విభూతి' ధారణ గురించి గూడ చెబు తారు. "స్వయం ప్రకాశమానుడై, మహాదేవుడే మహా భస్మమని ఎవరు చింతన చేస్తారో వారే భస్మధారులలో మహాభాగ్యులు, ముఖ్యులు" అని శాస్త్రం. 'సఏష భస్మ జ్యోతిః, "ఆ పరమేశ్వరుడే భస్మజ్యోతి" యని భస్మజాబాలి శృతి. బాహ్యమైన భస్మం అందుకు బాహ్యమైన సహకారియని గుర్తించాలి. 28, 29 అధ్యాయాలలో ఈ అంశాలను గూర్చిన వివరణ వున్నది.

కథారంభము

అటుపై జరిగిన వృత్తాంతం సిద్ధయోగి యిలా చెప్పారు: "శ్రీ గురుడు ఆ చండాలునితో, 'నాయనా! ఏ పాపాల వలన ఎలాంటి అధోగతి కలుగుతుందో చెబుతాము విను: ఆచారం పాటించని విప్రుడు హీనజాతిలో జన్మిస్తాడు. తల్లిదండ్రులను, గురువులను, కులస్త్రీని, కులదేవతలను, సత్యమును, అహింసను విడిచినవారు, కన్యాశుల్కం తీసుకునేవారు, అనాచారులతో సాంగత్యం చేసేవారు, తల్లిదండ్రులను-బిడ్డలను; ఆవులను-దూడలనూ విడదీసినవారు, భగవంతునికి అర్పించకుండా ఆహారం తీసుకునేవారు, అతిథులను సేవించనివారు, సద్బ్రాహ్మణులను దూషించి, అయోగ్యులను గౌరవించేవారు, యితరుల భూమిని అపహరించినవారు, తమ గురువులను, యజమానులనూ ద్వేషించేవారు, నమ్మక ద్రోహం చేసినవారు, గంగాది తీర్థాలను నిందించేవారు, శ్రాద్ధాదికర్మలు చేయనివారు,

శాస్త్రం తెలియకుండానే వైద్యం చేసేవారు, శుద్ధమైన వేదమార్గం విడచి మంత్ర ప్రయోగం చేసేవారు, గురువంటే మానవుడేనని చెప్పి వారి తప్పులెంచేవారు, గురునిందవిని సంతోషించేవారు, శివ-కేశవులు వేరన్న భేదబుద్ధితో దేవతలను నిందించేవారు, స్వధర్మం విడిచి పరధర్మం చేబట్టేవారు, అర్హతలేని వారినుండి మంత్రోపదేశం పొందినవారు - వీరికి చండాల జన్మ వస్తుంది. గురువును, కుటుంబాన్నీ విడిచిన వారికి ఘోరమైన వ్యాధులొస్తాయి. ఇతరుల రహస్యాలను, పాపాలను బయటపెట్టి చాటినవారికి జన్మాంతరంలో గుండె జబ్బు వస్తుంది. గర్భస్రావం చేయించుకున్న స్త్రీ మరుజన్మలో గొడ్రాలవుతుంది. లేకుంటే, ఆమెకు పుట్టిన బిడ్డలందరూ చనిపోతుంటారు. ధర్మశాస్త్రము, పురాణము వినని వారికి గుడ్డితనము, చెవుడూ వస్తాయి. పతితులతో స్నేహం చేసిన స్త్రీ గాడిదగాను, బ్రహ్మహత్య వలన క్షయరోగము; ధర్మవిరుద్ధమైన రతి వలన కుష్టురోగము, నమ్మకద్రోహం వలన అన్న ద్వేషము, అజీర్ణము కలుగుతాయి. ఇతరుల సేవకుల మనస్సులను విరచి, వారి చేత తమసేవ చేయించుకునే వారికి చెరసాల ప్రాప్తిస్తుంది.

పుణ్యకర్మలను నిరసించేవారు; వారి మాటలు నమ్మినవారు; ప్రజాహితకరములైన చెరువులు, బావులు, తోటలు, మార్గాలు, యజ్ఞాలనూ ధ్వంసం చేసేవారు, ఏకాదశి మొ॥న వ్రతాలలో పగలు భుజించేవారు, దానమిచ్చి దానిని తిరిగి స్వీకరించేవారు, యిచ్చిన మాట తప్పేవారు, పర ధర్మమునునుష్ఠించే వారు, తమ పుణ్యాలు, యితరుల పాపాలూ ఏకరువు పెట్టేవారు, దాంభికుడు, దుస్సంగుడు, యంత్రమంత్రాలతో యితరులను చంపేవారు, కర్మభ్రష్టులు, యితరులకు సంతాపం కలిగించేవారు - మరణించాక యమలోకంలో సూక్ష్మ శరీరంతో శిక్షలనుభవించి, తర్వాత చండాల యోనులలో జన్మిస్తారు.

నామధారకుడు, "స్వామీ, నాకొక సందేహమున్నది. కాని కథకంతరాయ మని అడుగడానికి సందేహిస్తున్నాను." అన్నాడు. సిద్ధుడు, "నీవు అడగడం వలన కలిగే అంతరాయంకంటే, మనస్సులోని సందేహం వలన నీ శ్రద్ధ చలించే ప్రమాదమే ఎక్కువ. కనుక సందేహ నివృత్తి చేసుకోవడమే శ్రేష్టం" అన్నారు. అప్పుడు నామధారకుడు, "స్వామీ, మరణం తర్వాత పూర్వకర్మ ఫలాన్ని యమలోకంలో ఒకసారి అనుభవించాక, మరుజన్మలో చండాలయోనిలో జన్మించి మరొకసారి

అనుభవించడం సమంజసమా?" అన్నాడు. అందుకు సిద్ధుడిలా వివరించాడు : "భౌతిక దేహం ఒక పరిమితిలోని కష్టసుఖాలను మాత్రమే అనుభవించగలదు. అందుకే దానిని 'మరణావధి శరీరము', లేక 'పతనావధి శరీరము' అంటారు. దీనితో అనుభవించ వీలులేని అపారమైన కర్మ ఫలాన్ని పరలోకంలో సూక్ష్మమైన యాతనా శరీరంతో జీవుడు అనుభవిస్తాడు. భౌతిక శరీరంతో అనుభవించవలసిన వాటిని మరలా జన్మించి అనుభవిస్తాడు".

నామధారకుడు, "ఏ పాపాల వలన ఏ జన్మలొస్తాయో ఉదహరించండి" అంటే, సిద్ధుడిలా చెప్పారు : "ఏమి చేస్తే చండాలజన్మ కలుగుతుందో కొంత చెప్పాను. అంతేగాక - క్రోధము, శూద్రస్త్రీల పట్ల కామాసక్తి, ఎద్దునెక్కుట, అల్లము, ఆకులు మొ॥న రస వస్తువులను, వేదాలనూ అమ్ముట, భగవదర్పితం గాని ఆవు పాలు త్రాగుట, నిషిద్ధాన్నము, దుర్మార్గుల నుండి దానము స్వీకరించడము, యితరుల జీవనాధారమపహరించడము, సంధ్యాకాలంలో నిద్రించడము, బ్రాహ్మణుడికైనా మరుజన్మలో చండాలజన్మ కలిగిస్తాయి.

యమలోకంలో అనుభవించే శిక్షలు 8 కోట్ల 40 లక్షలు. వీటిలో ప్రధానమైనవి 21. పాపి మరణించగానే యమభటులు వాడి ప్రాణాలను యాతనా శరీరంలో బంధించి, అడుగుబెట్ట వీలులేని భయంకర మార్గంలో తీసుకుపోతారు. వాడు ఆకలిదప్పుల వలన నడవలేక నడుస్తుంటే, యమ భటులు వాణ్ణి భయపెడతారు. వాడు మూర్ఛబోతే, వాణ్ణి లేపి, చీమూ నెత్తురూ ప్రవహించే వైతరణీ నదిలో ముంచుతూ లాక్కుపోతారు. ఇలా యమలోకంలో శిక్షలననుభవించాక, వాడు భూమిపై జన్మిస్తాడు. లేక వాసనాబలం వలన భూతంగానో, ప్రేతంగానో వుండి శిక్షననుభవిస్తాడు.

గురుద్రోహి, విప్రులను పరాభవించినవాడూ బ్రహ్మరాక్షసులవుతారు. హీనులను సేవిస్తే గాడిదగాను, అతిథిని విడచి భుజిస్తే కోడిగాను, ద్రవ్యాపహారి ఒంటెగాను, ఫలపత్రాదులు దొంగిలిస్తే కోతిగాను, తేనె దొంగిలిస్తే పక్షిగాను, మాంసమపహరిస్తే గ్రద్దగాను, అన్నమపహరిస్తే మిడతగాను, జలమపహరిస్తే చాతక పక్షిగాను, ధాన్యమపహరిస్తే మిడతగాను, విషమపహరిస్తే తేలుగానూ జన్మిస్తారు. స్వర్ణాపహారి క్రిమికీటకాదులుగానో, పక్షిగానో పుడతాడు. గడ్డి దొంగిలిస్తే పశువు

గాను, మంత్రరహితంగా భుజిస్తే కాకిగాను, మిత్రద్రోహి గ్రద్దగానూ జన్మిస్తారు. బ్రహ్మహంతకుడు క్షయ రోగిగాను, గ్రంధచోరుడు గ్రుడ్డిగాను, గణార్థచోరుడు గండరోగిగానూ, పరద్రవ్యాపహారి సంతానహీనుడుగాను, వస్త్రచోరుడు చర్మరోగిగానూ అవుతారు. అసత్యమాడేవాడు, ఆహారం దొంగిలించేవాడు గుల్మరోగులవుతారు. నూనె అపహరిస్తే సుఖరోగము, విశ్వాసఘాతకునికి వాంతులు, దైవధనమపహరిస్తే పాండురోగమూ వస్తాయి. రోగాలన్నీ పాప ఫలితాలే. పరస్త్రీ గమనం వలన నూరుజన్మలు కుక్కగా పుడతాడు. పరస్త్రీ భగదర్శనం వలన గ్రుడ్డితనము, బంధుభార్యాగమనం వలన గాడిద - పాము జన్మలు, పరస్త్రీ ఆలింగనం వలన గుండెపోటు కలుగుతాయి".

నామధారకుడు శ్రద్ధగా విని, "స్వామీ! ఇదివరకు తెలిసో తెలియకో పాపం చేస్తే దానిని పోగొట్టుకొనే ఉపాయమే లేదా?" అన్నాడు. అందుకు సిద్ధుడు, "త్రివిక్రమభారతికి గూడ ఈ సందేహమే కలిగింది. ఆయన అడిగితే శ్రీ గురుడిలా చెప్పారు: 'నాయనా! నిజమైన పశ్చాత్తాపమే అందుకు మొదటి మెట్టు. అటు తర్వాత, వెనుక తాను ఆ చేసిన పాపానికి ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకొని, తప్పును సభలో వప్పుకొని, సభ విధించిన శిక్షననుభవించాలి. తగిన కృచ్ఛాది వ్రతాలాచరిస్తే పాపం నశిస్తుంది. అలా చేయడానికి తగిన శక్తి లేకుంటే గోదానం వలనగాని, లేక గోవు యొక్క వెలనుదానం చేయడంవలన గాని పాపం పోతుంది. దశ స్నానాలు, 200 ప్రాణాయామాలు, సువర్ణదానాలు వలన కొంత పాపం నశిస్తుంది. సద్గురు సేవవలన మాత్రం మహా పాపాలుగూడ మటుమాయమవుతాయి. అంతటి సాధనము యింకొకటి లేదు.

ప్రాజాపత్య కృచ్ఛమంటే- మొదటిమూడు పగళ్ళు, తర్వాత మూడు రాత్రులయందూ మాత్రమే భుజించాలి. తర్వాత మూడు రోజులు అయాచితంగా వచ్చినదే భగవత్ప్రసాదంగా తింటూ వుపవసించాలి. మరి మూడు రోజులు పూర్తి ఉపవాసం చేయాలి. పదివేల గాయత్రీ జపము, అందులో పదవవంతు గాయత్రీ హోమమూ చేసి, పన్నెండుమంది బ్రాహ్మణులకు భోజనం పెట్టి, గోదానంగాని, లేక గురిగింజ యెత్తు బంగారంగాని దానమివ్వాలి.

శుక్లపాడ్యమినాడు ఒక ముద్దతో మొదలు పెట్టి పూర్ణిమ వరకూ రోజుకొక ముద్ద పెంచుకుంటూ రావాలి. పౌర్ణమినాడు 15 ముద్దలు భుజించాక, మరలా

రోజుకొక ముద్ద తగ్గించుకుంటూ వచ్చి, అమావాస్యనాడు ఉపవసించాలి. ఇలా చంద్రకళలననుసరించి భుజించడం చాంద్రాయణ వ్రతం.

అసలు పగలు 12, రాత్రి 15 ముద్దలు తీసుకొనడమే ఆరోగ్యానికి మంచిది. స్వల్పభోజనమో, లేక పాలు మాత్రమో మాసం సేవిస్తే పాప శుద్ధి కలుగుతుంది. మారేడు దళాలు, రావి మండలు, పద్మాలు మొ॥నవి నీటిలో వేసి స్నానం చేస్తే కొంత పాపం నశిస్తుంది. గంగాస్నానము, రామేశ్వరంలో సముద్రస్నానము, పుణ్యక్షేత్రంలో అనుష్ఠానమూ వలన గూడ పాపాలు నశిస్తాయి. లక్షగాయత్రీజపం వలన మద్యపాన దోషము, కోటి గాయత్రి వలన బ్రహ్మహత్యా పాపము, ఏడు లక్షల జపంవలన స్వర్ణం దొంగిలించిన పాపమూ పోతాయి. సర్వపాపనాశానికి పావమానసూక్తం 610, 'ఇంద్రమిత్రము' అను రెండు సూక్తాలతోనూ, 'కస్యసూన' మనే శునశ్శేఫసూక్తాలతోనూ, 'శంనఇంద్రాగ్ని' అనే శాంతి సూక్తాలతోనూ, 'త్రిసుపర్ణం', 'పౌరుషం', 'నాచికేతం', 'అఘమర్షణం', అనే సూక్తాలతోనూ, ఒక ఆరునెలలు వేదపారాయణ చేస్తే మహా పాపాలు గూడ తొలుగుతాయి. సర్వపాప శాంతికోసం దర్భసహితమైన తీర్థాన్నీ పంచగవ్యాన్నీ (ఆవుయొక్క పంచితము, పాలు, పెరుగు, వెన్న, నెయ్యి) స్వీకరించాలి. భార్యాభర్తలిద్దరూ పాపం చేస్తే యిద్దరూ ప్రాయశ్చితం చేసుకోవాలి. స్వయంగా పాపం చెయ్యకపోయినా, పాపుల సహవాసంచేసినా గూడ ప్రాయశ్చిత్తమనుభవించాలి. నామధారకా! నిండు కల్లుముంతను యెంతకాలం గంగానదిలో పెట్టినా, ముంతలోని కల్లు బయటకు, నీళ్ళు ముంతలోకీ ఒక్క చుక్కైనా యెక్కవు. అలానే భగవంతునిపై భక్తిలేకుండా యెన్ని ప్రాయశ్చిత్తాలు చేసుకున్నా పాప విముక్తి కల్గదు.

తర్వాత శ్రీ గురుడు ఆ చండాలునితో, 'నీవు తల్లిదండ్రులను విడిచి పెట్టడం వలన, గురువులను దూషించి వారిని విడచి వేరే వున్నందు వలన నీకీ చండాలజన్మ లభించింది. నెల రోజులు సంగమంలో స్నానం చేస్తే క్రమంగా శుద్ధుడవై, వచ్చే జన్మలో సద్బ్రాహ్మణుడుగా జన్మిస్తావు' అని చెప్పారు. అపుడా చండాలుడు, 'స్వామీ! మీ కటాక్షమనే గంగా ప్రవాహం వల్ల నేను పాపవిముక్తుడ నయ్యాను. మానస సరోవరంలో మునిగిన కాకి హంసగా మారినట్లు, పరశువేదిని

త్రాకిన ఇనుము బంగారమైనట్లు, మీ దర్శనం వలన పవిత్రుడనైన నాకు యివన్నీ యెందుకు? నాకు జ్ఞానం కలిగేలా మీరు అభిమంత్రించి, నన్ను విప్రులలో చేర్చండి' అని వేడుకున్నాడు. శ్రీగురుడు, 'పూర్వ పాపకర్మ ఫలితంగా యిలాంటి రక్తమాంసాలు పంచుకొని పుట్టి పెరిగిన నీకు అదెలా సాధ్యము? పూర్వం విశ్వామిత్రుడు బ్రహ్మర్షిననిపించుకోవాలని కొన్ని వందల కొద్దీ సం॥లు మహాతపస్సు చేసి, తనకది ప్రసాదించమని ఇంద్రాది దేవతలను కోరాడు. ఆ పని వశిష్ఠమహర్షి వలన కావలసిందేగాని తమ వల్లగాదని ఆ దేవతలు చెప్పారు. అప్పుడతడు వశిష్ఠమహర్షిని ఆశ్రయించగా, ఆయన అది సాధ్యపడదని చెప్పారు. అందుకు విశ్వామిత్రుడు కోపించి వశిష్ఠుని నూరుగురు కొడుకులనూ చంపాడు. వశిష్ఠుడు అతనిని శిక్షించలేదు గాని, అతడు బ్రహ్మర్షి అని మాత్రం అంగీకరించలేదు. విశ్వామిత్రుడు క్రోధంతో ఒక పెద్దబండనెత్తి వశిష్ఠ మహర్షిపైన వేయాలనుకున్నాడు. కాని తిరిగి ఆలోచించుకొని, "వశిష్ఠుడు మరణిస్తే నేను బ్రహ్మర్షినని అంగీకరించ గలవారెవరు? దేవర్షులందరూ ఆయనను అనుసరించే వారేగదా! ఈయనను చంపడం వలన నాకు లేనిపోని బ్రహ్మహత్యాపాతకం గూడ చుట్టుకుంటుంది" అని తలచి, పశ్చాత్తాపంతోఆయన పాదాల మీద పడ్డాడు. అప్పుడా బ్రహ్మర్షి, "నాయనా, ముందు నీవు సూర్యకిరణాలతో నీ శరీరాన్ని తపింపజేసికొని, కొత్త శరీరం చూపు" అన్నాడు. విశ్వామిత్రుడు అంగీకరించి, సూర్యకిరణాల వలన తన దేహం మాడిపోయి, కొత్త దేహం వచ్చేవరకూ తపస్సు చేసి తిరిగి వచ్చాడు. అప్పుడు అతడు బ్రహ్మర్షి అయ్యాడని వశిష్ఠుడు అంగీకరించాడు. అలాంటిదేమీ చేయకుండానే నీకదెలా సాధ్యము? పూర్వం నీవు చేసిన పాపానికి పశ్చాత్తాపం చెంది, నేనుచెప్పినట్లు చేస్తే ముందు జన్మలో నీవు సద్బ్రాహ్మణుడవవుతావు, వెళ్ళు!' అన్నారు.

కాని పేదవానికి పెన్నిధి దొరికినా,మృత్యుముఖంలో వున్నవాడికి అమృతం దొరికినా, ఆకలిగొన్న పశువుకు గడ్డిదొరికినా వాటిని విడువలేనట్లు పూర్వజన్మ స్మృతి పొందిన ఆ చండాలుడు స్వామి మాటలకు అంగీకరించక, మాలపల్లెకు వెళ్ళకుండా అక్కడే కూర్చున్నాడు. కొంతసేపటికి అతని భార్యాబిడ్డలు వచ్చి,

అతనిని యింటికి రమ్మని పిలిచారు. అతడు, 'నేనిప్పుడు సద్బ్రాహ్మణుడను. నన్ను తాకవద్దు, దూరంగా పొండి!' అన్నాడు. ఆమె ఆశ్చర్యపోయి, 'ఏమయ్యా! నీకేమన్నా పిచ్చి పట్టిందా?' అనగానే అతడామెనుకొట్టబోయాడు. ఆమె భయపడి ఏడుస్తూ, శ్రీగురునికి నమస్కరించి, 'బాబూ! ఇతడు నాపై యెప్పుడూ యెంతో ప్రీతిగా వుండేవాడు. ఇతడికి మతి చలించింది. నన్నిప్పుడు యెక్కడకు వెళ్ళమంటాడో చెప్పమనండి, నేనింక యీబిడ్డలను ఎలా పోషించేది? స్వామీ! మీరే ఈయనకు బుద్ధి మార్చాలి. లేకుంటే నేనిక్కడే ఉరివేసుకొంటాను' అని గోల పెట్టింది. శ్రీ గురుడు నవ్వుతూ అతనికేసి చూస్తూ, 'నాయనా! ఇకనైనా నామాట విని యింటికెళ్ళు. భార్యా పిల్లలను ఏడిపిస్తే నీకింక సద్గతి లభిస్తుందా? సాంసారిక సుఖం అనుభవిస్తూనే నీవు జన్మ పరంపరనుండి బయట పడగలవు. లేకుంటే ముందే పెళ్ళి చేసుకోకుండా వుండవలసింది. సూర్య చంద్రుల సాక్షిగా పెళ్ళి చేసుకున్న దానిని విడిచి పెడితే నీకు మహా పాపం వస్తుంది'అన్నారు.

అతడు చేతులు కట్టుకొని, 'స్వామీ! నేను సద్బ్రాహ్మణుడనన్న జ్ఞానం కలిగాక, అలా చేయడం నాకెలా సాధ్యం?' అన్నాడు. శ్రీగురుడు నవ్వుకుని, 'ఈతని వంటిమీద నున్న విభూతి తొలగిస్తేగాని ప్రయోజనం లేదు' అని తలచారు. ఆయన ఒక శిష్యుణ్ణి పిలచి, ఒక శ్రీమంతుడూ, పిసినారీ ఆయన బ్రాహ్మణుని తీసుకుని రమ్మని పంపారు.అతడు గ్రామానికి వెళ్ళి, ధనాశతో వాణిజ్యం చేసుకొంటున్న ఒక పిసినారి బ్రాహ్మణుని తీసుకొచ్చాడు. అతడితో స్వామి, 'నాయనా! నీవితనికి స్నానం చేయించు, అప్పుడితనికి తిరిగి తనకుటుంబంపై మమకారం మేల్కొంటుంది' అని ఆదేశించారు. వెంటనే ఆ వ్యక్తి కుండతో నీళ్ళు తెచ్చి, పూర్వజన్మస్మృతి పొందిన ఆ చండాలుని తలపై కుమ్మరించాడు. అతని వంటిపై నున్న విభూతి కొట్టుకుపోయిన వెంటనేఅతడు ముందు జరిగినదంతా మరచిపోయి, భార్యా బిడ్డలతో, 'ఇంతకుముందు కొద్దిసేపు నాకు మతిపోయి నట్లయింది. ఇంతకూ మీరందరూ యిక్కడకు ఎందుకొచ్చారు? నేనొంటరినన్న భయం మీకెందుకు? ఇది పగలేగదా!' అన్నాడు. వారు జరిగినదంతా చెప్పారు. అతడు వారితో కలిసియింటికెళ్ళాడు. ఆ సన్నివేశమంతా చూచినవారు ఆశ్చర్య

పోయారు. అదంతా చూచి విస్తుబోయిన త్రివిక్రమభారతి, 'స్వామీ! మీరు అతనికి ప్రసాదించిన జ్ఞానం క్షణంలో ఎలా పోయింది?' అని అడిగాడు. శ్రీ గురుడు నవ్వి, అతడికి ఆ భస్మం వలన జ్ఞానం కలిగింది. అది కడిగి వేయగానే తొలగి పోయింది. భస్మమహిమ అలాంటిది. కాబట్టే శివుడు దానిని ధరిస్తాడు. దానికితోడు ఆ భస్మానికి మహాత్ముల స్పర్శవుంటే మరింత ప్రభావితమై బ్రహ్మజ్ఞానాన్ని గూడ ప్రసాదించగలదు' అన్నారు. అప్పుడు త్రివిక్రమభారతి భస్మమహిమ గురించి వివరించవలసిందిగా శ్రీ గురుణ్ణి ప్రార్థించాడు."

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 29

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీ గురుభ్యో నమః.

నామధారకుడు సంతోషించి "శ్రీగురుడు స్వయంగా భస్మమహాత్మ్యాన్ని యేమి వివరించారో సెలవీయండి" అని కోరాడు. అప్పుడు సిద్ధయోగి యిలా చెప్పారు: "త్రివిక్రమభారతి ఆ ప్రశ్న వేయగానే శ్రీగురుడు సంతోషించి యిలా వివరించారు: 'పూర్వం కృతయుగంలో వామదేవుడనే మునీశ్వరుడు జీవన్ముక్తుడై ఆత్మానందంలో తేలియాడుతుండేవాడు. ఆ ముని జడలు, నారబట్టలు ధరించి, వంటినిండా విభూతి పూసుకుని అక్కడక్కడా సంచరించి, చివరకు నిర్మానుష్యము గా వున్న క్రౌంచారణ్యంలో నివసించసాగాడు. ఆ అడవిలో ఒక బ్రహ్మరాక్షసుడు కన్పించిన ప్రాణినల్లా చంపి తింటూండేవాడు. వాడు ఈ మునిని చూచి, ఆయనను మింగదలచి, అయనమీదకొచ్చాడు. ఆ ముని నిర్లిప్తుడుగా చూస్తుండిపోయాడు. అతడు చంపడానికై ఆయనను తాకగానే, ఆయన శరీరం మీది భస్మమతనికి అంటుకున్నది. వెంటనే ఆ రాక్షసునికి పూర్వజన్మ స్మృతి కలిగింది. ఈ ప్రపంచంలో ఏదైనా లభిస్తుందేమోగాని, సత్పురుషుల దర్శనం లభించడమెంతో కష్టం. అన్ని ఘోరపాపాలు చేసిన ఆ రాక్షసునికి గూడ ఆ ముని యొక్క స్పర్శ తగులగానే అతడి హృదయం శాంతించి, విశేషమైన జ్ఞానము ఉదయించింది. అతడు ఆ మునిశ్రేష్ఠుని పాదాలపైబడి, "గురూత్తమా! నీవు సాక్షాత్తూ భగవంతుడవు. మీ కటాక్షం వలన నా పాపాలన్నీ తొలగిపోయాయి. నా పాపపు తలంపులన్నీ ఆగిపోయాయి. నన్ను రక్షించు!" అని వేడుకున్నాడు. అప్పుడు వామదేవమహర్షి "నీవెవడవు? నీవీ అడవిలో యెందుకున్నావు?" అనడిగారు. ఆ రాక్షసుడు నమస్కరించి యిలా చెప్పాడు:

"స్వామీ! మీ దయ వలన నాకు పూర్వజన్మలన్నీ గుర్తొచ్చాయి. నాకు 25 జన్మల క్రిందట ఉత్తమమైన జన్మ లభించింది. అప్పుడు నేను దుర్జయుడు అను పేరు గల యవనరాజును. అప్పుడు నేనెన్నో పాపాలు చేసి ప్రజలకు ఎన్నో బాధలు

కలిగించాను. మదోన్మత్తుడనై పరస్త్రీలనెందరినో చేజిక్కించుకుని, మరెందరినో బలాత్కారం చేసాను. తర్వాత వారి ముఖమైనా చూసేవాణ్ణి గాదు. వారి గతేమీ పట్టించుకునేవాణ్ణిగాదు. ఒకప్పుడు వాళ్ళందరూ కలిసి నాకు శాపమిచ్చారు. అయినా నేను లెక్కచేయక తప్పత్రాగి, యింకెందరినో భ్రష్టులను చేసాను. చివరకు నాకు క్షయరోగమొచ్చింది. అప్పుడు నన్ను శత్రు రాజులు జయించి, నా రాజ్యం ఆక్రమించుకున్నారు. అప్పుడు నేనెన్నో కష్టాలు పడి చివరకు చనిపోయాను. తర్వాత పదివేల సం॥లు నరకంలో ఘోరమైన బాధలననుభవించి తర్వాత 100 సం॥లు పిశాచమై సంచరించాను. తర్వాత జన్మలో పులిగా జన్మించాను. తర్వాత కొండ చిలువ, తోడేలు, ఊరపంది, కుక్క, నక్క, జింక, కుందేలు, కోతి, గ్రద్ద, కప్ప, కాకి, ఎలుగుబంటు, అడవికోడి, గ్రుడ్డిగాడిద, పిల్లి, కప్ప, తాబేలు, కాకి, చేప, పందికొక్కు, గుడ్లగూబ, ఏనుగు, పిల్లి అనే 24 జన్మలెత్తి, 25వ జన్మలో ఈ విధంగా బ్రహ్మరాక్షసుడనయ్యాను. ఇప్పుడు మీరు నా కంటపడగానే మిమ్ము మింగాలన్న గర్భాత్రంలో మీమీదకొచ్చి మిమ్మల్ని తాకగానే నాకీజ్ఞానం కలిగింది. నేను చేసిన పాపాలన్నీ ఒక్క సారిగా తుడిచి పెట్టుకుపోయాయి. ఇక నాకు జన్మ రాహిత్యం ప్రసాదించి రక్షించు. నాకేనాటి పుణ్యమో కించిత్తుండడం వలన మీరు నాకు లభించారు. స్పృశించినంతమాత్రానే నాకింత జ్ఞానం ప్రసాదించిన మీరు నిశ్చయంగా పరమేశ్వరులే! కాని నావంటి నికృష్టుడికి యింతటి జ్ఞానం యెలా కలిగిందో తెలుపండి" అని ప్రార్థించాడు.

అప్పుడు వామదేవుడు, "ఇది నా మహిమ కాదు, నావంటిపైనున్న భస్మం యొక్క మహిమే! దాని మహాత్మ్యం పూర్తిగా తెలుసుకొన్న వాడేలేడు. సాక్షాత్తూ పరమేశ్వరుడే దానిని ధరిస్తాడంటే దాని మహిమ వేరే చెప్పాలా? అందుకొక నిదర్శనం చెబుతాను. పూర్వము కర్మభ్రష్టుడు, దురాచారుడు అయిన ఒక ద్రావిడ బ్రాహ్మణుడుండేవాడు. అతడొక శూద్రస్త్రీని చేరదీసినందుకు ఊరంతా అతనిని వెలివేసారు. చివరికతని తల్లిదండ్రులు గూడ అతనిని చేరనివ్వలేదు. క్రమంగా అతనికి త్రాగుడు అలవాటై, అందుకు డబ్బులేక దొంగతనం చేస్తుండేవాడు. ఒకనాడతడు తప్పతాగి ఆ శూద్రస్త్రీ వద్దకెళ్ళగానే అక్కడ వేరొక ప్రియుడెదురై అతనిని చితకబాది ఊరిబయట ఒక గోతిలో పారవేశాడు. అతడు కొనఊపిరితో

పడివుండగా చూచి, శవమనుకుని ప్రక్కనే బూడిదలో పడుకొని వున్న ఒక కుక్క పీక్కు తింటానికి వచ్చి అతనిని నఖశిఖ పర్యంతమూ వాసన చూసింది. అప్పుడు దాని వంటిమీదనున్న బూడిద కొంచెం అతడి తలపైన పడింది. కొద్దిసేపట్లో అతనికి అవసానదశరాగానే యమదూతలు వచ్చారు. ఇంతలో యెక్కడనుండి వచ్చారోగాని శివ దూతలొచ్చి వాళ్ళను తరిమివేసారు. అప్పుడు యమధర్మరాజు అక్కడకు వచ్చి వారిని కారణమడిగాడు. అప్పుడా శివకింకరులు ఆ శవంపైనున్న విభూతి చూపి, 'విభూతి పూసుకొన్న వారందరినీ కైలాసానికి తీసుకొనిరమ్మని మా పరమ శివుడు ఆదేశించాడు. భస్మం ధరించిన వారి పాపాలన్నీ నశిస్తాయి' అని చెప్పారు.

కనుకనే ఓ రాక్షసుడా! నేను భక్తితో విభూతి ధరిస్తాను'' అని వామదేవుడు చెప్పాడు. అప్పుడా రాక్షసుడు, ''స్వామీ! సాక్షాత్తూ మీరు ఆ పరమేశ్వరులే. నా పూర్వపుణ్యలేశం వలన మీ దర్శనము, ఈ జ్ఞానమూ లభించాయి. ఇకనైనా నన్నుద్ధరించు. అంతటి మాహాత్మ్యం గల ఆ భస్మాన్ని యే విధంగా ధరించాలో వివరించు'' అని వేడుకున్నాడు.

వామదేవుడిలా చెప్పాడు: ''ఒకప్పుడు శివుడు తన గణాలతో కలిసి క్రీడించడానికి మంధర పర్వతానికి వచ్చాడు. అచ్చటికి ఇంద్రాది దేవతలు, గంధర్వులు, యక్షులు, కింపురుషులు, సిద్ధులు, సాధ్యులు, వశిష్ఠ, నారదాది ఋషులు, బృహస్పతి మొ॥న వారందరూ చేరారు. అప్పుడు వారిమధ్య సింహాసనం మీద శివుడు కూర్చున్నాడు. కర్పూరకాంతి గల దేహంతో జడలు, నాగాభరణాలు, చంద్రవంక, సకలాయుధాలు ధరించిన ఆయన, ఎర్రని వస్త్రాలు ధరించి యున్నాడు. అపుడా సభలో నుండి సనత్కుమారుడు లేచి నమస్కరించి, 'స్వామీ! లోకుల పాపాలు తొలగించి వారికి సులభంగా ముక్తినివ్వగల ఉపాయమేదైనా చెప్పవలసింది' అని ప్రార్థించాడు. అప్పుడు ఆ పరమశివుడు యిలా బోధించాడు: 'సులభంగా నాలుగు పురుషార్థాలను ప్రసాదించగలది- భస్మంతో త్రిపుండ్రాలు ధరించడం. భస్మం కోసమని సంకల్పించి గోమయం (ఆవు పేడ) సేకరించి, దానితో హోమం చేయాలి. అలా చేయగా వచ్చిన భస్మాన్ని 'సద్యోజాతం' అనే మంత్రంతో చేతిలోకి తీసుకొని, 'అగ్నిరిత్యా' అనే మంత్రంతో అభిమంత్రించి, 'మానస్తోక' అనే మంత్రం చదువుతూ, దానిని బొటన వ్రేలితో నలిపి, 'త్ర్యయంబకం'

అని చెబుతూ శిరస్సున ధరించాలి. తర్వాత 'త్రయాయుషం జమదగ్నే' అనే మంత్రాలతో త్రిపుండ్రాలు ధరించాలి. ఆ మూడింటిలో ఏ రేఖాగూడ కనుబొమ్మల కొనలు దాటగూడదు. ఆ రేఖలలో మొదటిది, చివరిది, మధ్యమ, అనామిక అనే వేళ్ళతో అద్దుకున్నాక, అప్పుడు బొటనవ్రేలితో కుడివైపునుండి ఎడమ ప్రక్కకు మధ్య రేఖ దిద్దుకోవాలి. వీటిలో మొదటి రేఖకు అకారము వర్ణము, గార్హపత్యాగ్ని, భూతత్త్వం, రజోగుణం, ఋగ్వేదం, క్రియాశక్తి, ప్రాతః సదనము, బ్రహ్మదేవత. రెండవరేఖకు ఉకారము వర్ణము; దక్షిణాగ్ని, ఆకాశ తత్త్వం, యజుర్వేదం, మాధ్యందిన సవనములకు సంకేతము, ఇచ్ఛాశక్తి. విష్ణు దేవతకు చిహ్నం. మూడవ రేఖకు మకారము, ఆహవనీయాగ్ని, సత్త్వగుణము, జ్ఞానశక్తి. తృతీయ సవనము, శివునికి సంకేతము. ఇలా భావించి త్రిపుండ్రము ధరించాలి. ఈరీతిన భస్మం ధరించిన ముముక్షువులకు ముక్తి లభిస్తుంది. మిగిలినవారికి వారు కోరిన పురుషార్థాలు లభిస్తాయి. కనుక నాలుగు ఆశ్రమాలకు చెందినవారూ భస్మం ధరించాలి. దాని వలన పాపాలు నశించి పుణ్యం చేకూరుతుంది. ఈ విధానం తెలియక పోయినా, సంపూర్ణమైన విశ్వాసంతో భస్మం ధరించినా చాలు, పాపాలన్నీ నశిస్తాయి. భూమిపైనున్న తీర్థాలన్నింటిలో స్నానం చేసినంతటి పుణ్యము, మంత్రాలన్నీ అనుష్ఠానం చేసిన ఫలితము లభించడమేగాక, యితరులకు గూడ ఉత్తమగతి లభిస్తుంది. వ్యాధి భయం తొలగి దీర్ఘాయువు, ఐశ్వర్యము, జ్ఞానము లభిస్తాయి' అని శివుడు చెప్పాడు.

కనుక, 'ఓ రాక్షసుడా! ఈ భస్మం వల్లనే నీకిట్టి జ్ఞానం కలిగింది' అని చెప్పి, కొంచెం భస్మం మంత్రించి వామదేవ మహర్షి ఆ రాక్షసుడికి ప్రసాదించాడు. దానిని ధరించి ఆ రాక్షసుడు ముక్తుడై మహర్షికి ప్రదక్షిణము, నమస్కారము చేసి స్వర్గానికి వెళ్ళిపోయాడు. వామదేవుడు త్రిమూర్త్యవతారము; జీవులనుద్ధరించడానికి మానవాకృతిలో భూమిపై సంచరిస్తుంటాడు. ఈ భస్మ మహిమ గురించి శౌనకాది ఋషులకు సూతమహాముని గూడ చెప్పాడు.

శ్రీ గురుడు వివరించి చెప్పిన భస్మ మహిమ గురించి విని త్రివిక్రమభారతి ఆయనకు నమస్కరించి తన ఆశ్రమానికి వెళ్ళిపోయాడు''.

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః
శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

★★★ **శనివారము పారాయణ సమాప్తము** ★★★

★★★ ఆదివారం పారాయణ ప్రారంభం ★★★

శ్రీ గురు చరిత్ర

అధ్యాయం - 30

శ్రీ గణేశాయ నమః, శ్రీ సరస్వత్యై నమః, శ్రీ గురుభ్యో నమః.

ప్రస్తావన : 1. ఈ అధ్యాయాలలో (30,31,32) గోపీనాథునికి దత్తానుగ్రహంతో జన్మించిన కుమారుడు యవ్వనంలో క్షయవ్యాధితో మరణించి తిరిగి శ్రీగురుని అనుగ్రహంతో బతకడం చెబుతుంది. 2. సద్గురువు బ్రహ్మలిపి మార్చి ఈ జన్మలోని వ్రాతను మరుజన్మకు, మరుజన్మలోని వ్రాతను ఈ జన్మకు మార్చగలడని ఉదహరిస్తుంది. ఇట్టి లీలలు శ్రీ అక్కల్‌కోట స్వామి చరిత్ర, శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబా వంటి నేటి దత్తావతార చరిత్రలలో గూడ చూడవచ్చు. 3. క్రిందటి అధ్యాయాలు సన్న్యాస, కర్మ మార్గాలను పురుషులకు వివరిస్తే, ఈ అధ్యాయాలు స్త్రీ ధర్మాన్ని సోదాహరణంగా వివరిస్తాయి. 4. ఈ అధ్యాయాలలో తెలిపిన అనేక అంశాలను సావిత్రి యొక్క ఆచరణ గూడా తెలుపుతుందని గమనించాలి. 5. ధర్మవర్తనులు ధర్మం వలన పొందలేని ఫలితాలను గూడ సర్వధర్మ పరుడైన సద్గురు వును ఆశ్రయించుట వలన పొందగలరనీ, ధర్మ పరాకాష్ట కూడా సద్గురువు దర్శ నాన్ని మాత్రమే ప్రసాదిస్తుందని సావిత్రి వృత్తాంతము నిరూపిస్తుంది. ఆమెకు సహగమనం వలె ధర్మ నిరతి కూడ సద్గురు సమాగమ ఫలితమే.

కథారంభము

నామధారకుడు, "స్వామీ! నాకెన్నో శ్రీగురుని గూర్చిన అపూర్వమైన అంశాలు తెలుపుతున్నారు. ఇట్టి మీ ఋణం ఎన్నటికైనా తీర్చుకోగలనా? అటుతర్వాత ఏమి జరిగిందో సెలవీయండి" అని ప్రార్థించాడు. అంతట సిద్ధమునీంద్రుడు యిలా చెప్పసాగారు:

"నామధారకా! శ్రీగురులీలలన్నీ చెప్పడం ఎవరి తరమూగాదు. నాకు చేతనైనంత వరకూ చెబుతాను, విను. శ్రీగురుడు చూడడానికి మానవుని వలె

కనిపిస్తున్నప్పటికీ ఆయన మహిమను బట్టీ త్రిమూర్త్యవతారమన్న కీర్తి నలుదిక్కులా వ్యాపించింది, భక్తులు ఎంతో దూరప్రాంతాల నుండి వచ్చి, వారి అనుగ్రహం వలన కోరినవన్నీ పొందుతున్నారు. దరిద్రులు ధనాన్ని, సంతానము లేనివారు సంతానము, రోగులు ఆరోగ్యమూ పొందుతున్నారు. అలాంటి వారిలో ఒకడి వృత్తాంతము చెబుతాను, విను.

మాహురపురంలో గోడేనాథుడనే (ఉరఫ్ గోపీనాథుడు) సద్బ్రాహ్మణుడు వుండేవాడు. అతడికెందరో పిల్లలు పుట్టి చనిపోయారు. ఆ దుఃఖం భరించలేక ఆ దంపతులు శ్రీ దత్తాత్రేయస్వామిని నిష్ఠగా పూజించారు. ఆ స్వామి అనుగ్రహం వలన కొంతకాలానికి వారికొక చక్కని మగబిడ్డ కలిగాడు. అతనికి దత్తాత్రేయుడని పేరు పెట్టుకున్నారు. అల్లారుముద్దుగా పెరిగిన ఆ పిల్లవానికి ఐదవ యేటనే ఉపనయనం చేసారు. పన్నెండవ సం॥లో రూపవతి, సుగుణాలరాశియైన సావిత్రి (ఉరఫ్ సుందరి) యనే కన్యతో వివాహం చేసారు. ఆ దంపతులు సుగుణాలలోనూ, సౌందర్యంలోనూ సమానులై రతీ మన్మథులవలె సుఖిస్తూ, ధర్మతత్పరులై పరస్పర ప్రేమానురాగాలతో ఉత్తమ గృహస్థ జీవితాన్ని గడుపుతుండేవారు. ఇలా వుండగా విధివశాత్తు దత్తునికి 16వ సం॥లోనే తీవ్రంగా జబ్బుచేసి, ఎన్ని చికిత్సలు చేయించినా తగ్గలేదు. అతనికి అన్నద్వేషం కలిగినప్పటినుండి ద్రవాహారమే తీసుకుంటూండడం వలన, నిత్యోపవాసిగా వుండేవాడు. ఇలా మూడు సం॥లు గడచేసరికీ అది క్షయవ్యాధిగా పరిణమించింది. అతని భార్యగూడ అతడు తినగా మిగిలిన అన్నం మాత్రమే తింటూ, నిరంతరమూ అతని సేవలో గడిపేది. అతడు కృశించిన కొద్దీ ఆ పతివ్రతగూడ శుష్కించసాగింది. భర్త రోగంతో బాధపడుతున్న కారణంగా ఆమెగూడ అతనివలె అలంకారమే చేసికొనక, పాతచీర ధరించేది. జుట్టు దువ్వుకొనక పోయేసరికి ఆమె జుట్టు జడలు కట్టింది. చిక్కి శల్యమైన ఆమెను అత్త మామలు ఎంత వారించినా వినకుండా భర్తయే ప్రత్యక్షదైవమని నమ్మి సేవిస్తుండేది. తనకు గల సిరి సంపదలు వెచ్చించి, ఆమె దైవజ్ఞులు చెప్పిన వ్రతాలు, శాంతులు ఎన్నెన్నో చేయించింది. ఎందరెందరో వైద్యులొచ్చి యిచ్చిన మందులెన్నో వాడింది. ఇలా మూడు సంవత్సరాలు గడిచాయి. కాని దత్తుని పరిస్థితి కించిత్తైనా మెరుగవకపోయేసరికి అందరూ ఆశలు వదులుకున్నారు. అతడి తల్లిదండ్రులెంతో దుఃఖించి దత్తాత్రేయ స్వామిని తలచి యిలా మొర పెట్టుకునేవారు: 'స్వామీ! దత్తాత్రేయా! నిన్ను సేవించి యీ కొడుకును పొందాక

మేము వెనుకటి దుఃఖమంతా మరచాము. ఇప్పుడితనిని గూడ నీవు మాకు దక్కించకుంటే మేము ఏమి చూచుకొని బ్రతకాలి?' వారలా దుఃఖిస్తుంటే దత్తుడు వారిని వూరడిస్తూ, 'మనకెంత ఋణానుబంధముంటుందో అంతవరకే ప్రాప్తముంటుంది గాని, అంతకుమించి ఆశపెట్టుకుంటే దక్కేదేమున్నది? కనుక మీరు నాకోసం దుఃఖించవద్దు' అని చెబుతుండేవాడు. ఆమాటలు వినగానే వారికి దుఃఖం మరింత పొర్లుకొచ్చేది. అతడు గూడ దుఃఖిస్తూ తన తల్లితో, 'అమ్మా' అంతా ఈశ్వరాధీనముగాని, మన చేతిలో యేమున్నది? నీవు నాకొక్క ఘడియసేపు పాలిచ్చిన ఋణమైనా యింతవరకూ తీర్చుకోలేకపోయాను. నేను నీకు కష్టాలే తెచ్చి పెట్టాను. మిమ్మల్ని కొంచెమైనా సుఖపెట్టలేకపోయాను' అంటూండేవాడు.

దత్తుడు తన భార్యతో, 'ప్రేయసీ, నాకింక కాలం తీరిపోతున్నది. నీవు నాకు చేసిన సేవకు, నాకోసం పడ్డ కష్టాలకు అంతేలేదు. గతజన్మలో నీకు పరమ శత్రువును కాబోలు, నిన్నిలా బాధిస్తున్నాను! ఇకముందు గూడ నీకు అండలేదని భయంలేదు. నా తల్లిదండ్రులు నిన్ను కన్న కూతురిలా చూచుకుంటారు. అయినా నీకిది యిష్టంలేకపోతే నీవు పుట్టింటికి వెళ్ళిపోవచ్చు. నీతో కాపురం చేసే అదృష్టం నాకు కించిత్తయినా లేదు. దౌర్భాగ్యుడనైన నన్ను కట్టుకున్న క్షణంలోనే నీ సౌభాగ్యం మంటకలిసింది' అని బాధపడుతుండేవాడు. సావిత్రి ఆ మాటలు భరించలేక చెవులు మూసుకుని ఏడుస్తూ, 'స్వామీ! మీరు నన్ను విడిచిపోతారా? మీకంటే నాకు వేరే గతి యేమున్నది? భార్యకు భర్తయే దిక్కుగాని తల్లిదండ్రులుగారు. నేను మీ శరీరంలో అర్థభాగాన్ని సుమా! నా ప్రాణమైన మిమ్ములను వదలి పోతే నా శరీరంలో ప్రాణముండదు. మీరెక్కడ వుంటే నేనక్కడే వుంటాను' అంటూండేది. సావిత్రి మాటలు వినగానే ఆ వృద్ధ దంపతులకు గుండెలు బ్రద్దలయ్యేవి. సావిత్రి, 'అయ్యో! మీరే యిలా దుఃఖపడితే ఎలా? మీరు ధైర్యంగా వుండాలి. నా ప్రాణేశ్వరునికి ఎట్టి భయమూ లేదు. అందరమూ కలిసి భగవంతుణ్ణి ప్రార్థిద్దాము' అని ధైర్యం చెబుతూండేది. ఆమె ఒకసారి, గాలిమార్పుకై అతనిని ఎక్కడికైనా తీసుకెళ్ళాలని అనుకున్నది. అప్పుడొక గ్రామస్థుడు, మీరు దత్త భక్తులు గదా! దత్తావతారమైన శ్రీగురుని వద్దకెళ్ళండి. అక్కడెందరికో మంచి జరుగుతున్నది' అని చెప్పాడు. అప్పుడు సావిత్రి అత్తమామలకు నమస్కరించి, 'గంధర్వపురంలో శ్రీనృసింహ సరస్వతి యనే మహనీయులున్నారట. వారి అనుగ్రహం వలన నా

భర్తకు మళ్ళీ ఆరోగ్యం కలుగుతుందన్న నమ్మకం నాకున్నది. మీరనుజ్ఞ యిస్తే మేమిద్దరమూ అక్కడకు పోతాము. ఆ స్వామి మహిమ గురించి ఎందరెందరో చెప్పగా విన్నాను. మేమక్కడకు వెళ్ళడానికి అనుజ్ఞ యివ్వవలసినది' అని వారి కాళ్ళమీద పడి వేడుకున్నది. ఆ వృద్ధులు, తాము ఆశలు వదులుకున్న బిడ్డ ఎలాగైనా బ్రతికితే చాలని అందుకనుమతించి, తగిన ఏర్పాట్లు చేసారు. ఆమె తన అత్తమామలతో, 'మీరు ధైర్యంగా వుండండి. ఆ గురుదేవుడే నా భర్తను రక్షించగలడు' అని చెప్పి వారికి నమస్కరించి సెలవు తీసుకొని బయలుదేరింది. ఆ యువతి యొక్క ధైర్యానికి ఆ వృద్ధదంపతులు అబ్బురపడి, 'అమ్మాయీ! శ్రీ దత్తస్వామి అనుగ్రహం వలన మా అబ్బాయి చిరంజీవి అగుగాక! సౌభాగ్యవతీ భవ!' అని హృదయ పూర్వకంగా ఆశీర్వదించి ఆమెకు వీడ్కోలు చెప్పారు.

సావిత్రి తన భర్తకు శ్రమ కలుగకుండా పల్లకిలో మెత్తని పడక యేర్పాటు చేసి, బోయీలను మెల్లగా నడవమన్నది. ఈ విధంగా వారు మూడు రోజులు ప్రయాణంచేసి, గంధర్వనగరం సమీపించారు. సావిత్రి అక్కడక్కడా పల్లకీ దింపి శ్రీగురుని గూర్చి విచారిస్తున్నది. అంతదూరం ప్రయాణం చేసి దస్సినందు వలన దత్తునికి రోగభాధలెంతో తీవ్రమయ్యాయి. అవసానదశ సమీపించిందా అన్నట్లు అతడు బాధతో గిలగిలలాడుతున్నాడు. ఎలాగో పల్లకీని గంధర్వపురం చేర్చి అక్కడొకచోట దింపి, సావిత్రి త్వరగా వెళ్ళి శ్రీగురుడెక్కడ వుంటారని ఆ ఊరివారిని విచారించింది. వాళ్ళు, స్వామి అనుష్ఠానానికి సంగమం వద్దకు వెళ్ళారని చెప్పారు. అతనిని అక్కడకు తీసుకువెళ్దామని సావిత్రి పల్లకి వద్దకు వచ్చేసరికి దత్తుడు మరణించాడు. పాపం! ఆమె గుండెలు బాదుకుంటూ ఏడుస్తున్నది. ఆమె పెట్టుకున్న ఆశలన్నీ పటాపంచలయ్యాయి. ఆ శోకం భరించలేక ఆమె కత్తితో పొడుచుకోబోతే, అక్కడివారందరూ అడ్డువచ్చి ఆపారు. ఆమె దుఃఖిస్తూ, 'అయ్యో స్వామీ! నాకిదేమిగతి? ఓ శ్రీగురుమూర్తీ! మీరు ప్రాణ రక్షకులని తలచి గంపెడాశతో యింతదూరం కాళ్ళీడ్చుకుంటూ వచ్చాను. కాని నాపని-దైవానుగ్రహం కోసం వెళ్ళిన వాని మీద ఆలయం విరిగి పడ్డట్లు, నీడను చేరబోయిన వాని మీద ఆ చెట్టు విరిగిపడినట్లు, మంచినీటికని పోయిన వాడు మొసలి నోటబడ్డట్లు, నా భర్తను బ్రతికించుకోడానికి యిక్కడకు వచ్చిన నేను అతనిని పోగొట్టుకున్నాను. నాగతి పులి బారినుండి తప్పించుకున్న ఆవు, గోమాంసం తినే యవనుడి పాలిట

పడినట్లయింది. నాకు తెలియకనే నేను నాభర్తను చంపినదాననయ్యాను. వృద్ధులైన అత్తమామలకు ఒక్కగానొక్కడైన వారి బిడ్డను దూరంచేసి, దేశంగాని దేశంలో దిక్కులేని చావు చచ్చేలా చేసాను'. అని హృదయవిదారకంగా ఏడుస్తున్నది. అప్పుడక్కడ చేరిన వారిలో కొందరు, 'అమ్మాయీ! నీవిలా ఏడ్చినందువలన లాభమేమి? విధిలిఖితం విష్ణువునైనా విడిచిపెడుతుందా?' అని తెలియజెప్పాలని చూచారు. కాని వయస్సులో చిన్నదైన ఆమెకు అతని సాహచర్యంలోని మధురమైన స్మృతులు గుర్తుకు వచ్చి ఆమె హృదయాన్ని కలచివేస్తున్నాయి. ఆమె దీనాతిదీనంగా వారందరితో, 'అయ్యలారా! ఇప్పుడు నేనెక్కడ, ఎవరి అండన వుండాలి? నాప్రాణనాథుడు మరణించాక నేనెలా బ్రతికేది? నాభర్త వంటి సుగుణ సంపన్నుడు యీ లోకంలో మరెవ్వరూలేరు. చిన్నప్పుడు గౌరీ వ్రతం, వివాహమయ్యాక భవానీ పూజలు, అఖండ సౌభాగ్యవ్రతము అన్నీ ఎంతో శ్రద్ధగా చేసాను. ఆ పుణ్యమంతా ఏమైపోయింది? నా మాంగల్య రక్షణకోసం నా నగలన్నీ వదులుకున్నాను. అందుకు ఫలితం చివరకు నాకీ పసుపుతాడైనా దక్కకపోవడమేనా?' అని దుఃఖిస్తూ ఆ శవంమీద పడి, 'స్వామీ! నన్ను విడిచి ఎక్కడకు పోయారు? మీరు లేకుండా నేనెలా బ్రతుకగలను? అయ్యో! ఈ వార్త విన్నవెంటనే మీ తల్లిదండ్రులు మరణిస్తారు. వారిబిడ్డ నెలాగైనా బ్రతికించుతానని వారిని నమ్మించి మిమ్మల్నిక్కడకు తీసుకొచ్చాను. నేనీపని చేసినందువల్ల ముగ్గురి ప్రాణాలను తీసిన దోషినయ్యాను. నేనిప్పుడు వారికి ముఖమెలా చూపేది? నేనూ మీతోనే వస్తాను' అంటూ హృదయవిదారకంగా శోకిస్తున్నది.

ఇంతలో అక్కడకు మెడలో రుద్రాక్షమాలలు, చేతిలో శూలము, శరీరం నిండా భస్మము ధరించిన ఒక తపస్వి వచ్చి సావిత్రికి యిలా వివేకము ఉపదేశించాడు: 'పిచ్చిదానా! నీవిలా ఏడ్చి యేమి ప్రయోజనం? నొసటి వ్రాత మారదు గదా? పోయిన ప్రాణం తిరిగి వస్తుందా? ఈ భూమి మీద చనిపోకుండా శాశ్వతంగా యెవరు నిలుస్తారు? అయినా, ఇతడెక్కడికి పోయాడనుకుంటున్నావు? ఆలోచించు-

అసలు నీవెవరు? ఎక్కడనుండి వచ్చావో చెప్పు. ప్రవాహంలో ఎక్కడనుండో వచ్చి కలుసుకున్న కట్టెలలాగ భూమిపై జీవులు కలుసుకుంటారు. కొద్ది సమయం కాగానే అలానే విడిపోతారు. పక్షులు సంధ్యాకాలంలో గూటికి చేరుకున్నట్లు, జీవులు మళ్ళీ ఎక్కడనుండి వచ్చినవి అక్కడకు చేరుతాయి. నీటి

నుండి వచ్చే బుడగలవలె ఈ శరీరాలు వచ్చి, కొంతసేపుండి మరల మరలా నశించి పోయేవే గదా! పుట్టేవాడు, చనిపోయేవాడు వాటిలో యెక్కడున్నాడు? అతడెవడు? మాయావశులై, అలాంటి జీవులను "నావి, నావాళ్ళు" అనుకోవడం ఒక భ్రాంతి. ఇతని తత్వం ఆలోచించకుండ ఈ శరీరమే నీ భర్త అని అనుకుంటున్నావు. జీవుడు కర్మవలన శరీరం ధరిస్తాడు. కర్మ త్రిగుణాల వలన ఏర్పడిన శరీరం సుఖదుఃఖాలు కల్గిస్తుంది. గుణాలన్నవి మాయవలన వున్నట్లు కనిపిస్తాయేగాని, నిజానికి లేనేలేవు. త్రిగుణాత్మకమైనది మాయేగాని, ఆత్మగాదు. పుట్టుక, చావు మొ॥న వికారాలే లేని ఆత్మకు త్రిగుణాలతో యెట్టి సంబంధమూలేదు. ఆ జీవుడు అవిద్యవలన కర్మ బంధంలో చిక్కి, యీ సంసారంలోబడి యాదులాడుతున్నంతవరకే సుఖదుఃఖాలు అనుభవిస్తాడు. మృత్యువంటావా-సుదీర్ఘమైన ఆయువుగల దేవతలు గూడ కల్పాంతంలో నశించవలసిందే! ఇక మానవుడి సంగతి చెప్పాలా? కాలంవలన పుట్టి, దాని కధీనమైవున్న యీ శరీరం స్థిరంగా వుండటం ఎలా సాధ్యం? ఇలా కాలము, కర్మ మరియు త్రిగుణాలకు లోబడియున్న యీ భౌతికమైన శరీరం పుట్టినందుకు సంతోషంగాని, మరణించినందుకు దుఃఖంగాని పొందదగినదేమీలేదు. గర్భంలో పడినది మొదలు ముసలివాడయ్యేవరకూ వెనుక చేసుకొన్న కర్మననుసరించి యెప్పుడో ఒక్కప్పుడు మరణించక యెవరికీతప్పదు. ఆ మధ్యకాలంలో యెవరైనా వారి విధి వ్రాతలననుసరించి యెక్కడ యేసమయంలో ఎలాంటి సుఖదుఃఖాలు అనుభవించాలో అట్టివి యెవరైనా అనుభవించవలసిందే గాని, వాటిని నివారించడం ఎవరితరం? ఎప్పుడైనా ప్రాయశ్చిత్త కర్మల ద్వారా దుష్కర్మను నశింపజేసుకోవచ్చు. కాని కాలగతిని నియమించడం యెవరితరమూగాదు. ఇప్పటి మీ సంబంధమే నిజమైతే, గత జన్మలో నీకెవరితో యెట్టి సంబంధమున్నదో చెప్పగలవా? లేక, వచ్చేజన్మలో నీకేం జరుగుతుందో చెప్పగలవా? ఇది ఆలోచించకుండా వ్యర్థంగా బాధపడతావెందుకు? రక్తము, మాంసము, శ్లేష్మము మొ॥న ధాతువులతో చేయబడిన యీ పాంచభౌతిక శరీరం "నేను, నాది" అనుకోవడం సరియేనా? ఇంతకూ నీవు శోకించేది యిటువంటి తోలుబొమ్మ కోసమే గదా? ఇకనైనా యీ శోకాన్ని నిగ్రహించుకొని, యీ జన్మచక్రం నుండి బయటపడే మార్గం ఆలోచించుకో!' అన్నాడు.

ఆ బోధవిని సావిత్రి కొంచెం తమాయించుకొని, ఆ ముని పాదాలకు నమస్కరించి 'స్వామీ, నాకెలాగైనా తరుణోపాయం చెప్పండి. మీరు చెప్పినట్లే చేస్తాను. దయాసాగరా! నాకు నీవే తల్లివి, తండ్రివి. నేనీ సంసారం నుండి తరించే మార్గం ఉపదేశించండి' అని వేడుకున్నది".

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం -31

శ్రీ గణేశాయ నమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీ గురుభ్యో నమః.

ఆ తర్వాత సిద్ధయోగి నామధారకునితో యిలా చెప్పారు: "ఆ యోగీశ్వరుడు సావిత్రితో యిలా చెప్పాడు: 'సాధ్వీ, స్త్రీలు ఆచరించవలసిన ధర్మం చెబుతాను విను. పూర్వం కాశీలో అగస్త్యమహర్షి, ఆయన భార్య లోపాముద్ర నివసిస్తుండే వారు. ఆ మహర్షి తపస్సుకు, ఆమె పాతివ్రత్యానికీ మెచ్చి వింధ్యాచలుడు వారికి గొడుగు వలె నిలిచి వుండేవాడు. ఒకనాడు త్రిలోక సంచారియైన నారదుడు వింధ్యునితో, "ఓ పర్వతరాజా! నీకు సాటియైన పర్వతమింకొకటి లేదు. అయితే నేమి, నీవు మేరువుతో మాత్రం సమానం కాలేదు" అన్నాడు. అప్పుడు రోషంతో వింధ్యాచలుడు మేరుపర్వతాన్ని మించిపోవాలని పెరగసాగాడు. అందువలన ఆ పర్వతానికి దక్షిణంగా వున్న ప్రాంతమంతా చీకటి మయమైంది. సూర్య దర్శనమవనందువలన ఆ ప్రాంతంలోని ప్రజల నిత్యకర్మా చరణ తారుమార యింది. అప్పుడు ఋషులా విషయమై మొరబెట్టుకోగా, అతడు బ్రహ్మకు ఆ విషయం విన్నవించాడు. బ్రహ్మదేవుడు, 'కాశీలో అగస్త్యుడను బ్రహ్మవేత్తయైన సద్గురువును ప్రార్థించి, వారు దక్షిణదేశానికి వెళ్ళేలా చేయి' అని ఉపాయం చెప్పాడు. అపుడు ఇంద్రుడు దేవతలందరితో కలసి ఆ ఋషి దంపతులను దర్శించి పూజించాడు. అపుడు మహాపతివ్రత అయిన లోపాముద్రను కీర్తిస్తూ, ఆమె మహిమకు కారణమైన పతివ్రతా ధర్మాలను దేవగురుడైన బృహస్పతి యిలా చెప్పాడు :

"స్త్రీలు ఎల్లప్పుడూ తమ పతిని శ్రీహరిగా భావించి సేవ చేయాలి. విసుగన్నది లేకుండా అతిధులను ఆదరించాలి. భర్త అనుమతి లేకుండా ఏ దానమూ చేయకూడదు. సాధ్యమైనంతవరకు పొరుగిళ్ళకు పోకుండా, తప్పనిసరియైనపుడు తలవంచుకొని వెళ్ళాలి. దుశ్శీలురైన స్త్రీలతో స్నేహం చేయకూడదు. ఉత్సవాలకని, యాత్రలకనీ ఒంటరిగా వెళ్ళకూడదు. భర్త యింట్లో

లేనపుడు స్త్రీ అలంకరించుకోగూడదు. గ్రామాంతరం వెళ్ళిన భర్త తిరిగిరాగానే సంతోషంతో ఎదురేగి భక్తితో కాళ్ళుకడిగి, తుడిచి, విసనకర్రతో వీచి సేద తీర్చాలి. తర్వాత ఆయనకు అలసట తీరేవరకు కాళ్ళు పిసికి, తర్వాత స్నానం చేయించి, ఆయన పాదతీర్థం తీసుకుని నమస్కరించాలి. అటు తర్వాత అతని చిత్తమునసరించి ఆరోగ్యానికి హితకరమైన భోజనం పెట్టి, అతని ఉచ్ఛిష్టాన్నే ప్రసాదంగా భుజించాలి. అటు తర్వాతనే తాను అలంకరించుకొని ఆయనను సంతోషపెట్టాలి. భర్తను నిద్రపుచ్చిన తర్వాతనే ఆమె నిద్ర పోవాలి. మరలా అతనికంటే ముందు నిద్ర మేల్కొని యింటి పనులు చేసుకొని, అతడు మేల్కొనగానే అవసరమైన సేవలు చేయాలి. భర్తకు వలసిన పూజా ద్రవ్యాలు తానే స్వయంగా సమకూర్చాలి. ఇంటిని శుభ్రంగా వుంచుకోవాలి. భర్త సంతోషంగా వున్నప్పుడు తాను విచారంగానూ, భర్త విచారంతో వున్నపుడు తాను సంతోషంగానూ, వుండగూడదు. భర్త కోపించినపుడు క్షమించమని ప్రార్థించాలి. భర్తతో తగవులాడకూడదు. అతడు కోపంతోఅన్న మాటలను మనసులో వుంచుకోకూడదు. భర్త ఆజ్ఞననుసరించే భార్య నడుచుకోవాలి. భర్త ఆజ్ఞ లేనిదే వ్రతాలు, ఉపవాసాలు చేయకూడదు. భర్త యొక్క ఆయుష్యాభివృద్ధికిగాను పసుపు, కుంకుమ, మంగళసూత్రము మొ॥లైనవి భక్తితో ధరించాలి. భర్తకు యిష్టమైన ఆభరణాలు, వస్త్రాలు మాత్రమే ధరించాలి. అత్త మామలను, బావమరదులను, ఆడుబిడ్డలను విడచి వేరుగా వుండాలని కోరుకోకూడదు. భర్తకు లభించిన దానితోనే సంతృప్తి చెందాలి. ఇరుగు పొరుగు శ్రీమంతులను చూచి, భర్త అసమర్థుడని నిందించగూడదు. యాత్రికులు యాత్రకు పోతుంటే తాను గూడ పోవాలనుకోగూడదు. పతి సేవయే యాత్రగా, పతి పాదోదకమే తీర్థంగా పతివ్రత భావించాలి. భర్త లోభియైనా, రోగియైనా, వికలాంగుడైనా అతనినే పరమేశ్వరుడుగా భావించి అతనినే పూజించాలి. అట్టి పతివ్రతను చూచి త్రిమూర్తులు గూడ సంతోషిస్తారు.

ఇలాచేయక యథేచ్ఛగా సంచరిస్తే, ఆమె పుణ్యమంతా నశించి నరకానికి పోతుంది. మరొక పతివ్రత పాదధూళితో గాని అట్టివారి పాపం నశించదు. పతివ్రతల పాదధూళిని స్పర్శించి దేవతలుగూడ ధన్యత పొందుతారు. అలాగాకుంటే, రూపసులైన స్త్రీలు సృష్టిలో ఎందరులేరు? అయినా పతివ్రతల వల్లనే వంశమంతా

ఉద్ధరించబడుతుంది. ఏడు జన్మల పుణ్యంవల్ల గాని అట్టి ఇల్లాలు లభించదు. ఆమెను వివాహమాడిన భాగ్యశాలికి అన్ని పురుషార్థాలూ సిద్ధిస్తాయి. అటువంటి భార్య లేకుండా యజ్ఞము మొదలైన ధర్మాలన్నీ సఫలం కాజాలవు. ఆమె నివసించిన ఇల్లే ఇల్లు. ఆమె లేని భవనమైనా అడవితో సమానమే. ఆమె వల్లనే సత్సంతానము, ఊర్ధ్వలోకాలు లభిస్తాయి. ఆమెను చూడగానే భూమి తన సహజమైన కాఠిన్యం విడిచి అడుగులకు మడుగులొత్తుతుంది. ఆమె సాహచర్యం వలన ఏడు జన్మల పాపం గూడ నశిస్తుంది. గంగా స్నానం వల్ల వచ్చే పుణ్యంగూడ పతివ్రతను దర్శించడంవల్ల కలుగుతుంది."

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం -32

శ్రీ గణేశాయ నమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ గురుభ్యో నమః

బృహస్పతి ఉపదేశించిన స్త్రీ ధర్మాలను సిద్ధయోగి యింకా యిలా వివరించారు: "బృహస్పతి యింకా యిలా చెప్పాడు: 'దేవతలారా, సతులకు భర్త మరణించినపుడు భర్తతో సహగమనం చేయడం ఉత్తమం. కాని భర్త దూర దేశంలో వున్నా, ఆమె గర్భవతియైనా, లేక ఆమెకు పాలు త్రాగే బిడ్డవున్నా అప్పుడు మాత్రం సహగమనం చేయగూడదు. అటువంటి స్త్రీ యావజ్జీవితమూ విధవాధర్మం పాటించినా గూడా ఆమెకు నిస్సందేహంగా అలాటి ఫలితమే వస్తుంది. విధవా ధర్మాలు గూడ ఎంతో పుణ్యప్రదమైనవే. ఆమెకు జుట్టు తీయించుకోవడం ప్రధాన కర్తవ్యం. లేకుంటే ఆమె జుట్టు అనే త్రాడుతో భర్తను కట్టివేసిన దోషం వస్తుంది; గతించిన భర్తగూడ పతితుడు అవుతాడు. అప్పటి నుండి ఆమె నిత్యమూ తల స్నానం, ఒక్క పూట భోజనమూ చేస్తుండాలి. అది గూడ స్వల్పంగా తింటే మరింత శ్రేష్ఠం. ప్రాణాలు నిలుపుకోడానికి ఎంత అవసరమో అంత మాత్రమే తినాలి. మూడురోజులకో, వారానికో, లేక పక్షానికో ఒకసారి చొప్పున యథాశక్తి ఉపవ శించటం గాని, లేకుంటే చాంద్రాయణవ్రతం ఆచరించడం గాని ఎంతో శ్రేయ స్కరం. పాడ్యమినాడు ఒక ముద్దతో ప్రారంభించి, శుక్లపక్షంలో తిథికి ఒక ముద్ద చొప్పున పెంచుకుంటూ వచ్చి, పౌర్ణమి నాటికి 15 ముద్దలు తినడం, అటు తర్వాత చంద్రకళలను అనుసరించి మరలా తగ్గించుకుంటూ రావడమే చాంద్రాయణ వ్రతమంటారు. ముసలితనం వల్లగాని, రోగంవల్లగాని యిలా చేయలేనివారు రెండవపూట పాలో, పండ్లో యావజ్జీవితమూ సేవించవచ్చు. మంచంమీద నిద్రించిన విధవ పతితో కలసి నరకానికి పోతుంది. కనుక క్రిందనే పడుకొనడం ఆమె ధర్మం. తనకున్న మంచము, పరుపూ పేదలకు దానమిచ్చేయాలి. రంగు చీరలు ధరించక తెల్ల వస్త్రం మాత్రమే ధరించాలి. భర్తకు ప్రియమైన వస్తువులను సద్బ్రాహ్మణులకు దానమియ్యాలి. అభ్యంగనము (తలంటి), సుగంధము, పూలు,

అలంకారాలు, తాంబూలములను ఆమె పరిత్యజించాలి. పితృయజ్ఞం చేయడానికి మగబిడ్డ లేనప్పుడు ఆమెయే నిత్యము తన భర్త గోత్రాదులు చెప్పి, అతని ప్రీతికొరకు తర్పణం చేయాలి. అప్పుడు తన భర్త విష్ణుదేవుని రూపంగా వున్నాడని తలచి పూజించాలి. ఆమెకు కొడుకు వున్నప్పుడు అతని అనుమతి తీసుకొని మాత్రమే యివన్నీ చేయాలి.

ఇలా వారి అజ్ఞానుసారం వైశాఖమాసంలో జలదానం, కార్తీకమాసంలో దీప దానం, మాఘంలో నెయ్యి, నువ్వులు దానం చేయడటం ఆమె ధర్మం. అలాగే వేసవి కాలంలో నీరు దొరకని చోట చలివేంద్రం పెట్టించాలి. విప్రులు రుద్రాభిషేకం చేస్తుంటే నీటితో నింపిన బిందె వారికి సమర్పించుకోవాలి. కార్తీకమాసమంతా యవాన్నమే తింటూ నక్తావ్రతములాచరించాలి. ఆ కాలంలో ఆమె కంద, వంగ, తేనె, నూనె వాడగూడదు. మోదుగాకుల విస్తట్లో భోజనం చేయడమే ఉత్తమంగాని, అరటి ఆకుల్లోను, లోహ పాత్రలలోనూ తినగూడదు. ఆ నెలాఖరుకు ఉద్యాపన చేయాలి. ఆ సమయంలోనేతితో నింపిన కంచుపాత్ర, బాగా పాలిచ్చే కపిలగోవు, యథాశక్తి బంగారము, దీపమాలిక దానమిస్తే ఎంతో పుణ్యం వస్తుంది.

వీటన్నింటిలో దీపదానం శ్రేష్ఠమైనది. శివునికి ఏకాదశ రుద్రాభిషేకము, షోడశోపచారపూజ చేసి, తన భర్తయే నారాయణుడన్న భావంతో దీపమాలిక దానమిస్తే పూర్వ పాపం నశించి యశస్సు లభిస్తుంది. మాఘమాసంలో జలమే నారాయణుడన్న భావంతో స్నానం చేసి, శివ పూజ, అతిథి సత్కారము ఏమార కుండా చేయాలి. అదెలా చేయాలో చెబుతాను: వేదవిదులకు పాద్యమిచ్చి (అంటే కాళ్ళు కడుగుకొనేందుకు నీళ్ళిచ్చి), విసనకర్ర, పరిమళ ద్రవ్యాలు, దక్షిణ తాంబూలాలతో గూడ నూతన వస్త్రాలు, ద్రాక్ష మరియు అరటిపళ్ళు, ఒక పాత్రలో పానకము దానమిచ్చి, తన భర్త పేరిట వారికి ఆపోసనమిచ్చి, వారికి సాత్త్వికాహారం తృప్తిగా వడ్డించాలి. వారిలో ఎక్కువగా బయట తిరిగేవారికి గొడుగు, పాదుకలు సమర్పిస్తే అనంతమైన ఫలితముంటుంది. ఇలా ఆచరిస్తే సతీ సహగమనంతో సమానమవుతుంది. ఆమె భర్తకు కూడ పాపం నశించి స్వర్గం లభిస్తుంది. పతివ్రతయైన స్త్రీ భాగీరథితో సమానము. ఆమె భర్త శంకరునితో సమానమే. కాబట్టి యిట్టి దంపతులే లోక పూజ్యులు'.

బృహస్పతి చెప్పిన ధర్మాలలో స్త్రీలకు రెండు మార్గాలుకన్పిస్తున్నాయి. ధైర్యం గలవారు సహగమనం చేయవచ్చు. కనుక అమ్మాయి! నీవు శోకం విడిచి, నీకేది శ్రేయస్కరమనిపిస్తే అలానే చేయి' అని చెప్పి ఆ యోగీశ్వరుడు ఆమె తలమీద హస్తముంచి ఆశీర్వదించాడు. అపుడు ఆమె, 'యోగీశ్వరా, మీరే నాకు తల్లి, తండ్రీ, బంధువులు; వేరెవరూ లేరు. ఇంత దూరదేశంలో నేను ఒంటరి నైనప్పుడు మీరు తారసిల్లారు. యుక్తవయస్కురాలనైన నాకు వైధవ్యధర్మ మాచరించడం కత్తిమీద నడకవంటిది. యౌవనము, సౌందర్యమూ కలవారికి ఈ లోకంలో నిందలు తప్పవు. కనుక నాకు సహగమనమే నచ్చింది. అదే ఆచరిస్తాను. నన్ను ఆశీర్వదించండి' అని నమస్కరించింది. ఆయన ఆశీర్వదించి, తల్లీ, త్వరలో నీ భర్తను తప్పక కలుసుకుంటావు. నీవు యింత దూరం గురు దర్శనంకోసం వచ్చావు. కాని విధివశాన జరుగరానిది జరిగిపోయింది. కనుక యిప్పుడు సంగమానికి వెళ్ళి, శ్రీ గురుని దర్శించి వచ్చి, అటు తర్వాత కర్తవ్యం నిర్వర్తించు' అని చెప్పి, ఆ యోగీశ్వరుడు శవం తలపై భస్మముంచి, ఆమెకు నాలుగు రుద్రాక్షలిచ్చి, 'వీటిలో రెండు అతని మెడలోను, చెవులకొక్కటీ కట్టి,రుద్ర సూక్తాలతో గురు పాదాలకు అభిషేకించిన తీర్థం తెచ్చి ఈ శవంపై చల్లు. అప్పుడు సువాసినులకు, వేద విప్రులకు యథాశక్తి దానమిచ్చి, తర్వాత సహగమనం చేయవచ్చు' అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

అప్పుడు సావిత్రి, అచటి వేదపండితులందరినీ పిలిపించి ప్రాయశ్చిత్తాలు చేయించి, స్నానం చేసి, పసుపు పారాణి, కుంకుమలతో అలంకరించుకొని, శవాన్ని నది వద్దకు మోయించుకుపోయింది. తాను అగ్ని పట్టుకొని, శవానికి ముందు నెమ్మదిగా నడిచి వెళ్ళింది. మహా సౌందర్యవతియైన ఆమె అంత చిన్న వయస్సులో మహాలక్ష్మిలా అలంకరించుకొని సహగమనం చేసుకోడానికి వెళ్తోందని తెలిసి, గ్రామంలోని స్త్రీలు, పురుషులు ఆమెను చూడ్డానికి కొన్ని వేలమంది వచ్చారు. వారిలో కొందరు ఆమెను చూచి, 'అయ్యో, ఏ సుఖమూ ఎరుగని చిన్న వయస్సులో ఒక బిడ్డైనా కలుగకముందే, చావంటే కించిత్తుగూడ భయంలేకుండా ఎంత ధైర్యంగా వెళుతోంది!' అని ముక్కున వేలేసుకున్నారు. కొందరు ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళి, 'ఏమమ్మా, ఎందుకు వృధాగా ప్రాణాలు తీసుకుంటావు? పుట్టింటికి వెళ్ళి అక్కడ జీవించరాదా?' అన్నారు. ఆమె వారికి సమాధానం చెప్పకుండా

దృఢనిశ్చయంతో ముందుకు సాగిపోతోంది. మరి కొంతమంది, 'ఆహా! ఈమె ధర్మవేత్తయైన మహా పతివ్రత కనుకనే, ధర్మం తప్పకుండా నడుచుకుంటోంది. స్త్రీలందరికీ ఈమె మార్గదర్శకురాలు' అని కీర్తించారు.

చివరకు అలాగే అందరూ నది ఒడ్డుకు చేరి శవాన్ని దించి చితి పేర్చారు. అప్పుడు సావిత్రి అక్కడకు చేరిన సువాసినులందరికీ వాయనాలు, సద్బ్రాహ్మణులకు దండిగా దక్షిణలూ సమర్పించి, వారందరికీ నమస్కరించి, ఉత్సాహంతో అందరితో యిలా చెప్పింది: 'తల్లులారా! విప్రోత్తములారా! ఇదే మీ అందరి వద్దా శెలవు తీసుకుంటున్నాను. నాకు దీపావళి పండుగ వచ్చింది. మా పుట్టింటి నుండి పిలుపు వచ్చింది. నా కన్నతల్లియైన గౌరీదేవి వద్దకు వెడుతున్నాను. అక్కడ మావాళ్లందరితో కలసి పార్వతీ పరమేశ్వరులనిద్దరినీ పూజిస్తుంటాను' అని చెప్పింది. తర్వాత తనకు తోడుగా వచ్చిన వారితో యిలా చెప్పింది: 'మీరు బాధపడతా రెందుకు? మీరు యింటికి వెళ్ళవచ్చు. కాని మా అత్తమామలకు మాత్రం వెంటనే యీ దుర్వార్త చెప్పగూడదు సుమా! చెబితే ఆ వృద్ధుల ప్రాణాలు వెంటనే పోతాయి. వారిని చంపిన పాపం మీకు చుట్టుకుంటుంది.కనుక మేమిద్దరమూ శ్రీగురు సన్నిధిలో సుఖంగా వున్నామని అచ్చటివారందరికీ చెప్పండి.' అప్పుడు ఆమె యోగీశ్వరుడు చెప్పినట్లు శవానికి రుద్రాక్షలు అలంకరించి, అచ్చటి విప్రులతో, 'అయ్యలారా! నేను శ్రీగురుదర్శనం కోసం వచ్చాను. కనుక వారిని దర్శించి వచ్చి, సహగమనం చేయటం నా ధర్మమని తోస్తున్నది. నేనువెళ్ళిరానా?' అన్నది. అప్పుడు ఆ బ్రాహ్మణులు, 'అమ్మా, సరేగాని, సూర్యాస్తమయానికి ముందే అగ్ని సంస్కారం జరిగేలా మాత్రం చూసుకో!' అన్నారు. ఆమె అంగీకరించి శ్రీగురు దర్శనానికి వెళ్ళింది. అచ్చటివారందరూ ఎంతో కుతూహలంతో ఆమె వెంట వెళ్ళారు.

సావిత్రి మెల్లగా నడుస్తూ మనసులో శ్రీగురునిలా స్తుతించుకున్నది; 'స్వామీ! మీరు సర్వేశ్వరులు. శరణు కోరిన వారికందరికీ పురుషార్థాలన్నీ ప్రసాదించ గలవారని మీ కీర్తి విస్తరించింది. త్రిగుణాతీతులైనా, త్రిగుణాలను ధరించి సృష్టి, స్థితి, లయాలను చేసే త్రిమూర్తి స్వరూపమే మీరు. మీ వల్ల కానిదేమున్నది? కర్మ సూత్రాన్ని అమలు పరచి,దండించ దగిన వారిని దండించే కర్మ ఫలప్రదాతలు మీరే! మీరు భక్తుల పాలిట కల్పవృక్షమని విని, నాభర్తను బ్రతికించుకొని సంతానం

పొందాలని, యింత దూరం నడిచి మీవద్దకు వచ్చాను. నేనెంత పాపం చేశానో కాని, అందరికీ అబ్బిన సౌభాగ్యము, సంతానమూ మాత్రం నాకు కరువవడమే గాక, యింతటి దుస్థితి కల్గింది. మీమీద యింత ఆశ పెట్టుకొని వచ్చినందుకు అన్నీ చాలా బాగా జరిగాయి! మిమ్మల్ని ఆశ్రయించిన వారికి మీరు ప్రసాదించే దేమిటో బాగా తెలిసింది. ఈ లోకంలో వ్యాపించిన మీ కీర్తిని పరలోకానికి గూడ తీసుకు పోదలచి నా భర్తతోకలసి వెళ్ళబోతున్నాను.

ఇలా అనుకుంటూ ఆమె సంగమానికి వెళ్ళింది. దేదీప్యమానమైన శ్రీగురుని మూర్తి కనిపించగానే ఆమె హృదయంలో అపారమైన భక్తి పెల్లుబికి, అక్కడ నుండే ఆయనకు సాష్టాంగ నమస్కారం చేసింది. వెంటనే శ్రీగురుడు ఆమెను, 'నిత్య సౌభాగ్యవతీ భవ!' అని ఆశీర్వదించారు!! వెంటనే అచటి జనంలో కొందరు తమలో తాము నవ్వుకున్నారు. వారిలో ఒకడు సాహసించి, 'స్వామీ, ఈమె భర్త యింతకు ముందే యిక్కడ మరణించాడు. అతని శవం యింకా స్మశానంలోనే వున్నది. మీ వద్ద సెలవు తీసుకొని ఈమె సహగమనం చేయ బోతున్నది. ఇంక ఈమె సౌభాగ్యవతి ఎలా అవుతుంది?' అన్నాడు. అది విని ఆయన ఏమీ తెలియనట్లు, 'అలాగా! ఎప్పుడు ప్రాణంపోయింది? ఏమైనాసరే, ఈమె సౌభాగ్యం సుస్థిరమవుతుంది. ఈమె భర్త ఎలా చనిపోయాడో మేము చూస్తాము! అగ్ని సంస్కారం నిలిపివేసి, ఆ శవాన్ని యిటు తీసుకురండి, మావాక్కు ఎన్నటికీ వ్యర్థంగాదు' అన్నారు. అందరూ ఆశ్చర్యపడి ఎంతో ఆసక్తితో ఆ శవాన్ని తీసుకురావడానికి పరుగున వెళ్ళారు.

ఇంతలో కొందరు బ్రాహ్మణోత్తములు వచ్చి గురు పాదాలకు రుద్రాభిషేకం చేయనారంభించారు. ఇంతలోఆ శవాన్ని అక్కడకు తీసుకువచ్చారు. వెంటనే శ్రీ గురుడు ఆ శవానికి కట్లు విప్పించి దానిపైన కప్పిన గుడ్డ తొలగింప చేశారు. తర్వాత తమ పాదోదకం తీసి ఆ శవంపై చల్లి, తమ అమృతదృష్టితో తదేకంగా శవంకేసి చూచారు. అందరూ చూస్తుండగానే ఆ శవంలో కదలిక ప్రారంభమై, మరుక్షణమే దత్తుడు లేచి కూర్చున్నాడు! అతడు సావిత్రితో, 'ప్రేయసీ!నీవు నన్ను ఎక్కడకు తీసుకువచ్చావు? ఈ యతీశ్వరులు ఎవరు? నాకింత గాఢంగా నిద్ర పట్టితే నన్ను లేపనన్నా లేపలేదేమి?' అన్నాడు. సావిత్రి ఆనంద భాష్పాలు రాలుస్తూ జరిగినదంతా చెప్పి, 'మన పాలిటి పరమేశ్వరులు, ప్రాణదాత ఈ శ్రీగురుడే!'

అని చెప్పింది. అప్పుడు ఆ దంపతులు ఆయనకు సాష్టాంగపడి, తమ ఆనంద భాష్పాలతో ఆయన పాదాలు అభిషేకించారు. 'పరాత్పరా! జగద్గురూ! కృపాసాగరా! శరణ్యమూర్తీ! ఆశ్రితుల పాలిటి కల్పవృక్షమా! శ్రీహరీ! సచ్చిదానంద స్వరూపులైన మీ లీలే యీ జగమంతా! మీ కీర్తి దిగంతాలకు వ్యాపించింది. స్వామీ, ఎన్నో పాపాలు చేసుకొని పుట్టి, దుఃఖాలలో పడిన మేము సర్వజీవరక్షకులైన మిమ్మల్ని మరచాము. మీరేమాకు దిక్కు, మమ్మల్ని ఉద్ధరించండి!' అని స్వామిని స్తుతించారు. శ్రీగురుడు వారి నాశీర్వదించి, 'సిరిసంపదలు, దీర్ఘాయువుకల్గి, అష్ట పుత్రులను కనండి! మీ దుష్కర్మలన్నీ తీరిపోయాయి. మీ దేహాలు పవిత్ర మయ్యాయి.మా ప్రసాదం వలన మీకు నాలుగు పురుషార్థాలూ సిద్ధించి, చివరకు ముక్తిగూడ కల్గుతుంది. మీరు యింటికి వెళ్ళండి' అన్నారు. అది విన్న జనమంతా జయజయ ధ్వానాలు చేస్తూ స్వామికి నమస్కరించి హారతులు యిచ్చారు.

కాని అందరిలో ఒక ధూర్తుడు స్వామి ముందుకొచ్చి, 'అయ్యా! నాకొక సందేహమున్నది. నొసటి వ్రాత తప్పించటం ఎవరి తరమూ కాదని వేదశాస్త్రాలన్నీ చెబుతున్నాయి. బ్రహ్మవ్రాత నిజమే అయితే, యీ చనిపోయినవాడు తిరిగి ఎలా బ్రతికాడు?' అన్నాడు. స్వామి నవ్వి, 'బ్రహ్మ అనుమతితో మేము, వచ్చే జన్మలోని అతని జీవిత కాలంనుండి 30 సం॥లు ఈ జన్మకు మార్చాము. అంతేగాని, విధివ్రాత అన్నది వాస్తవమే' అని చెప్పి, అతనికి దివ్యదృష్టిని ప్రసాదించి ఆ సత్యం దర్శింపజేశారు. ఆ బ్రాహ్మణుడు నిరుత్తరుడయ్యాడు. అందరూ ఆశ్చర్యంతో తమ యిళ్ళకు వెళ్ళిపోయారు. నాటినుండి శ్రీగురుని కీర్తి వెల్లువలై దశదిశలా వ్యాపించింది. సావిత్రి - దత్తాత్రేయులు సంగమంలో స్నానం చేసి శ్రీగురుని పూజించి, వేద విప్రులకు భారీయెత్తున దక్షిణలిచ్చి పంపారు. అప్పుడే సూర్యుడస్త మిస్తున్నాడు. ఆ దంపతులను వెంట తీసుకొని శ్రీగురుడు తమ మఠానికి చేరుకున్నారు".

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 33

శ్రీ గణేశాయ నమః, శ్రీ సరస్వత్యై నమః, శ్రీగురుభ్యో నమః

ప్రస్తావన : 33,34,35 అధ్యాయాలు వివరించే అంశాలివి. శ్రీ గురుడు మఠంలో వుంటూనే అరణ్యంలో ఒక సాధువు రూపంలో సావిత్రికి దర్శనమిస్తాడు. ఇలా ఒకే సమయంలో వేరు రూపాలతో భక్తులను అనేక ప్రదేశాలలో అనుగ్రహించిన లీల సాయిబాబా చరిత్రలో చూడవచ్చు. ఇది దత్తస్వామి యొక్క ప్రత్యేకత. అందుకే ఆయన కాశీలో స్నాన జపాలు, మాహురపురంలో నిద్ర, కొల్హాపురంలో భిక్ష ప్రతిదినమూ చేస్తాడని శిరిడీ ఆరతులు స్తుతిస్తాయి.

ఒక వేశ్య ఆమె వద్దనున్న ఒక కోడి, ఒక కోతి గూడ రుద్రాక్ష మహిమ వలన, ఒక రాజకుమార్తె సోమవార వ్రతం వలన శుభము పొందినట్లు శ్రీ గురుడు చెబుతాడు. వీరి ధర్మనిష్ఠ వీరి సాఫల్యతకు మూల కారణం. ధర్మనిష్ఠకు భగవంతునిపై విశ్వాసమే మూలం. భగవంతునిపై అనన్యమైన ప్రేమ వుంటే, ఆయన శాసనమైన ధర్మం మీద ప్రీతి ఎందుకుండదు? ధర్మం లేకుండా రుద్రాక్ష వ్రతము, వేదాధ్యయనమూ వ్యర్థమని, మిధ్యాచారమని శ్రీ గురుని సూచన, ప్రారబ్ధవశాన బాహ్య దృష్టికి వేశ్యయైనా ధర్మనిరతి గల అంతరంగము, భక్తీ ఆమెకు ఉత్తమగతిని ప్రసాదించాయి.

సద్గురు సమాగమం చేత విభూతి, రుద్రాక్ష గూడ అతీత ఫలమిస్తాయని, సద్గురు సమాగమం రాక్షసులకు సైతం పరివర్తన కల్గించి ఉద్ధవించగలదనడానికీ రాజు పరాశర మహర్షిని, బ్రహ్మరాక్షసుడు వామదేవ మహర్షినీ ఆశ్రయించిన కథలు తెల్పుతాయి. సద్గురుని ఆశ్రయించని బాహ్యాచార పాటవం అహంకారానికి, అజ్ఞానానికి చిహ్నం. కారణం ధర్మాన్ని, సదాచారాన్ని నిశితంగా సూక్ష్మంగా విప్పి చెప్పగలవారు వాటిలో పరిపూర్ణతనందిన వారే గదా!

రుద్రాక్ష, భస్మము దేహంపైన ధరించడం అంటే వాటిచేత సంకేతించబడిన పరమాత్మ తత్త్వాన్ని హృదయంలో శ్రద్ధగా నిలుపుకోవడమన్నమాట. అందుకవసరమైన సాధనాన్నన్వేషించుకుంటూ, ముముక్షువు తప్పక సద్గురువునాశ్ర

యించి, కర్తవ్యాన్ని తెలుసుకొని ఆచరిస్తాడు. అటువంటి శ్రద్ధాభక్తులు కలవాడు సద్గురు కృపను పొంది తీరుతాడు. అందుకే శ్రీ రామకృష్ణ పరమహంస జీవాత్మ పరమాత్మల యొక్క ఐక్యమనే కళ్యాణాన్ని జరిపించే పురోహితునిగా సద్గురుని వర్ణించారు.

కథారంభము

నామధారకునితో సిద్ధయోగి యింకా యిలా చెప్పారు: "దత్తుడు, సావిత్రి ఆరోజక్కడే నిద్రచేసి, మరుసటిరోజు తెల్లవారుఝామునే స్నానం చేసుకొని శ్రీగురుని దర్శించారు. అప్పుడు సావిత్రి నమస్కరించి ఆయనతో యిలా అన్నది: 'స్వామీ, నిన్న నేను శోకిస్తున్నప్పుడు ఒక యోగీశ్వరుడు వచ్చి నాకు ధర్మము ఉపదేశించి రుద్రాక్షలు, విభూతి ప్రసాదించారు. ఆయనెవరు? ఆయన చెప్పినట్లు చేయబట్టే మాకింతటి మహద్భాగ్యం కలిగింది. మరలా వారి దర్శనము మాకెక్కడ లభిస్తుంది?' అన్నది. శ్రీగురుడు చిరునవ్వులు చిందిస్తూ, 'అమ్మాయీ, నీ పతిభక్తిని చూడదలచి మేమే మారురూపంలో నీవద్దకొచ్చాము. మీకు రుద్రాక్ష మహిమను తెలియజేయడానికే అవి ప్రసాదించాము. వాటి మహాత్మ్యం వల్లనే నీకిట్టి అభయం లభించింది. మీరు మాకు ఆప్తులు గనుక వాటి మాహాత్మ్యం వివరిస్తాము:

ఎటువంటి వారికైనా రుద్రాక్షలు ధరిస్తే పాపాలుండవు. ఎంతో పుణ్యం లభిస్తుందని శృతి,స్మృతి పురాణాలు చెబుతున్నాయి. వేయి రుద్రాక్షలు ధరించినవాడు సాక్షాత్తూ రుద్రుడే. అన్ని దొరకనప్పుడు బాహువులకు పదహారేసి, శిఖలో ఒకటి, చేతులకు ఇరవైనాల్గేసి, మెడలో ముప్పైరెండు, శిరస్సున నలభై రెండు, చెవులకు పన్నెండేసి, కన్నులకు ఒక్కొక్కటి, వక్షస్థలంలో 108 ధరించిన వాడు సాక్షాత్తూ కుమార స్వామితో సమానుడు. వాటికి పగడాలు, స్ఫటికాలు చేర్చి బంగారంతో చుట్టి ధరించిన వారికి రుద్రలోకం ప్రాప్తిస్తుంది. రుద్రాక్షమాలతో జపం చేస్తే అనంత ఫలమొస్తుంది. భస్మము, రుద్రాక్ష ధరించని వాని జన్మయే వ్యర్థం. అది ధరించి స్నానం చేస్తే గంగా స్నాన ఫలముంటుంది. ఏకాదశ రుద్ర మహామంత్రంతో రుద్రాక్షను అభిషేకిస్తే శివలింగాన్నర్చించినంత ఫలితముంటుంది. రుద్రాక్షలలో ఏకముఖి జన్మరాహిత్యమే ప్రసాదించగలదు. ఎటువంటి రుద్రాక్షలు ధరించినా నాల్గు పురుషార్థాలూ సిద్ధిస్తాయి.

పూర్వం కాశ్మీరదేశంలో భద్రసేనుడనే రాజుకు తారకుడనే కొడుకు, మంత్రి సుధర్ముడికి సద్గుణుడనే కొడుకూ వుండేవారు. వారెంతోప్రేమతో మసులుకుంటూ

ఎట్టి ఆభరణాలు లెక్కచేయక, రుద్రాక్షలు ధరించి శివారాధన చేసిగాని భోజనం చేసేవారు కాదు. ఒకనాడు పరాశరమహర్షి రాగా, భద్రసేనుడాయనను పూజించి, ఆ బిడ్డలిద్దరి విచిత్ర వైఖరికి కారణ మేమో చెప్పమని ప్రార్థించాడు. ఆ ముని, "రాజా! వెనుక నంది గ్రామంలో మహా సౌందర్యవతి, శ్రీమంతురాలు అయిన మహానంద అనే వేశ్యవుండేది. ఆమె గుణవంతురాలు. స్వేచ్ఛాచారిణిగా జీవించక, పెద్దలవలన సకల ధర్మాలూ తెలుసుకొని, దాన ధర్మాలు చేస్తూ జీవిస్తుండేది. ఆమె నిత్యమూ అలంకరించుకొని తన యింటనున్న మంటపంలో నృత్యం చేసేది. ఆ మంటపంలో ఒక కోడిని, ఒక కోతినీ పెంచుతూ వుండేది. వాటిని ఆమె వినోదం కోసం రుద్రాక్షలతో అలంకరించేది.

ఒకనాడు మహాధనికుడు, శివవ్రతదీక్షితుడూ అయిన ఒక వైశ్యుడు ఆమె యింటికి వచ్చాడు. అతని వంటి మీద విభూతి, చేతులకు రత్నకంకణాలు, అతని చేతిలో సూర్యునిలా వెలిగి పోతున్న రత్నలింగమూ వున్నాయి. దానిని చూచి ఆ వేశ్య ఆశపడి, తన సఖిచేత కబురు పంపింది. అతడు, ఆ మంటపంలో కూర్చొని, మహా సౌందర్యవతియైన ఆ వేశ్య తననుసంతోషపెట్టగల్గితే ఆ లింగము యిస్తానన్నాడు. ఆ వేశ్య అందుకు సంతోషించి, మూడురోజులు పతివ్రతాధర్మమను సరించి అతనిని సేవించగలనని తన సఖిచేత చెప్పించింది. ఆ వైశ్యుడు ఆ మాటవిని నవ్వి, 'కులస్త్రీకివలె వేశ్యకు అదెలా సాధ్యం?' అని విమర్శించాడు. అప్పుడా వేశ్య, 'నా విషయంలో మీకెట్టి సందేహమూ అక్కరలేదు. నేను త్రికరణ శుద్ధిగా ఆ మూడు రోజులూ పాతివ్రత్యమవలంబించగలను' అని చెప్పి, ఆ లింగంపై చేయివేసి, సూర్యచంద్రుల సాక్షిగా ప్రమాణం చేసింది. ఆ వైశ్యుడు ఆ శివలింగం ఆమె చేతికిచ్చి, 'ప్రేయసీ, ఇది నాకు ప్రాణంతో సమానం. దీనికేమైనా అయితే నేను వురిపోసుకుంటాను' అన్నాడు. ఆమె దానిని ఎంతో శ్రద్ధతో పూజించింది.

ఆ యిద్దరూ కలసి ఆరాత్రికి అంతఃపురంలోకి వెళ్ళాక, అదేమి చిత్రమోగాని, నాట్య మంటపం క్షణంలో భస్మమై పోయింది. ఆ కోతి, కోడి గూడ బుగ్గయిపోయాయి. ఇరుగుపొరుగువారందరూ కలిసి ఆ మంటలు ఆర్పుతున్నారు. తెల్లావారాక అది తెలిసి వైశ్యుడు, 'అయ్యో, నాప్రాణలింగమే పోయింది! నేనింక బ్రతుకను' అని ఏడుస్తూ అక్కడున్న బూడిదంతా గాలించినా ఆ లింగం దొరక లేదు.అతడు ఒక చితి వెలిగించి, ఆ మంటలలో దూకాడు. అతని వెంటనే ఆ

వేశ్య, 'నాథా!' అని కేకలు పెడుతూవచ్చి తనధర్మాన్ననుసరించి సహగమనం చేయటానికి సిద్ధమైంది. ఆమె బంధువులు ఆమెను వారించి, 'వేశ్యవైన నీకు యిదేమి వెర్రి?' అని ఎన్నో రీతుల చెప్పి వారించారు. కాని ఆమె వారి మాటలేవీ పట్టించుకొనక, 'సూర్యచంద్రుల సాక్షిగా అతనితో పాతివ్రత్య మవలంబించిన నాకు ఇదే ధర్మము. నేనిప్పుడు సహగమనం చేయకుంటే, నాతో పాటు నా 21 తరాలవారు నరకంలోపడతారు. నా ధర్మం నేను పాటిస్తే వారందరూ తరిస్తారు. మరణమన్నది ఎప్పటికైనా తప్పదు గదా! ఇలా హీనంగా బ్రతికే కంటే నాధర్మ మాచరించి తరించడమెంతోశ్రేష్ఠం!' అని చెప్పి అగ్నిలోకి దూకబోయింది.వెంటనే శివుడు సాక్షాత్కరించి, 'సుందరీ, నీ ధర్మగుణాన్ని పరీక్షించదలచి, నేనే ఆ వైశ్యుని రూపంలో వచ్చాను. నీకిచ్చినది నా ఆత్మ లింగమే! ఈ మంటపానికి నేనే నిప్పు పెట్టి, నీ పాతివ్రత్య గుణాన్ని పరీక్షించాను. నీ ఇష్టం వచ్చిన వరం కోరుకో!' అన్నాడు. ఆమె ఆశ్చర్యపడి భక్తితో నమస్కరించి, 'స్వామి, నాకీ ముల్లోకాలలో ఎట్టి భోగమూ అక్కర్లేదు. నాకీ సంసారబంధం తొలగించి, శాశ్వతమైన శివసాయుజ్యము ప్రసాదించు' అని ప్రార్థించింది. శివుడు సంతోషించి, ఆమెను వెంటనే కైలాసానికి తీసుకుపోయాడు. ఆనాడు నాట్యమంటపంలో అగ్నిలో పడి మరణించిన ఆ కోడి, కోతి యీ బిడ్డలుగా జన్మించారు. పూర్వజన్మ సంస్కారం వలన శివభక్తులై భస్మము, రుద్రాక్షలూ యింత ప్రీతితో ధరిస్తున్నారు. వీరి పుణ్యము చెప్పనలవిగానిది.' కనుక ఓ సాధ్వీ, రుద్రాక్ష యింత మహిమ గలది'అని శ్రీగురుడు చెప్పారు".

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 34

శ్రీ గణేశాయ నమః శ్రీసరస్వత్యై నమః శ్రీ గురుభ్యోనమః.

సిద్ధయోగి, అటుపై శ్రీ గురుడు చెప్పిన కథ యిలా కొనసాగించారు: 'ఆ రాజు పరాశర మహర్షికి నమస్కరించి, "స్వామీ,ఈ బిడ్డలు పూర్వ జన్మలో రుద్రాక్షమహిమ తెలియకుండానే వాటిని ధరించినా యిలా రాజ పుత్రులుగా జన్మించారు గదా, ఇప్పుడు వాటిని యింత శ్రద్ధా భక్తులతో ధరిస్తున్నందుకు ఫలితం ఎలా,వుండబోతుంది?" అని అడిగాడు. పరాశరమహర్షి కొంచెం ఆలోచించి నిట్టూర్చి, "రాజా! వీరి భవిష్యత్తు గురించి చెబితే నీకు దుఃఖం కలుగుతుంది కనుక అది చెప్పడానికి నామనస్సు అంగీకరించడంలేదు" అన్నాడు. రాజు ఆందోళనతో అదేమిటో తెల్పమని మరీమరీ కోరగా, ఆ మహర్షి "నాయనా! ఇప్పటినుండి 8వ రోజున వారు మరణించవలసి వున్నది" అన్నాడు. అది విని రాజు, అతని పరివారమూ ఎంతో దుఃఖించి, దానికి నివారణోపాయం తెల్పమని కోరారు. ఆ మహర్షి యిలా చెప్పారు: "భయం లేదు, శ్రీమన్నారాయణుడు బ్రహ్మను సృష్టించి, అతనికి ప్రసాదించిన వేదము యొక్క సారమే రుద్రమంత్రం. అది 4 పురుషార్థాలు ప్రసాదించగలదు. సృష్టికర్త తన వక్ష స్థలంనుండి ధర్మాన్ని, పృష్ఠ భాగంనుండి అధర్మాన్నీ సృష్టించాడు. ధర్మాన్ననుసరించినవారికి ఇహ పరాలలో సుఖము, అధర్మమనుసరించిన వారికి దుఃఖమూ కల్గుతాయి. కామము, మొ॥న వికారాలు అధర్మం నుండి పుట్టినవే. వాటిననుసరించి మరెన్నో పాపాలున్నాయి.

కాని ఏ గ్రామంలో రుద్ర జపం జరుగుతుందో అక్కడ యీ పాపాలు ప్రవేశించలేవు. అది సర్వ పాపహరం. పూర్వం రుద్రమంత్ర జపం యొక్క ప్రభావం వలన పాపులు గూడ పరిశుద్ధులవడం వలన యముడు బాధపడి బ్రహ్మకు విన్నవించుకున్నాడు. అప్పుడు బ్రహ్మ, "యమధర్మ రాజా! మదాంధులు, తామసులు, భక్తిలేనివారినీ మాత్రమే నీవు దండించాలి. భక్తితో రుద్రమంత్రం జపించేవారి

దగ్గరకు నీ దూతలు వెళ్ళనే కూడదు. అల్పాయువు గలవారుగూడ దానివలన దీర్ఘాయువు పొందగలరు. రుద్రమంత్రంతో పవిత్రమైన నీటిలో స్నానం చేసినవారిని చూచి నీవు గూడా భయపడవలసివున్నది అని చెప్పాడు. కనుక రాజా, నీవు భక్తితో రుద్రాక్షలు ధరించి సద్బ్రాహ్మణుల చేత 7రోజులు నిరంతర రుద్రాభిషేకం చేయించు. అందువలన వారు ధర్మాత్ములై, సర్వసంపదలతోను కలకాలం జీవించ గలరు' అని ఆ విధానమంతా వివరించి చెప్పాడు.

ఆ రాజు, ఆ ప్రకారమే 100 మంది సద్బ్రాహ్మణులచేత పదివేల రుద్రమంత్ర గానంతో ఏడు రోజులు రాత్రింబవళ్ళూ సంతతధారగా శివునికి అభిషేకం చేయించారు. నిత్యమూ అభిషేకజలంతోనే రాజకుమారులకు స్నానం చేయించారు. చివరిరోజు సాయంత్రం ఆ బిడ్డలిద్దరూ స్పృహతప్పిపడిపోయారు. అప్పుడు పరాశర మహర్షి రుద్ర మంత్ర జలం వారిమీద చల్లాడు. వెంటనే వారు లేచి కూర్చున్నారు. అప్పుడా మహర్షి, "బిడ్డల ప్రాణాలు అపహరించడానికి వచ్చిన యమదూతలను శివదూతలు వచ్చితరిమివేసి, ఆ రాజకుమారులను బ్రతికించారు" అని చెప్పాడు. రాజు ఆ సంతోషంతో గొప్ప ఉత్సవంచేసి, అంతటి ఉపాయం చెప్పిన మహర్షిని పూజించాడు. ఇంతలో నారదుడు అక్కడకు వచ్చి, ఆ రాజకుమారులకు 12వ ఏట అపమృత్యు భయమున్నదని, అది తప్పితే పూర్ణాయుర్దాయ మున్నదనీ చిత్రగుప్తుడు యమధర్మరాజుతో చెప్పిన విషయం తెల్పాడు'. అందుకే శ్రీ గురునికి రుద్రాధ్యాయమంటే అంత ప్రీతి. కనుక నామధారకా, నీవు నిత్యమూ రుద్రాభిషేకంతో శ్రీగురుణ్ణి పూజించు!" అని సిద్ధుడు చెప్పాడు.

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం-35

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ గురుభ్యో నమః

సిద్ధయోగి అటుపై జరిగిన వృత్తాంతమిలా చెప్పారు: "సావిత్రి శ్రీగురుని పాదాలకు మ్రొక్కి 'స్వామీ! నిరంతరం మీ పాదాలను స్మరించేందుకు సాధనంగా నాకొక మంత్రముపదేశించి అనుగ్రహించండి' అని వేడుకొన్నది. శ్రీ గురుడు, 'అమ్మా, స్త్రీలకు భర్తనుసేవించడంకంటే మోక్షానికి వేరొక మార్గం లేదు. స్త్రీలకు మంత్రోపదేశం చేయగూడదు. పూర్వం దేవాసుర యుద్ధంలో, చనిపోయిన రాక్షసులందరినీ శుక్రాచార్యుడు మృతసంజీవినీ మంత్రంతో బ్రతికించి, యుద్ధరంగానికి పంపుతున్నాడు. ఒకనాడు ఇంద్రుని వలన ఆ సంగతి విని శివుడు కోపించి, నందిని పంపి, ధ్యాననిమగ్నుడైయున్న శుక్రాచార్యుని తెప్పించి అతనిని మ్రింగి తన కడుపులో బంధించాడు. ఒకనాడు శివుడు ఏమారినప్పుడు శుక్రుడు ఆయన మూత్రంతోపాటు బయటకొచ్చి, మరలా యుద్ధంలోచనిపోయిన రాక్షసులను బ్రతికించసాగాడు. ఏ మంత్రమైనా స్త్రీకి ఉపదేశమిస్తే నిర్వీర్య మౌతుందని, అందులో మృతసంజీవనీ మంత్రం మూడవవాడికి ఉపదేశించగానే మృతమైపోతుందన్న విషయం స్మరించి శివుడు, బృహస్పతిని పిలిచి అతనికొక ఉపాయం చెప్పాడు.

బృహస్పతి తన కుమారుడైన కచుని అందుకు నియమించాడు. కచుడు వెళ్ళి శుక్రాచార్యునికి సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి, 'అయ్యా, నేనొక విప్ర కుమారు డను. అపారమైన మీ యశస్సు విని, విద్యార్థినై మీ వద్దకు వచ్చాను. నన్ను స్వీకరించండి' అన్నాడు. శుక్రుని కుమార్తె, దేవయాని అతనిని చూచి మోహించి, తన తండ్రిని అందుకు ఒప్పించింది. కాని రాక్షసులు కొద్దికాలానికి, కచుడు శత్రుపక్షం వాడని తెలుసుకొన్నారు గాని, శుక్రాచార్యునికి చెప్ప సాహసించ లేదు. ఒకనాడు కచుడు సమిధలు తేవడానికి అడవికి వెళ్ళినప్పుడు రాక్షసులతనిని రహస్యంగా అక్కడే చంపేసారు. దేవయాని మొరపెట్టుకొనగా శుక్రుడు తన

దివ్యదృష్టితో తెలుసుకొని, మృతసంజీవని మంత్రంతో అతనిని తిరిగి బ్రతికించాడు. రాక్షసులు మరొక్కసారి అతనిని చంపి దహనం చేసి, ఆ బూడిద నలుదిక్కులకూ విరజిమ్మేశారు. కాని శుక్రుడు మరల అతనిని బ్రతికించాడు. రాక్షసులు అతనిని మళ్ళీ చంపి భస్మం చేసి, నీటిలో కలిపి శుక్రునిచేత త్రాగించారు. ఈసారి దేవయాని మొరపెట్టుకొన్నప్పుడు, శుక్రాచార్యుడు తన యోగదృష్టితో జరిగినది తెలుసుకొని ఆమెతో అన్నాడు, "అమ్మా, యీ రాక్షసులు అతనిని నాకడుపులోకి పంపేశారు. ఇప్పుడు కచుణ్ణి బ్రతికిస్తే, నేనే చనిపోవలసి వస్తుంది." అప్పుడామె, "తండ్రీ! నేనతనిని వివాహమాడాలని ఎంతో ఆశలు పెంచుకున్నాను. అతడు లేక నేను బ్రతుకలేను" అన్నది. ఆ రాక్షసగురువు, "ఈ మంత్రం నాకొక్కడికే తెలుసు, ఇతరు లకు చెప్పకూడదు" అన్నాడు. ఆమె, "తండ్రీ, నీ కుమార్తెనైన నాకు ఆమంత్రం ఉపదేశించు. కచుడు బ్రతికి బయటకు రాగానే మరల నిన్ను గూడ బ్రతికిస్తాను" అన్నది. "అమ్మా, స్త్రీలకు మంత్రజపం తగదు. వారికి భర్త సేవయే విధించబడింది. స్త్రీకి ఉపదేశించిన మంత్రం శక్తిహీనమౌతుంది" అన్నాడు శుక్రుడు. దేవయాని అలిగి, "అలా అయితే మీరు మీ మంత్రంతో సుఖంగా వుండండి. కచుణ్ణి విడిచి జీవించలేని నేనే మరణిస్తాను" అని చెప్పి మూర్ఛబోయింది. వేరు దారిలేక, ఆమెపై వాత్సల్యంతో శుక్రాచార్యుడు ఆమెను మేల్కొలిపి, మంత్రం ఉపదేశించి, తర్వాత ఆ మంత్రంతో కచుణ్ణి బ్రతికించాడు. అప్పుడు కచుడు శుక్రుని కడుపు చీల్చుకొని బయటకు రాగానే, దేవయాని మూడుసార్లు ఆ మంత్రం ఉచ్ఛరించి తన తండ్రిని బ్రతికిస్తున్నప్పుడు, కచుడు గూడ ఆ మంత్రం విన్నాడు.

స్త్రీకి ఉపదేశించడం వలన, మూడవవాడుగా కచుడు వినిన కారణంగానూ ఆ మంత్రం నష్టమైంది. అలా నిర్ధారణ చేసుకొని కచుడు, శుక్రాచార్యుడికి నమస్క రించి, "అయ్యా, మీ కృపవలన విద్యలన్నీ నేర్చుకున్నాను. నా అభీష్టం నెరవేరింది. ఇక్కడుంటే నన్నీరాక్షసులు బ్రతుకనివ్వరు. కనుక నాకు సెలవిప్పించండి" అన్నాడు. అది విని దేవయాని ఏడుస్తూ, "నా తండ్రి నిన్ను శిష్యునిగా అంగీకరించేలా చేసాను. మూడుసార్లు నీకు ప్రాణమిప్పించాను. కనుక నన్ను వివాహమాడి నా అభీష్టం నెరవేర్చు" అని పట్టుబట్టింది. కచుడు, "నీవు గురుపుత్రివి గనుక నాకు సోదరివి. ప్రాణదానం చేసావు గనుక తల్లివి. నిన్ను వివాహమాడదలచడం మహాపాపం. కనుక నన్ను వెళ్ళనివ్వు" అని ప్రార్థించాడు. కాని ఆమె కామవశయై,

"కృతఘ్నుడా, నా సహాయంతో నీవు నేర్చిన విద్యలన్నీ మర్చిపోదువు గాక!" అని శపించింది. కచుడు ఆమెను అసహ్యించుకొని, తనను అనవసరంగా శపించినందుకు ప్రతిశాపమిచ్చి వెళ్ళిపోయాడు. నాటినుండీ యుద్ధంలో దేవతల చేత చంపబడిన రాక్షసులు తిరిగి బ్రతకలేదు. ఇది తెలిసిన వారెవరూ స్త్రీకి మంత్రోపదేశం చేయరు. కనుక సావిత్రీ, నీకేదైనా వ్రతం చెబుతాను, చేసుకో!" అన్నారు. సావిత్రి స్వామికి నమస్కరించి, 'స్వామి! మీ పాదసేవకు మించిన వ్రతమేమున్నది? అయినప్పటికీ, మీ ఆదేశమే నాకు వేదవాక్కు, మీకు నచ్చిన వ్రతం సెలవియ్యండి' అన్నది. శ్రీ గురుడు యిలా చెప్పారు: 'అందరూ ఆచరించుకోడానికి అనువైనది ఉత్తమమైన సోమవారవ్రతం. దానిని వెనుక సూత మహర్షి శౌనకాది మునులకు ఉపదేశించాడు. సోమవారంనాడు రాత్రి మాత్రమే భోజనం చేస్తూ ఇంద్రియ నిగ్రహంతో వుండాలి. ఈ వ్రత మహిమ తెల్పే ఐతిహ్యము ఒకటి చెబుతాను:

ఆర్యావర్తంలో చిత్రవర్మ అనే రాజు తన ప్రజలనెంతో ధర్మంగా పాలిస్తుండేవాడు. అతడు సంతానం కోసం శివుని పూజించగా, ఆయన వరం వల్ల ఒక కుమార్తె జన్మించింది. ఆమెకు సీమంతిని అని పేరు పెట్టుకున్నారు. దైవజ్ఞులు ఆమె జాతకం చూచి, ఆమె చిరకాలం సుమంగళిగా, సుఖంగా జీవించగలదని చెప్పారు. కాని కొంత కాలానికి ఒక జ్యోతిష్కుడు ఆమె చేయి చూచి, 14వ ఏట ఆమె భర్త మరణిస్తాడని చెప్పాడు. ఆమె వివాహం ప్రసక్తి వచ్చినప్పుడల్లా తల్లిదండ్రులు పడుతున్న మనోవేదన గుర్తించి, సీమంతిని ఒకనాడు యాజ్ఞవల్క్య మహర్షి భార్య, మహాపతివ్రతయైన మైత్రేయిని దర్శించి నమస్కరించి, తన దురదృష్టానికి నివారణ తెల్పమని ప్రార్థించింది. అప్పుడు మైత్రేయి, "అమ్మాయీ, ప్రతి సోమవారమూ భక్తితో శివపార్వతులను పూజించు. అభిషేకం వలన పాపం నశిస్తుంది. పీఠాన్ని అర్పించినందువలన సామ్రాజ్యము, గంధ పుష్పాక్షతలు సమర్పించినందు వల్ల సౌభాగ్యము, ధూపమర్పించడం వలన సౌగంధ్యము, దీపదానం వలన కాంతిమత్త్వము, నైవేద్యం వలన సకల భోగాలు, తాంబూల సమర్పణ వలన నాల్గు పురుషార్థాలూ చేకూరుతాయి. జపం వలన అష్టైశ్వర్యాలు, హోమం చేసినందువలన సిరిసంపదలు, స్తోత్రం వలన బహుముఖమైన సమృద్ధి, విప్రులకు భోజనం పెట్టడం వలన సర్వ దేవతా సంతృప్తి కల్గుతాయి. కనుక ఆ రీతిన యీ వ్రతమాచరించు" అని చెప్పింది.

సీమంతిని ఆమెకు నమస్కరించి ఇంటికి వచ్చి, ఎంతో శ్రద్ధతో ఆ వ్రతమాచరించింది. ఆమెకు యుక్తవయస్సు రాగానే, ఇంద్రసేన మహీపాలుడి కుమారుడైన చంద్రాంగదుడికిచ్చి వివాహం చేసారు. ఆ దంపతులు ఎంతో అన్యోన్యంగా, జీవిస్తుండగా ఒక రోజు ఆ రాజకుమారుడు జలక్రీడకని వెళ్ళి, ప్రమాదవశాన కాళింది నదిలో మునిగిపోయాడు. ఎందరు యీతగాళ్ళు వెదికినా దొరకలేదు. అది తెలిసి 14సం॥లు నిండిన సీమంతిని ప్రాణాత్యాగానికి సిద్ధమైనది, కాని రాజు ఆమెను వారించాడు. బంధువులందరూ నది ఒడ్డుకు చేరి, దుఃఖించారు. సీమంతిని తాను వ్రతమాచరించినా గూడ తన భర్తను రక్షించనందుకు శివపార్వతులకు మొరపెట్టుకొని, సహగమనం చేయడానికి సిద్ధమైంది. అప్పుడు పురోహితులు, "శవము కన్పించకుంటే సహగమనం చేయకూడదు. ఇంతకూ అతడు మరణించాడో లేదో ఎలా నిశ్చయించగలము? కనుక నీవు వేచి వుండాలి" అని చెప్పారు. పుత్రశోకంతో ఇంద్రసేనుడు మతిస్థిమితం కోల్పోగానే దాయాదులు అతని రాజ్యమపహరించి, ఆరాజ దంపతులను చెరసాలలో పెట్టారు. చిత్రవర్మ, శాస్త్రానుసారం ఒక సం॥ము వేచిచూచిన తర్వాత తన కుమార్తెకు వైధవ్యమిప్పించాలని నిశ్చయించుకొన్నాడు. సీమంతిని మాత్రం అంత దుఃఖంలోనూ తదేక దీక్షతో ఆ వ్రతమాచరిస్తూనే వున్నది.

నీట మునిగి చనిపోయిన చంద్రాంగదుడిని నాగకన్యలు అమృతం పోసి బ్రతికించి, పాతాళలోకంలో మహోజ్వలమైన పట్టణంలో మణులతో వెలిగి పోతున్న పడగలుగల తమ రాజైన తక్షకుని దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళారు. అతనికి చంద్రాంగదుడు నమస్కరించాడు. తక్షకుడు అతని వృత్తాంతమెరిగి, సంతోషించి, సకల భోగాలూ అనుభవిస్తూ, తమ లోకంలోనే వుండిపొమ్మని అతనినాహ్వానించాడు. చంద్రాంగదుడు వారి ప్రేమకు సంతోషించి, తన తల్లి దండ్రులు, తన భార్య తన కోసం దుఃఖిస్తుంటారని, కనుక తాను వెంటనే వెళ్ళిపోవాలనీ చెప్పాడు. అప్పుడు తక్షకుడు అతని చేత అమృతం త్రాగించి, అతని భార్యకోసం ఒక పాత్రలో అమృతమిచ్చి అతనిని సత్కరించి, తననెప్పుడు స్మరించినా ఆపదలో రక్షించగలనని చెప్పి పంపాడు. తక్షకుడు ప్రసాదించిన దివ్యాశ్వంమీద చంద్రాంగదుడు తిరిగి నది ఒడ్డుకు చేరాడు. అమృతం త్రాగడం వలన దివ్యవర్చస్సుతో వెల్గిపోతూ, దివ్యాశ్వంపై నీటినుండి పైకి వచ్చిన చంద్రాంగదుని జూచి సీమంతిని ఆశ్చర్యపోయింది. ఆరోజు సోమవారం. సీమంతిని తన పరిచారికలతో స్నానం చేయటానికి నదికి వచ్చింది. కాని ఆమె మెడలో ఆభరణాలు, మంగళసూత్రము, నొసట కుంకుమ కన్పించక

పోయేసరికి, ఆమెను నిశ్చయంగా గుర్తుపట్టలేక, చంద్రసేనుడు తక్షకుణ్ణి స్మరించి మారు రూపం ధరించి రాజకుమార్తెను విచారించి, 'నీ వ్రత ప్రభావం వలన మూడవ నాటికి నీ భర్త తిరిగి రాగలడు' అని ఆమెతో చెప్పి, మొదట తన తల్లిదండ్రులను రక్షించడానికి వెళ్ళాడు. వారి రాజ్యమపహరించిన దాయాదులకు, తాను తక్షకుని వరం పొంది వచ్చిన సంగతి తెల్పుతూ, రాజ్యం తిరిగి వప్పగించ మని, లేకుంటే వారిని యుద్ధంలో శిక్షించగలననీ హెచ్చరిస్తూ చంద్రాంగదుడు కబురు చేసాడు. నదిలోపడి మరణించిన చంద్రాంగదుడు తిరిగి వచ్చాడని తెలియ గానే ఆ దాయాదులు భయపడి, రాజ్యం అతనికి తిరిగి అప్పగించి, క్షమాపణ కోరారు. చంద్రాంగదుడు తాను నాగలోక సౌందర్యం తిలకిస్తూ, తిరిగి రావడం ఆలస్యం చేసినందుకు తనవారు యెంత దుఃఖించారో, యెన్ని కష్టాలనుభవించారో తెల్సుకొని, తల్లి దండ్రులకు క్షమాపణ చెప్పుకున్నాడు. తిరిగి తమ కొడుకును, రాజ్యాన్నీ పొందిన అతని తల్లిదండ్రులు సంతోషించి అదంతా సీమంతిని చేసిన శివారాధనకు ఫలితమేనని గుర్తించి ఆమెను తీసుకొచ్చి, ఎంతో వైభవంగా చంద్రాం గదుడికి పట్టాభిషేకం చేసారు.'

శ్రీగురుడు చెప్పినది విని దత్తుడు నమస్కరించి, 'స్వామీ, పరమ పవిత్రము, శ్రేయోదాయకమూ అయిన మీ పాదసేవ మాకు చాలదా? త్రిమూర్తి స్వరూపు లైన మీ పాదస్మరణ మాలో నిరంతరం జరిగేలా మమ్ము దీవించరాదా? వేరొక వ్రతమెందుకు?' అన్నాడు. శ్రీగురుడు, 'ఇది మా ఆజ్ఞ! ఈ వ్రతం చేస్తే గాని మీ సేవ మాకందదు. కనుక యీ వ్రతం చేసుకోండి!' అని చెప్పి వారినాశీర్వ దించి పంపివేశారు. ఇంతలో తమ పుత్రుడు ఆరోగ్యంతో సుఖంగా గురుసన్నిధిలో వున్నాడని తెలిసిన గోడేనాథుడు, అతని భార్య వాళ్ళను చూడడానికి అక్కడకు చేరుకున్నారు. వారు శ్రీగురుని దర్శించి, జరిగినదంతా తెలుసుకొని, వేయిమంది బ్రాహ్మణులకు సమారాధన చేసి, కొడుకు-కోడళ్ళనూ తీసుకొని స్వస్థానం చేరుకున్నారు. సావిత్రీ-దత్తాత్రేయులు శ్రీగురుడు చెప్పిన వ్రతమాచరించి, కాలాంతరంలో పూర్ణాయువులైన కొడుకులను కన్నారు. చనిపోయిన ఒక వ్యక్తిని తిరిగి బ్రతికించి, శ్రీగురుడు ఒక విధవరాలికి తిరిగి సౌభాగ్యం ప్రసాదించారన్న వార్త నలుదిక్కులకూ ప్రాకిపోయింది.''

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

★★★ ఆదివారం పారాయణ సమాప్తము ★★★

★★★ సోమవారం పారాయణ ప్రారంభం ★★★

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 36

శ్రీ గణేశాయ నమః, శ్రీ సరస్వత్యై నమః, శ్రీ గురుభ్యో నమః.

ప్రస్తావన : 1. క్రిందటి అధ్యాయాలలో సూచించినట్లు సద్గురువు భక్తులనుతన మహిమ చేత రక్షించడమే గాక అందులో భాగంగా బోధనుగూడ అనుగ్రహించి ధర్మ, మోక్షోన్ముఖులను చేస్తాడు. ఈ అధ్యాయాలలో బోధ ప్రధానమైన లీలలను సిద్ధుడు వివరిస్తాడు. 2. ఒకొక్కప్పుడు మానవులు పరస్పర విరుద్ధమైన ధర్మాల మధ్య చిక్కుతారు. ఈ (36,37) అధ్యాయాలలో విప్రుడు పరాన్నం స్వీకరించకపోవడమనే ధర్మానికి, భర్త భార్యను తన రూపంగా తలచి సంతోష పెట్టాలన్న ధర్మానికి మధ్య చిక్కుతాడు. అపుడు వివేకి సమస్యనెలా పరిష్కరించాలో శ్రీ గురుడు సూచించాడు. 3. అంతేగాక 'ఆహార శుద్ధౌ, సత్త్వశుద్ధిః' ఆహారశుద్ధి వలన సత్వశుద్ధి కలుగుతుంది అని శాస్త్రం. సత్త్వ శుద్ధి లోపిస్తే యజ్ఞదాన తపః కర్మలు వ్యర్థమవుతాయని భగవద్గీతా వాక్యం. సాత్త్వికమైన ఆహారమేమో శ్రీ గురుడు స్థూలంగా యీ అధ్యాయాలలో బోధించాడు. **దీని వివరణ పూర్ణ దత్తావతారమైన శిరిడీ సాయినాథుడు బోధించినది "శ్రీ సాయి ప్రబోధామృతం' లో చూడవచ్చు.** ఆ వివరణ ఆర్షమని, సదాచారమని ధృవపరిచే అంశాలను శ్రీ స్వామి సమర్థ, మాణిక్య ప్రభువు మొ॥న సద్గురువుల చరిత్రలలో చూడవచ్చు.

కథారంభము

నామధారకుడు సిద్ధయోగికి నమస్కరించి, "స్వామీ, అజ్ఞానమనే గాఢ నిద్రలో మునిగివున్న నాకు యీ గురుచరిత్ర విన్పించి మేల్కొలిపారు. దయతో అటుపై వృత్తాంతం తెల్పి, ఈ జ్ఞానాన్ని ధృడం చేయండి" అని ప్రార్థించాడు. సిద్ధయోగి సంతోషించి, యిలా చెప్పసాగారు: "నాయనా, శ్రీ గురులీలలు ఎన్నని చెప్పగలను? కొన్నింటిని మాత్రమే ఉదహరిస్తాను, శ్రద్ధగా విను.

గంధర్వపురంలో సత్యవంతుడైన ఒక పేద బ్రాహ్మణుడు భిక్షాన్నంతో తృప్తిగా జీవిస్తుండేవాడు గాని, ఎవరింటికీ భోజనానికి వెళ్ళేవాడు గాదు. అతడెంతో నిష్ఠతో వైదిక కర్మలన్నీ ఆచరిస్తూ, తనకున్న దాంట్లోనే అతిథులను సేవిస్తూండేవాడు. ఆ కాలంలో శ్రీగురుని మహిమ వలన అచటికి ఆకర్షింపబడి వచ్చిన భక్తులెందరో బ్రాహ్మణ సమారాధనలు చేస్తుండేవారు. ఈ పేద బ్రాహ్మణుడు మాత్రం వెళ్ళే వాడు గాదు. ఒక సంవత్సరం మహాలయాలలో ఒక శ్రీమంతుడు గ్రామస్థులం దరినీ దంపత సహితంగా భోజనానికి ఆహ్వానించాడు. ఈ పేద బ్రాహ్మ ణుడు మాత్రం వెళ్ళడానికొప్పుకోలేదు. అతని భార్యకు అటువంటి సమారాధనలకు వెళ్ళి భోజనము, దక్షిణలు, క్రొత్త వస్త్రాలు, దానము తీసుకొని సుఖంగా జీవించాలని వుండేది. ఆమె ఎంత చెప్పినా అతడు ఎప్పటివలే ఈసారి గూడ వప్పుకోలేదు. అతనితో తననొక్కదాన్నన్నా పంపమని, లేకపోతే అతనిని గూడ రమ్మనీ పట్టు బట్టింది! అతడు, 'నేను రాను, నీకంత ఆశవుంటే నీవు వెళ్ళవచ్చు' అన్నాడు. అప్పుడామె ఆ శ్రీమంతునితో, 'నేనొక్కదాన్నైనా భోజనానికి రావచ్చా?' అనడిగింది. అతడు, దంపతులే రావాలన్నాడు. నిరాశ చెంది, తన భర్తపై కోపంతో శ్రీగురుని వద్దకు వెళ్ళి తన బాధనంతా వెళ్ళబోసుకుని, తన భర్తగూడా ఆరోజు సమారాధనకు వెళ్ళేలా ఆదేశించమని కోరింది. అందుకు శ్రీనృసింహసరస్వతి నవ్వి, ఆమె భర్తను పిలిపించి, 'ద్విజోత్తమా, నామాటవిని ఈరోజుకు నీవుసమారాధనకు వెళ్ళు, భార్య యొక్కకోర్కె తీర్చడం భర్తయొక్క ధర్మం' అని హితం చెప్పారు. ఆ విప్రుడు, 'స్వామీ, మీ ఆజ్ఞానుసారం నా నియమం విడిచి నేడు సంతర్పణకు వెళతాను. గురువు ఆజ్ఞను ఉల్లంఘించగూడదు కదా?' అని చెప్పి ఆమెతో సమారాధనకు వెళ్ళాడు.

ఆనాడు అతడు జీవితంలో మొదటిసారిగా ఒక సత్రంవద్ద వందలాది బ్రాహ్మణుల పంక్తిన భోజనానికి కూర్చున్నాడు. అందరూ భోజనాలకు కూర్చోగానే ఆ దంపతులిద్దరికీ అక్కడ తమ విస్తళ్ళలోనూ, మరికొందరి విస్తళ్ళలోనూ వున్న అన్నాన్ని ఒక కుక్క, ఒక పంది త్రాకి అపవిత్రం చేసినట్లు దర్శనమైంది. ఆమె ఆశ్చర్యపోయి పరికించి చూడగా, నిజంగానే ఒక కుక్క దడిలోంచి దూరివచ్చి, అన్నపురాశిని ముట్టుకున్నది. వెంటనే ఒకరు దానిని తరిమివేసి వడ్డన కొన

సాగిస్తున్నారు. అది ఆ బ్రాహ్మణి చూచి, వెంటనే కోపంతో విస్తరిముందు నుండి లేచి, అందరితో ఆ విషయం చెప్పింది. ఆమె భర్త తల బాదుకుని, 'బుద్ధిలేనిదానా! నీవలన యీరోజు నాఖర్మ యిలా కాలింది!' అని చెప్పి, విస్తరిముందు నుండి లేచిపోయాడు. అప్పుడు ఆమెను తీసుకొని శ్రీగురుని వద్దకు వెళ్ళాడు. ఆయన ఆమెకేసి చూస్తూ, 'ఏమమ్మా! పరాన్నసుఖం అనుభవించావా? నీకోర్కె నెరవేరిందా?' అని అడిగి, నవ్వారు. ఆమె సిగ్గుతో తలవంచుకొని, 'స్వామీ! నాబుద్ధిహీనత వలన మావారిని గూడ యీ కుక్క కూటికి బలవంతాన తీసుకుపోయాను. నా తప్పు ఎలాగైనా మీరే సవరించాలి' అని వేడుకొన్నది. ఆమె భర్త ఆమెను నిందించి తన వ్రతం భంగమైనందుకు ఎంతగానో వాపోయాడు. అప్పుడు శ్రీ గురుడు అతనిని ఊరడించి యిలా చెప్పారు: 'పోనీలే, ఏమైతేనేమి? నేటితో నీభార్య మనసు కుదుటపడ్డది గదా? ఆమె ఇంకెన్నడూ నిన్నలా వేధించదు. ఇంతమాత్రానికే నీకెట్టి దోషమూ రాదు. నీకు నియమభంగమూ కాదు. ఎప్పుడైనా దేవ, పితృ కార్యాలలో భోక్త లభించక ఎవరికైనా కర్మానుష్ఠానికి ఆటంక మేర్పడినప్పుడు దానిని రక్షించడానికి భోక్తగా వెళ్ళినందువలన ఎట్టి దోషమూ వుండదు' అని చెప్పారు. అప్పుడా విప్రుడు, 'స్వామీ, ఎలాంటి భోజనం చేయవచ్చు, ఎలాంటిది చేయకూడదో దయతో వివరించండి' అని కోరాడు. శ్రీగురుడు యిలా చెప్పారు:

'గురువులు, మేనమామలు, ఆచారవంతులైన వేదవిదులు, అత్తమామలు, తోబుట్టువులూ పెట్టిన భోజనం చేయవచ్చు. తల్లిదండ్రులచేత సేవ చేయించు కునేవాడు, భార్యా బిడ్డలను ఏడిపించి,పేరు కోసం దానాలు చేసేవాడు, పొగరు బోతు, తగాదాలకోరు, వైశ్వదేవం చేయనివాడు, డబ్బుకాశించి అపాత్రులకు మంత్రోపదేశం చేసేవాడు, క్రోధవంతుడు, భార్యను విడిచిపెట్టినవాడు, క్రూరుడు, పిసినారి, స్త్రీలోలుడు, దురాచారి, దొంగ, జూదరి, స్నానం చేయకుండానే భోజనం చేసేవాడు, భగవన్నామస్మరణపట్ల శ్రద్ధాభక్తులు లేనివాడు, కనీసం సంధ్యావందన మైనా చేయనివాడు, డబ్బు తీసుకొని డాంబికంగా జపాలు చేసేవాడు, విశ్వాస ఘాతకుడు, పక్షపాతంతో అన్యాయం పలికేవారు, స్వధర్మం విడిచి పరధర్మం అవలంబించేవారు, బ్రాహ్మణులను, గురువును, సాధువులను, తన ఇంటి భోజనాన్నీ నిందించేవారు, తన ఇంటి కులదేవతను విడిచినవారు, దురాశాపరులు, భగవంతునికి నివేదించకుండా భోజనం చేసేవారు-ఇలాటి వారి భోజనం తిన్నవారూ పతితులౌతారు.

కూతురును, అల్లుణ్ణీ బాధించేవారికి మరు జన్మలో బిడ్డలు కల్గరు. కేవలం అద్వైతం చెప్పి దేవపూజ చేయనివాడు, పొట్ట కూటి కోసం కపటంగా ప్రవర్తించేవాడు పెట్టిన భోజనం వలన మరుజన్మలో గ్రుడ్డితనము, అల్పాయుష్షు, లేక చెవుడూ కల్గుతాయి. నిత్యమూ యితరుల యింట్లో భోజనం చేసేవారి పుణ్యమంతా నశించి వారి పాపమంతా సంక్రమిస్తుంది. పూర్ణిమ, అమావాస్యలలో పరులయింట భోజనం చేస్తే మాసమార్జించిన పుణ్యఫలం నశిస్తుంది. సాటి వారికి కర్మానుష్ఠానంలో లోపం తీర్చడానికి తప్ప యితరుల ఇంటికి భోజనానికి వెళ్ళకూడదు. అలా చేసిన దోషం గాయత్రీ జపంతో తొలగుతుంది. సేవకుల ద్వారా ఆహ్వానం పంపిన వారి యింటికి గూడ వెళ్ళకూడదు. మనుమడు పుట్టేదాకా అల్లుని ఇంట్లో గూడా భుజించకూడదు. గోవు, భూమి, బంగారం మొ॥నవి దానం తీసికోవడం గూడా అంత చెడ్డవి గాదు గాని, గ్రహణ సమయంలోనూ, సూతకమప్పుడు, పుణ్య తీర్థాలలోనూ దానాలుతీసుకుంటే దోషమొస్తుంది. ఇటువంటి అనుచిత భోజనం చేయకుండా స్వధర్మమాచరించేవారికి దైన్యమెన్నటికీరాదు. దేవతలు, సిద్ధులు, కామధేనువూ గూడ వారిని సేవిస్తుంటాయి'.

అప్పుడా విప్రుడు నమస్కరించి, 'స్వామీ, స్వధర్మమంటే ఎలాటిదో కొంచెం వివరించండి' అని ప్రార్థించాడు. స్వామి యిలా చెప్పారు: 'నాయనా, పూర్వమొకప్పుడు నైమిశారణ్యంలో పరాశరమహర్షిని మునులిలా కోరారు: "మునీంద్రా, స్వధర్మానుష్ఠానంలోమాకు అడుగడుగునా సందేహాలు కలుగుతున్నాయి. ఆచారము, మంత్రము గురువు నుండి తప్ప తెలుసుకోగూడదంటారు. కనుక దయతో మాకవి వివరించండి". అప్పుడా మహర్షి యిలా చెప్పారు: "ఋషులారా, సదాచారం వలన సర్వమూ సిద్ధిస్తుంది. బ్రాహ్మణుడు బ్రాహ్మీ ముహూర్తంలో నిద్రలేచి, భక్తితో త్రిమూర్తులను, నవగ్రహాలు, సనకాది సిద్ధులను, పితృదేవతలను, సప్త సముద్రాలు,చతుర్దశ భువనాలు, సప్తద్వీపాలు, సప్త ఋషులను మొదట స్మరించాలి. అప్పుడు గోవుకు మ్రొక్కి, ఆచమనం చేశాకనే కాలకృత్యాలు తీర్చుకోవాలి. స్నానము, భోజనాలకు ముందు, తర్వాత గూడ కూర్చొని ఆచమనం చేయాలి. చూడగూడనివి చూచినప్పుడు, మాట్లాడగూడనివి మాట్లాడినప్పుడు, వినరానివి వినినప్పుడు ఆచమనం చేస్తే శుద్ధికల్గుతుంది. అందుకు నీరు లేకుంటే కుడి చెవును తాకాలి. కారణం, అందులో అగ్ని, జలము, వరుణుడు, సూర్యుడు,

వాయువు మొ॥గా గల సకల దేవతలూ వుంటారు. తర్వాత మానసిక స్నానంతో పరిశుద్ధుడై సూర్యోదయం వరకూ గాయత్రీ దప్ప మిగిలిన వేద భాగంలో ఏప్రార్థనా శ్లోకాలైనా చదువుకోవచ్చు. తర్వాత ఊరికి నైరుతి దిక్కున ఆరుబయట-దేవాలయాలు, పవిత్రమైన చెట్లూ లేనిచోట, బాటకు, నీరుకూ దూరంగాను, ఆకులూ-గడ్డీ లేని చోట మలవిసర్జనం చేయాలి.ఆ సమయంలో జందెము వేరుగా వేసుకొని, అంగవస్త్రం తలకు చుట్టుకొని వుండాలి. దిక్కులకేసి, ఆకాశంకేసి చూడగూడదు. పగటివేళ ఉత్తర దిక్కుకు, రాత్రి వేళ దక్షిణ దిక్కుకూ తిరిగి కూర్చోవాలి. తర్వాత ఆచమించి కుల దేవతను స్మరించాలి'.

ఇలా శ్రీగురుడు ఆచారకాండ గురించి యింకెన్నో అంశాలు బోధించారు."

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః   శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం-37

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీగురుభ్యోనమః.

సిద్ధయోగి యిలా చెప్పారు: "నామధారకా! శ్రీ గురుడు ఆ సద్బ్రాహ్మణునికి గృహస్థాశ్రమ ధర్మాలు యిలా చెప్పారు: 'మానవులు మూడు కాలాలలోనూ ఆసనంపై కూర్చొని ప్రతిరోజూ తప్పకుండా భగవంతుని పూజించాలి. అందుకవకాశం లేకపోతే ఉదయం షోడశోపచారపూజ, మధ్యాహ్నం పంచోపచార పూజ, సాయంత్రం నీరాజనమూ అయినా సమర్పించాలి. అందుకోసం ప్రతివారూ తమ యింట మంచిగంధము, నెయ్యి, జింక చర్మమూ వుంచుకోవాలి. మానవ జన్మ లభించిగూడా భగవంతుని పూజించనివారికి నరకము ప్రాప్తిస్తుంది. అటు తర్వాత గూడ మానవ జన్మ రావడం కష్టం. అన్నింటిలోకి గురుపూజ శ్రేష్ఠమైనది. అందువలన త్రిమూర్తులూ సంతోషిస్తారు.కాని కలియుగంలో మానవులకు గురువుయందు ఆయన భగవంతుడనే భావం కల్గడం కష్టం. అందువలన మందబుద్ధులను అనుగ్రహించడానికి భగవంతుడు సాలగ్రామము, బాణలింగము రూపాలు ధరించాడు. కనుక వాటిని పూజించడంవలన సర్వ పాపాలు నశిస్తాయి. అగ్ని, జలము, సూర్యుడు, గోవు, సద్బ్రాహ్మణుడు - వీటిలో భగవంతుణ్ణి భావించి పూజించవచ్చు. అన్నింటికంటే మానసిక పూజ శ్రేష్ఠం. మధ్యములకు మండలంలో పూజ, అధములకు విగ్రహారాధనము అవసరం. భక్తితో పూజించగల్గితే రాయి, చెక్క గూడ దేవుడై అభీష్టాలు ప్రసాదించగలవు.

పీటమీద కూర్చొని శ్రద్ధగా సంకల్పము, ప్రాణాయామము చేసి పూజాద్రవ్యాలు సిద్ధంగా పెట్టుకొని వాటిని ప్రోక్షించాలి. తర్వాత, ఎదుట సింహాసనం మీద ఇష్టదేవతా విగ్రహముంచి, దానికి కుడివైపున శంఖము, ఎడమ వైపున గంట వుంచి, దేవుని మీదనున్న నిర్మాల్యం తొలగించి, దీపం వెలిగించాలి. మొదట గణపతిని పూజించి, గురువును స్మరించి, తర్వాత పీఠాన్ని, ద్వారపాలకులనూ పూజించాలి. తర్వాత యిష్టదేవతను మన హృదయంలో భావించి, దానినే

మన ఎదుటనున్న విగ్రహంలోకి ఆహ్వానించాలి, సాక్షాత్తూ భగవంతుడే మన ఎదుట వుండి మన పూజను గ్రహిస్తారని దృఢంగా గుర్తుంచుకోవాలి. ఆయనకు 16 ఉపచారాలతో పూజచేయాలి. పూజకు తెల్లనిపూలు శ్రేష్ఠం. పసుపు, ఎరుపు రంగుగల పూవులు మధ్యమం. నల్లనివి, ఇతర రంగు రంగుల పూలు అధమం.

ఉదయమే "అపవిత్రః పవిత్రోవా" అనే శ్లోకం చదువుకొని గురువును, కులదైవాన్నీ స్మరించడం మానసిక స్నానం అంటారు. అదేవిధంగా భగవంతుని పాదాలకు పుష్పాంజలి సమర్పించి, ప్రదక్షిణము, సాష్టాంగ నమస్కారమూ చేయాలి. తల్లిదండ్రులు, గురువులు, సద్బ్రాహ్మణులకు గూడ అలాగే నమస్కరించాలి.

తల్లిదండ్రులు,పూజ్యులు, పెద్దలనూ చూచినప్పుడు వారి వద్దకు వెళ్ళి, వారి పాదాలకు నమస్కరించాలి. గురువు యొక్క కుడిపాదాన్ని మన కుడి చేతితోను, వారియొక్క ఎడమపాదాన్ని ఎడమచేతితోనూ స్పృశించి, సాష్టాంగ నమస్కారం చేయాలి. తర్వాత వారి యొక్క మోకాలు నుండి పాదము వరకూ స్పృశించాలి. తల్లి, తండ్రి, గురువు, పోషకుడు, భయహర్త, అన్నదాత, సవతితల్లి, పురోహితుడు, పెద్దన్న, తల్లిదండ్రుల యొక్క సోదరులు, జ్ఞానవృద్ధులు-వీరందరికీ గురువుతో సమానంగా నమస్కరించాలి. అజ్ఞానులు, తనకంటే చిన్నవారు, స్నానం చేస్తున్నవారు, సమిధలు మొ॥న పూజాద్రవ్యాలు తెస్తున్నవారు, హోమం చేస్తున్నవారు, ధనగర్వులు, కోపించినవారు, మూర్ఖులు, శవము-వీరికి నమస్కరించగూడదు. ఒక చేత్తో ఎవరికి, ఎప్పుడూ నమస్కరించగూడదు.

గృహస్థుల యిండ్లలో - కత్తి, తిరుగలి, రోకలి, నిప్పు, నీరు, చీపురు-వాడడం వలన జరిగే పాపాన్ని పోగొట్టుకోడానికి వండుకున్న పదార్థాన్ని మొదట దేవతలకు, పితరులకు, సర్వజీవులకు, ఋషులకు, అతిథులకు అర్పించి, మిగిలినది మహాప్రసాదమన్న భావంతో భుజించాలి. దీనిని వైశ్వదేవమంటారు. అతిథులను కులగోత్రాలు పట్టించుకోకుండా భగవత్స్వరూపులుగా తలచి భోజనం పెట్టాలి. కారణం వారు సాక్షాత్తూ సద్గురు రూపాలే. అతిథికి కాళ్ళు కడిగితే పితృదేవతలు, భోజనం పెడితే త్రిమూర్తులు సంతోషిస్తారు. అతిథికి, భిక్షకోసమొచ్చిన బ్రహ్మచారికీ - వైశ్వదేవము,నైవేద్యము అవకున్నా తప్పకుండా భిక్ష యివ్వాలి. భోజనం వడ్డించే చోట నీటితో అలికి ముగ్గుపెట్టి, దేవతలను

ఆహ్వానించి ఆకువేసి వడ్డించాలి. పతితుల పంక్తిన భోజనం చేయగూడదు. మొదట కుడిప్రక్కన నేలమీద చిత్రగుప్తునికి బలిగా కొంచెం అన్నముంచిన తర్వాత భోజనం చేయాలి. తనద్వారా భోజనం చేస్తున్న చైతన్యము, తాను తినే అన్నముగూడ భగవంతుని రూపాలన్న భావంతో భోజనం చేయాలి. కుక్కను, రజస్వలను, యెట్టి ధర్మమూ పాటించనివాడినీ చూస్తూ భోజనం చేయగూడదు. భోజనమయ్యాక అగస్త్యమహర్షిని, కుంభకర్ణుణ్ణి, బడబాగ్నినీ స్మరిస్తే జీర్ణశక్తి వృద్ధి అవుతుంది. సాయంకాలం పురాణాలు, సద్గ్రంధాలు పెద్దలవలన వినాలి.

సూర్యాస్తమయమప్పుడు సంధ్యావందనము, హోమముచేసి, గురువుకు నమస్కరించాలి. రాత్రి తేలికగా భోజనం చేసి, కొంతసేపు సద్గ్రంధాలుచదువుకొని, తర్వాత తాను ఆ రోజంతా చేసిన సత్కర్మలన్నింటినీ భగవంతుని ప్రీతికోసం అని సమర్పించి, నమస్కరించాలి. ఉత్తరానికి తలపెట్టుకొని నిద్రించ గూడదు. ఇక నుండి నీవిటువంటి ధర్మాలన్నీ ఆచరిస్తూ, యితరుల ఇండ్లలో ఆపద్ధర్మంగా తప్ప ఎన్నడూ భోజనం చేయకుండా నీ ఆచారం పాటించుకో! అందువలన ఇహంలోను, పరంలోనూ ఉత్తమ శ్రేయస్సు కల్గుతుంది' అని శ్రీగురుడు ఆ సద్బ్రాహ్మణునితో చెప్పారు. ఆ బ్రాహ్మణ దంపతులు ఆయనకు నమస్కరించి తమ ఇంటికి వెళ్ళిపోయారు."

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 38

శ్రీ గణేశాయ నమః, శ్రీ సరస్వత్యై నమః, శ్రీ గురుభ్యో నమః.

ప్రస్తావన : 1. జ్ఞానము, కర్మ, భక్తి, వేరుగావని, వాటి సమ్మేళనమే పరమార్థానికి మార్గమనీ యీ 38,39,40 అధ్యాయాలు తెలుపుతాయి. 2. దేవతలు తమనుపాసించిన వారి అభీష్టాలు నెరవేరుస్తారే గాని-భస్మాసురునికిలాగ - వారిని సంస్కరించరు. సద్గురువు భక్తులకు శ్రేయస్కరమైనది మాత్రమే ప్రసాదిస్తూ తమ లీలచేత వారిని మోక్షార్హులను చేస్తాడు. 3. సద్గురువు భక్తి వల్లనే జ్ఞాన, భక్తి, కర్మలు సిద్ధిస్తాయి. శ్రీ గురుని వంటి సద్గురువు ఆజ్ఞాపించినపుడే వ్రతాదులు సార్థకమవుతాయని ఒక పేదశిష్యుడు, ఒక గొడ్రాలు, ఒక కుష్ఠిరోగియొక్క అనుభవాలు తెల్పుతాయి. ఆ యత్నాలే, వారాజ్ఞాపించక ముందు నిష్ఫలమవడం గమనార్హం. సద్గుర్వనుగ్రహం వల్లనే సావిత్రి మరణించిన భర్తను తిరిగి బ్రతికించు కొన్నదిగాని, వ్రతాల వలన గాదు.

కథారంభము

నామధారకుడు, "స్వామీ, శ్రీ గురుడుపదేశించిన కర్మానుష్ఠాన రహస్యం మీనుండి విని ధన్యుడనయ్యాను. ఇక దయచేసి అటుపై జరిగిన శ్రీగురుని వృత్తాంతం తెల్పండి" అని వేడుకొన్నాడు. సిద్ధయోగి యిలా చెప్పసాగారు: "నాయనా, నీ వంటి గురుభక్తుడు, శ్రోతా లభించినందువల్లనే శ్రీగురుచరిత్ర తనివితీరా స్మరించుకొనే భాగ్యం నాకు కూడా కలిగింది.

శ్రీగురుని కీర్తి అన్ని దిక్కులా వ్యాపించడం వలన శ్రీమంతులైన గురుభక్తులెందరో గంధర్వ నగరం వచ్చి వారికి భిక్ష, వారి ప్రీతికోసం బ్రాహ్మణ సంతర్పణలూ చేస్తుండేవారు. ఒకసారి కాశ్యప గోత్రానికి చెందిన భాస్కరశర్మయనే పేద బ్రాహ్మణుడు వచ్చాడు. అతడు తనతో ముగ్గురికి మాత్రమే సరిపడే ధాన్యము మొ॥నవి మూటగట్టుకొని తెచ్చి, శ్రీ గురునికి నమస్కరించాడు. కాని ఆ రోజు అందరితోపాటు అతనిని గూడ ఎవరో భక్తులు సంతర్పణకు ఆహ్వానించారు.

అతడు తాను తెచ్చుకొన్న మూట మఠంలో ఒక మూలవుంచి, భోజనానికి వెళ్ళాడు. రోజూ యిలానే జరుగుతూండడం వలన మూడుమాసాలిలాగే గడిచింది. అతనిని చూచిన బ్రాహ్మణులందరూ, 'ఏమయ్యా బ్రాహ్మణుడా!నీవు వచ్చిందెందుకు? చేస్తున్నదేమిటి? నీవు భిక్ష యివ్వడానికి ముహూర్తమింకా కుదరలేదా? పోనీలే, యిక్కడ జరుగుతున్న సంతర్పణలలో భోజనం చేసి ఇప్పుడు లావెక్కావు. నీకు ఇంటివద్దకంటే యిక్కడే బాగున్నట్లున్నది. నీకు సిగ్గువేయడం లేదా?'' అని ఎగతాళి చేయసాగారు. పాపమాభాస్కరశర్మ కొంత కాలం తనను కానట్లు యిదేమీ పట్టించుకోకుండా కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు. అతనిపై యిట్టి విమర్శలు, నిష్ఠూరాలూ పెరిగిపోయి, ఒకనాడు ఆ విషయం శ్రీగురునికి తెలిసింది. ఆయన అది సహించలేక, అతనిని పిలిచి, 'నాయనా, నీవు రేపు ఇక్కడనే స్వయంగా వంట చేసి మాకు భిక్ష సమర్పించు' అని ఆదేశించారు. అతడు అంగీకరించి మరుసటి రోజు తెల్లవారుఝామునే నిద్రలేచి నెయ్యి, పెరుగు సమకూర్చుకుని, స్నానానుష్ఠానాలు పూర్తి చేసుకుని, తాను తెచ్చిన ధాన్యంతోనే వంట చేస్తున్నాడు.

ఆ సమయంలో వేరొక భక్తుడొచ్చి, తానారోజు శ్రీగురునికి భిక్ష చేయడానికి అన్నము, మొ॥న పదార్థాలన్నీ సిద్ధం చేసుకుని ఆహ్వానించడానికి స్వామివద్ద కొచ్చాడు. కాని శ్రీగురుడు, తామారోజున భాస్కరశర్మ యిచ్చే భిక్ష తీసుకుంటామని, అతడు మరుసటిరోజు భిక్ష చేయవచ్చుననీ చెప్పారు. అతడు నిరుత్సాహపడి, 'అయ్యో! ఇప్పుడీ దరిద్రుడు వండినదాంట్లో ఒక్కొక్కరికీ ఒక్కొక్క మెతుకైనా వస్తుందా? ఈ రోజు ఎవరి కొంపలకు వాళ్ళు వెళ్ళి భోంచేయవలసిందే!' అనుకొంటూ వెనుకకు మరలాడు. శ్రీగురుడు ఆ మాటలు విని అతనికి, అక్కడున్న వారందరికీ యిలా చెప్పారు: 'నాయనలారా! ఈరోజు మీరెవ్వరూ భోజనానికి ఎక్కడికీ వెళ్ళవద్దు. మీరందరూ భార్యాబిడ్డలతోనూ, స్నేహితులతోనూ కలిసి యీ మఠంలోనే భోజనం చేయాలి. కనుక అందరూ స్నానాలు చేసిరండి' అని చెప్పారు. అందరూ ముఖముఖాలు చూచుకుని నవ్వుకొంటూ, 'ఈ దరిద్రుడు తెచ్చుకొన్నది సోలెడు బియ్యమేకదా! ఎవరికి తెలియదు? మఠంలో యిందరికీ భోజనం పెట్టడానికి అదేమి సరిపోతుంది?' అనుకుంటూ స్నానానికి వెళ్ళారు. ఇంతలో శ్రీగురుడు భాస్కరశర్మతో, 'నాయనా, కొద్దిసేపట్లో అందరూ వస్తారు. త్వరగా సిద్ధంచేయి!' అని చెప్పారు. అతడు వెంటనే మరో పొయ్యికూడా వెలిగించి మిగిలిన

వంటకాలు సిద్ధంచేసి, అంతా సిద్ధమైందని స్వామికి విన్నవించాడు. అపుడు స్వామి నది ఒడ్డునున్న యితర బ్రాహ్మణులందరినీ ఆహ్వానించమని భాస్కరశర్మను ఆదేశించారు. అతడలాగే వెళ్ళి చెప్పగానే, వాళ్ళు పకపక నవ్వి, 'ఏమయ్యా! నీవు పెట్టినట్లే, మేము తిన్నట్లే! ఈ రోజున మాఇళ్ళల్లో వున్నదేదో మేము భోంచేస్తాము. కాని నీవు కనీసం శ్రీగురునికైనా కడుపునిండా పెట్టగలిగితే అంతేచాలు, పో, పో!' అన్నారు. భాస్కరశర్మ తిరిగి వచ్చి, వారందరూ తనను ఎగతాళిచేసి భోజనానికి రామన్నారని చెప్పాడు. శ్రీగురుడు, 'నాయనా, మాకు బ్రాహ్మణులతో కలసి భోజనం చేయడమే సమ్మతముగాని, మేమొక్కరమే భిక్ష చేయము' అన్నారు. స్వామి నోటిమాట తప్పక జరిగితీరుతుందన్న ధృఢ విశ్వాసం గల భాస్కరశర్మ అది నిరూపించుకోదలచి దీనంగా, 'స్వామీ, నేనేం చేసేది? నేను మీరు ఆజ్ఞాపించిన ప్రకారం ఎంత బలవంత పెట్టినా వారు రావడంలేదు. సరిగదా, నన్ను ఆక్షేపిస్తున్నారు' అన్నాడు. అప్పుడాయన వెంటనే మరో శిష్యుని పంపి నదివద్దనున్న బ్రాహ్మణులందరినీ వెంట తీసుకు రమ్మని ఆజ్ఞాపించారు. అతడు పరుగున పోయి శ్రీగురుని ఆజ్ఞగా చెప్పి, అందరినీ ఆహ్వానించాడు. ఇక తప్పక అందరూ మఠం చేరుకున్నారు. శ్రీగురుడు వారందరితో, 'బ్రాహ్మణోత్తములారా! మీరందరూ మీ భార్యాబిడ్డలను తీసుకుని మఠానికి రావాలి. ఈరోజు యిక్కడే నాలుగు వేలమందికి సమారాధన చేయాలి. అందరూ విస్తళ్ళలోఅన్నం కట్టుకుని తీసుకుపోవాలి' అని భాస్కరశర్మతో, 'ఏమయ్యా, చూస్తావేమిటి? లేచి నమస్కరించి అందర్నీ ఆహ్వానించు' అన్నారు. అతడు వెంటనే లేచి నమస్కరించి, వారందరూ సకుటుంబ బంధుమిత్రులతోకలసి తానుచేయనున్న సమారాధనకు విచ్చేసి, తనను కృతార్థుడను చేయమని వేడుకొన్నాడు. వారిలో కొందరు బ్రాహ్మణులు నవ్వి, 'ఓరి వెర్రి బ్రాహ్మణుడా! సిగ్గులేకుండా తగుదుననుకొని, నీవుపిలిస్తే వచ్చామటయ్యా? నీవు చేసినది ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొక్క మెతుకైనా సరిపోతుందా?' అన్నారు. కొందరు పెద్దలు వారిని వారించి, 'తప్పు, అతనిని నిందించవద్దు. ఇందులో అతని దోషమేమీ లేదు. గురువు చెప్పిన ప్రకారం చేస్తున్నాడు' అని మందలించారు. భాస్కరుడు శ్రీగురుపాదాలను పూజించి, ఆయనకు ఆరతిచ్చి విస్తళ్ళు వేశాడు. అపుడు శ్రీ గురుని ఆజ్ఞ కోరాడు. అంతట శ్రీ గురుడు అతనికొక వస్త్రమిచ్చి, దానిని

వంటకాలపై కప్పమని ఆదేశించారు. అతడలా చేయగానే, శ్రీగురుడు తమ కమండలంలోని నీరు అభిమంత్రించి ఆ వస్త్రంపై చల్లి, వస్త్రం తీయకుండా వడ్డన చేయమని ఆదేశించాడు. వెంటనే భాస్కరశర్మ, మరికొంతమందీ ఆ వస్త్రం క్రిందనుండి పళ్ళాలతో వంటకాలు తీసుకుని తిరిగి తిరిగి వడ్డిస్తున్నారు. నెయ్యిగూడ ధారలుగా వడ్డిస్తూనేవున్నారు. అది చూచి భక్తులందరూ ఆశ్చర్యచకితులయ్యారు. అపుడు మొదట శ్రీగురుడు, తర్వాత మిగిలినవారూ ఆపోసనం తీసుకుని భోజనం చేయడం మొదలుపెట్టారు. భాస్కరశర్మ ఒక్కొక్కరి వద్దకూ వెళ్ళి, నెమ్మదిగా కూర్చుని కావలసినవి అడిగి వేయించుకుని తృప్తిగా భోజనం చేయమని చెప్పాడు. భోజనాలయ్యాక, అందరికీ తాంబూలాలిచ్చి స్త్రీలకు, పిల్లలకు, అన్ని వర్ణాలవారికీ బంతులు బంతులుగా కూర్చోబెట్టి వడ్డన చేశారు. చివరకు ఊరిలో విచారించి, భోజనం చేయనివారెవరూ లేరని నిర్ధారణ చేసుకొన్నాక, శ్రీగురుని ఆజ్ఞ తీసుకుని భాస్కరుడు గురు ప్రసాదం స్వీకరించాడు. అపుడతడు వెళ్ళిచూచి అతడు వండిన వంటకమంతా అలానే వున్నదని స్వామికి మనవి చేశాడు. దానిని జలాచరాలకు వేయమని స్వామి ఆదేశించగా అతడు అలానే చేశాడు. కొద్దిపాటి అన్నంతోనే వేలాదిమందికి గొప్పగా సమారాధన జరగడం వలన గురుమహిమ అందరికీ తెలిసింది. శ్రీ గురుడు సాక్షాత్తూ అన్నపూర్ణేశ్వరుడని, వారి అనుగ్రహానికి పాత్రులైనవారికి ఎట్టి కొరతా వుండదనీ అందరూ కీర్తించారు. అప్పుడు శ్రీ గురుడు భాస్కరశర్మను ఆశీర్వదించి ఇంటికి పంపివేశారు. శ్రీ గురుని కీర్తి మరొక్కసారి అన్ని దిక్కులా మారుమ్రోగింది."

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః

★★★ సోమవారం పారాయణ సమాప్తము ★★★

★★★ మంగళవారం పారాయణ ప్రారంభం ★★★

శ్రీగురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 39

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ గురుభ్యో నమః

సిద్ధయోగి యింకా యిలా చెప్పారు: 'గంధర్వపురంలో సోమనాధుడనే సదాచార సంపన్నుడైన వృద్ధ బ్రాహ్మణుడుండేవాడు. అతనిది ఆపస్తంబశాఖ, శౌనక గోత్రం. అతని భార్య గంగాంబకు 60 యేళ్ళునిండినా సంతతి కల్గలేదు. ఆమె నిత్యమూ శ్రీగురుని దర్శించి, వారి పాదాలను పూజించి, ఆరతిచ్చి సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి తిరిగి వస్తుండేది. ఇలా ఆమె కొన్ని సం॥లు తదేక దీక్షతో చేస్తుండేది. ఒకనాడు స్వామి నవ్వుతూ ఆ మహా యిల్లాలితో, 'అమ్మా! ఇన్నాళ్ళుగా మమ్మల్ని సేవిస్తున్నావు. నీ అభీష్టమేమిటో యెన్నడూ చెప్పలేదే? ఇప్పటికైనా చెబితే గౌరీనాధుని కృపవలన నీకోరిక నెరవేరుతుంది' అన్నారు. ఆమె యెంతో సంతోషించి దోసిలి యొగ్గి కన్నీరు కారుస్తూ యిలా చెప్పుకొన్నది: 'స్వామీ! కొడుకులు లేని వారికి పుత్తమగతులుండవుగదా. అందువలన గొడ్రాలుగా వుండడమే మహాదోషమైంది. నేను మహ పాపిష్టినైన కారణంగానే నాకు బిడ్డలు కల్గలేదని అందరూ నన్ను ఏవగించుకొంటున్నారు. దానికి తోడు మాతృత్వం లేకుంటే స్త్రీల జీవితాలకు సంతృప్తి కలుగదు కదా! పితృదేవతలు గూడ, తమ కులంలో ఒక మగ బిడ్డ జన్మిస్తే తమకు తిలోదకాలు లభిస్తాయని యెంతో ఆశతో ఎదురు చూస్తుంటారు. బిడ్డలు లేని యిల్లు యిల్లేగాదు. అటువంటప్పుడు చంకన బిడ్డనెత్తుకొనే అదృష్టానికి నేను నోచుకోలేదు. అలాగే నాకు 60 యేళ్ళు నిండిపోయాయి. మాకు, మా పితృదేవతలకు తిలోదకాలిచ్చే వాడు లేకుంటే మాకు పున్నామ నరకం తప్పదాయె! స్వామీ, అయిందేదో అయిపోయింది. మరుజన్మలోనైనా నాకు బిడ్డలు కలిగేలా అనుగ్రహించండి, చాలు' అని ఆయన పాదాలకు నమస్కరించింది. శ్రీగురుడు నవ్వుతూ, 'ఓసి పిచ్చితల్లీ. ఏమి కోరిక కోరావమ్మా? ఎప్పుడో రాబోయే జన్మసంగతి యిప్పుడెందుకు? అపుడు బిడ్డలు